Gods Doel met de Gelovige

Miles J. Stanford (1914-1999)

Oorspronkelijke uitgave: Christian Correspondence, U.S.A.

Uitgegeven, in 22 periodieke afleveringen, door ‘Brood voor een hongerig hart’ Mandolinehof 36, 2992 NH Barendrecht Nederland. Onderhavig document is een OCR-scan van deze afleveringen. Het magazine hield op te bestaan met uitgave 110 (jan/feb/maart 1996), toen de krachten van de overgebleven redactieleden door ouderdom en ziekte afnamen en er geen nieuwe redactieleden voorhanden waren om hen op te volgen.

HOOFDSTUK 1

Dit is het eerste gedeelte van een serie bijbelstudies over Gods doel met de gelovige. Het is voor een christen van bijzondere waarde om Gods wil en doel voor zijn dagelijks leven te leren kennen, daar hij anders als het ware gehandicapt door het leven gaat.

Een tijdje terug las ik een artikel over een studente, die nooit een doel in haar leven had gehad, tot op het moment dat ze in een studentengroepering terecht kwam en haar levensdoel vond, hetgeen was: doelloosheid

In het leven van een gelovige moet het echter precies andersom zijn. Daarom willen we graag met diegenen die verlangend en hongerig zijn om Gods wil en doel voor hun leven te leren kennen, enkele dingen delen uit het Woord van God.

In het eerste hoofdstuk van de Bijbel, waar God voor het eerst over de mens spreekt, openbaart Hij ook het doel wat Hij met de mens heeft, en wel: ‘Laat Ons mensen maken naar Ons beeld’ (Gen 1:26). Dit is Gods doel met de gelovige, dat de gelovige gelijkvormig zou worden aan het beeld van God, ja zou zijn als God. Hierbij gaat het niet om een lichamelijke gelijkvormigheid, want God heeft geen lichaam en heeft het ook niet nodig, maar om een geestelijke gelijkvormigheid; want God is Geest. Dit heeft dus te maken met onze innerlijke mens, met ons verstand, onze gevoelens en onze wil.

God zoekt de mens gelijkvormig te maken aan Zijn eigen beeld, opdat Hij gemeenschap zou kunnen hebben met de mens en er een onderlinge samenwerking en een wederzijdse liefdesrelatie zou kunnen zijn. Als wij over deze relatie spreken, dan moeten wij ons wel voor ogen houden dat God God is, dat Hij almachtig is en dat wij aan Zijn Almacht onderworpen zijn. Hij is de Schepper en wij zijn de schepselen. Dit betekent geen slavernij, want als wij onderworpen zijn aan God en Zijn volmaakte wil, is er ook volmaakte vrijheid.

Het geweldige aan onze relatie met God is, dat er volkomen vrijheid in ons leven is als wij naar Hem opzien en ons aan Hem onderwerpen. Dan is er vrijheid tot ontplooiing, voor gemeenschap met Hem, en voor samenwerking met Hem.

Nu, we weten dat God Adam schiep naar Zijn beeld en het is van belang ons te realiseren, dat Adam aan het hoofd staat van de mensheid. Hij is de mens met wie God begon en wat God in Adam wilde doen, wilde Hij door Adam in het gehele menselijke ras doen. Maar we weten wat er gebeurde toen God de mens op de proef stelde. Hij vertelde Adam dat Hij van alle vruchten van de bomen in de hof mocht eten, met uitzondering van die éne boom. Hij waarschuwde hem, dat hij voorzeker zou sterven als hij van deze éne boom zou eten.

Adam verkoos zijn eigen weg te gaan in plaats van Gods weg. Hij werd door de vijand verleid en Hij nam van de vrucht van de boom, waarvan God gezegd had dat hij daarvan niet zou eten; en hij stierf. Hij stierf niet lichamelijk, maar geestelijk. Dood voor God, die de bron van alle leven is; dood in zonden en overtredingen.

Allen die sindsdien uit Adam zijn voortgekomen en als mens in deze wereld zijn geboren, zijn daardoor ook dood in zonden en overtredingen. Zij zijn dood voor God, maar levend voor deze wereld, voor de vijand en voor zichzelf.

Men zal nu misschien denken, dat Gods plan en doel met ons teniet gedaan werd bij de val van Adam, maar het werd niet teniet gedaan. God wijkt niet af van Zijn doel, maar gaat door om Zijn doel met iedereen uit te werken. Dit heeft een heleboel te maken met het alledaagse christenleven. Vele christenen denken dat God Zijn doel door deze Adam wil uitwerken. Daarom proberen zij hun eigen Adamsnatuur, de oude natuur in hun hart, te verbeteren, hiermee als christen te leven, God te gehoorzamen en voor Hem te leven. Maar God werkt niet langer door de eerste Adam. Hij is voortgegaan door Zijn plan in een nieuwe Adam uit te werken. In Hebr 1:2,3 zien we heel duidelijk hoe God dit plan uitwerkt, hoe Hij de eerste Adam terzijde schoof en een nieuwe Adam voortbracht, de laatste Adam. We lezen: '... heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon ... Deze, de afstraling Zijner heerlijkheid en de afdruk van Zijn wezen ...'. Zo liet God de Heer Jezus als een lid van het menselijk ras op aarde geboren worden door de maagd Maria. Hij is Gods laatste Adam, het Hoofd van een nieuw geslacht, een geestelijk geslacht

en God werkt nu door de laatste Adam en niet door de eerste Adam.

Daartoe is juist de wedergeboorte nodig. Bij onze eerste geboorte, onze natuurlijke geboorte, werden we geboren uit Adam, ongeschikt voor Gods doel.

Daarna kwamen wij, die nu christen zijn, tot de ontdekking dat we verloren waren, omdat we vanwege onze natuur van Adam afstammen. Uiteindelijk gingen we zien, dat we in onze natuurlijke staat door God niet aanvaard konden worden, maar dat de Heer Jezus voor God de enig aanvaardbare is. We zagen, dat we Hem als onze persoonlijke Heiland moesten ontvangen. En toen we ons op Hem wierpen, ons van de eerste Adam af en naar de laatste Adam toekeerden, Hem zo als onze persoonlijke Heiland ontvingen, werden we wederom geboren. Het was de Heilige Geest die ons in Christus deed geboren worden. Wij werden uit de eerste Adam genomen en in de laatste Adam geplaatst. Hij werd ons Leven. In Rom 11:24 lezen we: 'Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt'.

De Heer Jezus is Gods goede olijfboom. Wij waren van nature uit de wilde olijf, maar zijn nu geënt in Hem. Wij zijn deelgenoten geworden van de goddelijke natuur in de Heer Jezus Christus en daarom zegt 2Kor 5:17: 'Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen'. In Gods ogen is dit onze positie. Hij ziet ons niet langer in de eerste Adam aan, maar Hij ziet ons aan in de laatste Adam, de Heer Jezus Christus, die voor Hem aanvaardbaar is. Wij zijn nu aanvaard in de Geliefde, omdat we door onze nieuwe natuur in Hem zijn. Hij is nu ons leven.

God heeft ons in Hem geplaatst.

In 1Kor 1:30 lezen we: 'Maar uit Hem is het dat gij in Christus Jezus zijt, Die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing'.

In 1Korinthiërs zien we ook dat allen in de eerste Adam stierven en allen in Christus levend gemaakt zullen worden. God nam ons uit de eerste Adam en plaatste ons in de laatste Adam. Dit is nu onze positie.

De Heer Jezus Christus, de laatste Adam, is het uitgedrukte beeld van God, en God heeft ons in Hem geplaatst. Zo werkt God Zijn doel uit: 'Laat ons mensen maken naar Ons beeld en Onze gelijkenis'. Als we zo van dag tot dag in Hem groeien, worden we meer en meer aan Hem gelijkvormig.

Vele gelovigen denken dat ze Gods bedoeling met hun leven zouden verstaan als ze maar wisten wat God met hun leven wilde, b.v. verpleegster, onderwijzer, dokter, zendeling of predikant worden. Maar het is zo belangrijk te weten dat onze dienst niet het belangrijkste is voor God. Hoe belangrijk het ook is, dienst komt altijd op de tweede plaats. Er is iets wat veel belangrijker is dan dienst en dat is Leven!

GODS DOEL IS LEVEN EN GROEI. Dienst is het gevolg van Leven.

In Joh 15:4 vinden we enkele gedachten die ons kunnen helpen om het verband tussen leven en dienst beter te verstaan.

Joh 15:4 spreekt van de rank en de wijnstok. Let wel dat het hier niet gaat over DIENST maar over LEVEN. Laten we dit vers samen eens lezen. De Heer Jezus zegt hier: ‘Blijft in Mij, gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft’. Iedere christen is als een rank geënt in de wijnstok, geboren in Christus, die de ware wijnstok is.

Het Leven van de wijnstok stroomt in de ranken, en de ranken ontvangen geen ander leven dan dat van de wijnstok. Christus is ons Leven. Zo moeten wij gaan zien dat God ons in de Heer Jezus Christus heeft geplaatst en moeten wij gaan leren de houding van een rank aan te nemen. Wij zijn er niet om te produceren, maar om te ontvangen, om te delen in Zijn Leven. Dat is een normaal en gezond christenleven. De Heer Jezus zegt in deze tekst: ‘Blijft in Mij’, en dit blijven is van belang.

We denken vaak dat we een poging moeten ondernemen om in Hem te blijven, dat we op een of andere manier moeten proberen om in de Heer Jezus te komen of in de juiste positie te komen. Dit is echter niet wat de Bijbel bedoelt met het ‘blijven in Hem’.

Blijven in Hem betekent dat we eenvoudig rusten en blijven waar we zijn, geplaatst in Hem. Zo mogen we in het Woord gaan zien dat het uit God is dat wij in Christus Jezus zijn en in Hem geboren zijn, dat we uit de wilde olijfboom gesneden en op de goede olijfboom geënt zijn. Als wij dit zo in het Woord gaan zien, gaan we beseffen dat onze positie voor God inhoudt dat wij in Christus zijn. Wij moeten nu een houding hebben waarin we eenvoudig leren zeggen: ‘Heer Jezus, ik zie nu dat ik in U ben, en in U wil ik blijven en rusten’, zoals geschreven staat: ‘Blijft in Mij, gelijk Ik in u’.

In hetzelfde vers zegt Hij, dat de rank uit zichzelf geen vrucht kan dragen.

Wij hebben een lange tijd nodig voor we werkelijk gaan inzien dat we uit onszelf geen vrucht kunnen voortbrengen.

In Joh 15:5 lezen we dan: ‘Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt Gij niets doen’. Het is van groot belang dat we zien wat deze vrucht is waar Hij van spreekt. Dit gedeelte gaat over groei en niet over dienst, zodat de vrucht die de Heer Jezus bedoelt een gevolg is van groei.

Wij denken vaak dat het een gevolg is van dienst. Vrucht die het gevolg van dienst is, bestaat in gewonnen zielen voor de Heer Jezus. De vrucht in iemands leven, waar dit gedeelte van spreekt, de vrucht die te maken heeft met groei, is de vrucht van de Geest. Laten we eens naar Gal 5:22,23 gaan zien hoe deze twee gedeelten elkaar aanvullen. Daar lezen we: ‘Maar de vrucht van de geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Tegen zodanige mensen is de wet niet’. O, vriend, als je deze rijke vrucht ziet, denk je dan niet direct aan de Heer Jezus Christus? Hij is de bron van ons leven en deze twee verzen openbaren dan ook aspecten van het Leven en het karakter van de Heer Jezus Christus. We weten dat de Heilige Geest de Persoon is die het leven van de Heer Jezus in ons hart en onze geest brengt. Zijn bediening is om de dingen van de Heer Jezus te nemen en ze ons te openbaren. Hij brengt het leven van de opgestane Heer, die nu in heerlijkheid gezeten is, in onze geest en in ons hart. Deze aspecten, liefde, blijdschap en vrede, zijn kenmerken van het leven van de Heer Jezus Christus. De Heer Jezus is Degene die liefheeft en die blijdschap en vrede geeft. De liefde Christus dringt ons en Zijn blijdschap is onze sterkte. Verder zegt de Heer Jezus: ‘Mijn vrede geef Ik u’.

Als wij in Hem blijven en de Heilige Geest zo de ruimte krijgt om Zijn bediening in ons uit te werken, zullen deze en andere aspecten van het leven van de Heer Jezus in en door ons als christenen zichtbaar worden, net zoals dit bij de ranken het geval is.

Dit is niet alleen van belang voor onze dienst, maar anderen hebben het recht om het leven van de Heer Jezus in christenen te zien en daardoor iets van Zijn Persoon te leren kennen, voordat zij persoonlijk op Hem gaan vertrouwen als hun verlosser. Het is door de christen, in wiens geest de Heer Jezus leeft, dat de Heer Jezus Zich op deze aarde aan het verlorene kan openbaren, zodat Hij als het

ware dóór ons leven heen Zijn hand naar anderen kan uitstrekken en hen kan aanraken en tot Zichzelf trekken.

Dit is dienst, maar deze dienst is het resultaat van iemands leven, iemand moet eerst iets ZIJN voordat hij iets kan DOEN. Maar ook het doen is van God, want 'GOD is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt' (Fil 2:13).

Niet alleen zij die verloren zijn hebben het recht om iets van Hem in het leven van de gelovige te zien, maar ook zij die gered zijn, de christenen, hebben dat recht. Het kan zijn dat jongere christenen om ons heen nog niet zo hongerig zijn om te groeien, en nog niet zo beseffen wat zij in de Heer Jezus bezitten en nog niet veel kennis van Hem hebben. Maar als zij iets van Hem in hun gelovige vrienden zien, kan er in hun hart een honger ontstaan om Hem beter te leren kennen. De dienst van de christen is dus tweevoudig, zowel voor hen die niet gered zijn als voor hen die gered zijn. En deze dienst is een rechtstreeks gevolg van zijn dagelijkse groei. Als de christen zich zo realiseert dat het Gods bedoeling voor zijn leven is dat hij zal groeien in de genade en de kennis van de Heer Jezus Christus, en de Heer Jezus in zijn leven zo geopenbaard zal worden en het zo steeds meer zal worden: 'Niet ik, maar Christus', dan zal ook Gods doel in dat christenleven worden uitgewerkt: 'Laat ons mensen maken naar Ons beeld en Onze gelijkenis'.

Hoe belangrijk is het te gaan zien wat God in ons leven uitwerkt. God heeft met iedere gelovige één doel op het oog, en dat is om hem gelijkvormig te maken aan Zijn Zoon. Als dit ook ons doel wordt, zitten we op het juiste spoor, dan hebben we hetzelfde verlangen en hetzelfde einddoel als God heeft.

Hoe frustrerend is het als God in de ene richting wil gaan en wij een andere richting inslaan. Misschien hebben we dan de bedoeling om voor God te werken en iets voor God te doen, maar toch werkt God naar iets heel anders toe. Als wij daar blind voor zijn moet God wachten tot de gelovige ziet waar Hij naar toe werkt. Dan pas kan de houding en de honger en het verlangen van ons hart weer in harmonie komen met het hart van God: 'Ik kom om Uw wil te doen, o God'. Onze wil wordt gelijk aan Zijn wil. Dan is er vrede en voortgang.

Er is nog een gedachte, betreffende de twee Adams, die ons zal helpen hoe God Zijn doel uitwerkt. De eerste Adam vertegenwoordigde de mensheid, en toen hij viel, viel in hem het gehele menselijke ras. In Gen 5:2 krijgt Adam een zoon naar zijn eigen beeld en gelijkenis, niet naar Gods beeld en gelijkenis, omdat Adam gevallen was en in Gods ogen gestorven was. Hij kreeg een zoon naar zijn eigen zondige, gevallen beeld en gelijkenis zoals ook het gevallen menselijke ras er vandaag uitziet. De gevallen mens is verloren, zelfgericht, zelfzuchtig, vertrouwd met de dingen van de wereld, in het geheel niet vertrouwd met de dingen van God en niet in staat te begrijpen of begrepen te worden. Een mens voor wie het nodig is in de Heer Jezus Christus, de laatste Adam, opnieuw geboren te worden. De Heer Jezus is niet de tweede Adam, hoewel Hij wel de tweede Mens genoemd wordt, maar de laatste Adam. Hij is het hoofd van het nieuwe geestelijke goddelijke ras, van hen die wederom geboren zijn.

Het is uitermate belangrijk voor ons om deze laatste Adam dagelijks beter te leren kennen. In Joh 17:3 lezen we: '... de enige waarachtige God en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt'. Dit is het eeuwige leven, dat wij de Heer Jezus leren kennen, die ons leven is.

Velen zetten zich af als zij horen over verstandelijke kennis. Iemand die verstandelijke kennis heeft, heeft geen harte-kennis. In deze gedachte zit zeker een kern van waarheid. Toch moeten we bedenken dat verstandelijke kennis van uitermate groot belang is en dat verstandelijke kennis altijd vóór harte-kennis komt. De Heilige Geest geeft ons bijvoorbeeld waarheid uit het Woord via ons verstand. Zo mogen wij het Woord bestuderen en wil de Heilige Geest ons de Heer Jezus als het Levende Woord bekendmaken. Hij neemt deze verstandelijke kennis en werkt deze uit in ons hart, zodat het een deel van ons dagelijks leven wordt. Verstandelijke kennis en harte-kennis gaan samen.

De ene ontstaat via studie, de andere ontstaat doordat de Heilige Geest ons in het dagelijks leven door ervaringen heenvoert.

Het is dus belangrijk de Heer Jezus Christus, Gods laatste Adam, te leren kennen, en dat niet alleen, maar ook te zien hoe God Zijn doel in ons uitwerkt om ons gelijkvormig te maken naar Zijn beeld en gelijkenis.

Dit leren we terwijl we groeien. Een van de eerste dingen om te ontdekken hoe God Zijn doel uitwerkt, is te gaan zien hoe God het met deze twee Adams uitwerkte. De eerste Adam bracht dood aan het gehele menselijke ras. God werkte door een enkel mens en deze enkele mens stierf voor God en allen die uit hem voortkomen zijn dood voor God. Er was dus een Verlosser nodig. Een die deze dood op Zich zou nemen en aan de mensheid leven zou brengen, omdat deze mensheid door een mens verwoest was. De mensheid moet dus door een mens verlost worden. Waar nu de ene mens faalde, moet de andere mens overwinnen. We weten dat de eerste mens de dood bracht door ongehoorzaamheid, zoals er in Rom 5:19 staat: 'Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer velen zondaren geworden zijn'. Als de dood door de ongehoorzaamheid van één mens kwam, moet het leven door de gehoorzaamheid van één mens komen. Denk aan wat er van de Heer Jezus in Hebr 10:7 geschreven staat: 'om Uw wil, o God, te doen'. De Heer Jezus kwam om te gehoorzamen en Hij gehoorzaamde waar de eerste Adam ongehoorzaam was.

Maar er is meer. Deze Mens, deze Verlosser, deze laatste Adam, moest een mens zijn die aanvaard en vertrouwd kon worden door beide betrokken partijen, zowel door God als door de verloren zondaar. Nu, we weten dat de Vader Hem aanvaard heeft, want God zei: 'Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!' (Matt 17:5). De houding van de zondaar moet zijn: 'Hij is mijn geliefde Heiland, in Wie ik mijn welbehagen heb'. Zo mogen wij Hem gaan zien en vertrouwen, zoals God Hem vertrouwt.

Dan is nodig dat Hij niet alleen door beide betrokken partijen aanvaard en vertrouwd moet zijn, maar dat Hij ook deelgenoot moet zijn van beide naturen.

Natuurlijk is Hij God, de Heer Jezus is God de Zoon. Hij zegt: 'Ik en de Vader zijn één'.

Hij nam onze natuur aan door geboren te worden uit de maagd Maria. Hij werd een mens en Hij kwam in het menselijke geslacht door de geboorte uit een maagd. Hij werd geen deelgenoot van onze zonde maar Hij werd deelgenoot aan onze natuur, waardoor Hij zowel de Zoon van God als de Zoon des mensen was.

Zo is Hij in staat beide, God en mens, gelijkelijk te vertegenwoordigen. Dan gaat het nog verder. Hij moet elke aanspraak die God op de mens heeft, bevredigen, en ook elke aanspraak, die de mens op God heeft. We weten, dat God vele rechten kan doen gelden op de mens, maar welk recht zou de mens ooit op God kunnen hebben?

Verloren mensen hebben een aanspraak op God, omdat God hun Leven beloofd heeft in de Heer Jezus Christus. In het Woord heeft God vele beloften neergelegd en de mens mag hier bij God aanspraak op maken, want God belooft deze dingen opdat de mens ze zou ontvangen.

De mens moet dus aanspraak maken op de Verlosser; Hij, de Heer Jezus, is de aanspraak! Wanneer wij op Hem aanspraak maken als onze Verlosser, hebben we in Hem alles wat God gegeven heeft. In 2Kor 1:20 lezen we dan ook: 'Want hoevele beloften Gods er ook zijn, in Hem is het Ja; daarom is ook door Hem het Amen, tot eer van God door ons'.

Dus als we de Heer Jezus gaan leren kennen, gaan we alles leren kennen wat God voor ons heeft, want in de Heer Jezus zijn al de schatten der Godheid lichamelijk verborgen. Hij is Gods 'alles' en Hij moet ons 'alles' zijn.

Zo moet ook deze laatste Adam alle aanspraken die God op ons heeft en alle aanspraken die wij op God hebben, bevredigen en Hij doet het ook. Hij moet een God-mens zijn. Hij is niet een mens die God werd, maar Hij is God die mens werd.

HOOFDSTUK 2

De Heer Jezus Christus werd door dezelfde persoon verzocht als de eerste Adam. Onder dezelfde beperkingen overwon de laatste Adam waar de eerste faalde.

Toen de satan de eerste Adam ten val bracht, verkreeg hij de macht over de gehele mensheid. De satan is de god van deze wereld en hij verblindt het verstand van allen die in de wereld zijn. Het is Gods verlangen om onze blinde ogen te openen opdat wij zelf zouden zien hoe het er met ons voorstaat en wat de Heer God in Christus Jezus voor ons heeft gedaan. Paulus schrijft hierover als hij in

1Thess 5:18 zegt: ‘Dankt God in alles want dit is de wil van God in Christus Jezus over u’ (St.Vert.).

Dit kleine woordje ‘in’ heeft ons veel te zeggen want als er staat ‘dankt in alles’ dan bedoelt de Heer God ook dat alles zal medewerken ten goede. Dan is het aan ons, dit feit onder ogen te zien en in alles vrede te hebben.

Als een christen in een moeilijke situatie verkeert, is zijn eerste wens daar weer zo snel mogelijk uit te komen en alles weer aangenaam en gemakkelijk te hebben als voorheen. Daarom zal een christen vaak bidden of de Heer hem zo snel mogelijk uit een bepaalde situatie wil helpen, en hij zal al het mogelijke doen om zichzelf uit die situatie te werken. En als die moeilijke situatie voorbij is, zal hij God daarvoor danken.

Maar het Woord zegt: ‘dankt God in alles want dit is de wil van God in Christus Jezus over u’.

Het belangrijkste voor ons is te weten dat God Zijn werk in ons volbrengen zal IN de situatie waar Hij ons in plaatst, of die Hij in ons leven toelaat.

Misschien zijn we wel door onze eigen schuld in zo’n situatie terecht gekomen. Toch gebruikt God dit dan, om ons iets van onszelf te laten zien. Als Hij Zijn doel in ons uitgewerkt heeft, zal Hij ons uit de situatie halen, op Zijn tijd en op Zijn wijze.

Als wij ontvluchten uit de situatie die ons lijkt te benauwen, zullen we toch weer iets anders ontmoeten. God gaat Zijn plan in ons uitwerken. Als wij derhalve leren zien wat God bezig is te doen, zullen wij ook beter de situatie kunnen aanvaarden en zo de Heer toestaan hier en nu in ons leven te werken naar Zijn gedachte.

Dan zal er ook groei zijn en zal iedere volgende situatie, waar Hij ons in leidt, bijdragen tot onze geestelijke wasdom. Het is daarom belangrijk ons te realiseren dat Gods Woord zegt: ‘Dankt God in ALLES, want dit is de wil van God in Christus Jezus over u’.

Mogen we dit leren verstaan: God gebruikt alle dingen, opdat wij zouden leren in Hem te rusten en Hem te vertrouwen in elke situatie. Anders zouden wij het idee kunnen krijgen dat God ons straft of ons onrecht aandoet, of dat Hij iets in ons leven toelaat waar Hij geen aandacht aan schenkt, of wat Hij niet onder controle heeft. Als onze ogen opengaan voor Gods werk in ons, leren we op de Heer te vertrouwen en daarin een getuige te zijn voor anderen.

Zo mogen we ons in moeilijke situaties verblijden in de Heer Jezus en Zijn vrede ervaren, omdat Hij Zijn plan in ons aan het uitwerken is. Daarom is het voor ons van belang te weten wat er aan de hand is. Mag ik u hiervan een voorbeeld geven? Stel u bent ‘s avonds alleen thuis en u hoort buiten een geluid dat u niet thuis kunt brengen; dan wordt u verontrust. Maar als u weet, dat het geluid van de wind is, die om het huis heen waait, dan reageert u heel anders. Dan is het het geluid waar u mee vertrouwd bent, omdat het bij uw huis hoort. Het geeft dan zelfs een zeker gevoel van geborgenheid. Dit verschil tussen geborgenheid en angst komt door het al of niet weten wat er gebeurt.

Zo is het ook als we ons realiseren wat God doet. Als wij beseffen, dat Hij alle dingen doet medewerken ten goede, om ons te vormen naar het beeld van de Heer Jezus Christus, dan kunnen wij stil en rustig zijn en ons in Hem verheugen en in wat Hij in ons doet.

Als wij in Gal 4:19 lezen: ‘Mijn kinderen, ter wille van wie ik opnieuw weeën doorsta, totdat Christus in u gestalte verkregen heeft’, dan zien we dat ditzelfde doel van God tevens Paulus’ grootste zorg was en dat niet alleen voor zijn eigen leven, maar ook voor elk van zijn medegelovigen.

Het doel van Paulus was niet alleen dat mensen tot bekering zouden komen, maar dat God bovenal Zijn werk in hen zou kunnen voleindigen. Hoe belangrijk de wedergeboorte op zichzelf ook mag zijn, het is slechts het begin van een nieuw leven.

Het is onjuist als we ons in onze persoonlijke contacten met mensen er op richten, om iemand tot een ‘beslissing’ of tot ‘overgave’ te brengen. We moeten in ons christelijk werk ervoor waken dat we mensen niet als baby’s in het geloof aan hun lot overlaten, maar erop toezien dat ze zich ontwikkelen en goede geestelijke voeding krijgen, totdat ze zelf Gods doel voor hun leven gaan zien.

Velen nemen de houding aan van: ‘ik ben gered en wederom geboren, ik ga niet naar de hel maar naar de hemel, ik ben er!’. Maar als het doel voor ons leven wordt als bij Paulus, dan zal het ons verlangen worden dat de Heer Jezus in ons gestalte zal krijgen en dat we zouden groeien in de genade en de kennis van de Heer Jezus Christus.

Er moet dus een geboorte zijn, maar daarna ook groei. Het moet ook een GEZONDE geboorte zijn, opdat de groei niet gehinderd wordt. Om deze groei te bewerkstelligen wil de Heer God ALLE dingen in ALLE omstandigheden doen medewerken ten goede (Rom 8:28).

Denk eens aan ons gezinsleven. Stel, dat wij de enige gelovige in ons gezin zijn. Misschien de vrouw, waarvan de man niet gelovig is, of het gezin waarvan de kinderen ongelovig zijn. In deze omstandigheden mogen wij dan zoeken te leven met de Heer Jezus en in Hem te groeien. Doordat de ongelovigen ons vaak niet begrijpen en afwijzend tegenover ons geloofsleven staan, ontstaat er druk en spanning. God wil dit gebruiken om ons als gelovigen te voeden en te doen groeien.

Veel christenen denken dat er meer groei zou zijn als de situatie in hun leven gunstiger was. Dit is echter absoluut niet waar. God is almachtig en wil de omstandigheden gebruiken, zoals die NU in ons leven zijn.

Vaak ontstaan er ook moeilijkheden en spanningen als we proberen op ons gezin druk uit te oefenen, om hen net zo te doen geloven als wijzelf. Maar ook deze dingen zoekt de Heer te gebruiken om ons te tonen hoe het niet moet, al kan het soms jaren duren voor we hier oog voor krijgen.

Zo komen we dan tot een punt, dat we Hem toestaan Zijn werk door ons te doen.

Dan hebben de mensen om ons heen, die ons dagelijks gadeslaan, de gelegenheid ons te zien groeien in de Heer Jezus en zo in onze dagelijkse wandel iets te zien van de realiteit van Gods handelen met de mens. Dit zal hun hart raken.

We moeten goed beseffen, dat ieder mens nood in zijn leven kent. Misschien heeft men die nood verborgen of weggedrukt, maar er is wel degelijk nood aanwezig. Als de Heer Jezus Zichzelf in de gelovige openbaart, zullen mensen om hem heen de nood van hun eigen hart ontdekken. Als zij iets gaan zien van het Leven van de Heer Jezus, worden zij hongerig en komt er overtuiging van zonde. Dan zijn ze rijp geworden om door de christen met het Woord en met liefde, geduld en begrip benaderd te worden.

Zo zien we dat een christen moet groeien vóórdat hij in die houding komt waar de Heer Jezus door hem heen kan werken, zoals Hij dat alleen maar kan. Als de gelovige gaat inzien dat God alle situaties gebruikt, thuis, op school of op ons werk, om hem te doen groeien en op te voeden, dan wordt zijn houding meer en meer: ‘O, Heer Jezus, Uw wil geschiede. Ik besef wat U aan het doen bent en ik wil in U rusten en U vertrouwen, terwijl U dit werk in mij ten uitvoer brengt’.

Een andere reden voor moeilijkheden is, dat de Heer ons door al deze moeite heen aan onszelf ontdekt, opdat wij ons eigen zondige zelf-leven leren kennen.

De meeste moeilijkheden, ook al gebruikt God ze ten goede, hebben we overigens zelf veroorzaakt door eigen schuld. Maar God gaat Zijn weg, zodat we ons meer en meer gaan realiseren van hoedanige aard ons eigen leven is en wat voor falende mensen wij in onszelf zijn. En dit, opdat we zouden leren in de Heer Jezus te blijven, zoals de rank in de wijnstok.

Een van de belangrijkste resultaten die onze moeilijkheden en het falen in ons christenleven kunnen bewerken, is dan ook dat wij zouden leren onze vrede, vreugde en rust niet te zoeken in de omstandigheden, maar dat we los van de omstandigheden vrede zouden vinden in en met God.

Als alles goed gaat en we het gevoel hebben dat we door God gebruikt worden, is het vaak juist zo dat we in de omstandigheden rusten en ons daarin verheugen: in het feit dat God ons zegent. Misschien zonder dat wij het zelf opmerken komt het ‘ik’ met een stuk zelfvoldaanheid hier om de hoek kijken.

God gebruikt de moeilijkheden in ons leven om ons te leren al onze vreugde en rust in Hem te vinden, omdat Hij ons alles wil zijn. HIJ weet wat goed voor ons is, en HIJ weet dat Hij de enige ware Bron van vreugde, vrede en rust is.

Daarom onderwijst Hij ons door ons falen, totdat we in het groeiproces meer en meer tot die plaats komen, waar we leren in Hem te rusten. Naarmate we dit werkelijk leren verstaan, naar die mate is de Heer ook bij machte elke situatie, hoe moeilijk ook, te gebruiken om ons verder op te voeden.

Er is nog een reden waarom de moeilijkheden in ons leven van belang zijn.

Laten we daarvoor enige verzen lezen die ons hierover wat meer licht kunnen geven.

In 2Kor 1:3-4 lezen we: 'Geloofd zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, die ons troost in al onze druk, zodat wij hen, die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost waarmede wijzelf door God vertroost worden'.

Wat zien we in dit geweldige gedeelte van Gods Woord een bijzonder principe voor onze ogen ontvouwd! De Heer wordt hier de 'Vader der barmhartigheden' genoemd. Hoe belangrijk is het voor een christen God als Zijn Vader te kennen.

Een van de eerste tekenen van groei van een jonge christen is, dat hij God als zijn Vader gaat aanspreken. Hij is onze Vader, Hij is de barmhartige Vader. En dat is maar goed ook, want is het niet zo dat wij veel barmhartigheden nodig hebben?

Vanwege het zondige zelf-leven, dat in ons hart aanwezig is, dat wij van Adam overgenomen hebben en dat wij door de jaren ontwikkeld hebben, hebben we zowel genade als barmhartigheid nodig. Maar God is dan ook bij machte om barmhartig en genadig jegens ons te zijn in Zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, omdat wij in Hem aanvaard zijn en omdat in Hem Zijn genade vrij ter beschikking staat. Hij is de God aller vertroosting. Vaak zoeken wij onze vertroosting heel ergens anders dan bij de Heer en het kan lang duren voordat God ons zo ver gebracht heeft dat wij onze vertroosting in Hem vinden.

Dit bereikt Hij door ons falen heen en door de moeite en verzoeking in ons leven. Hij kan dit ook doen door tegenspoed, die Hij in ons leven toestaat.

Als christenen moeten wij er goed aan denken dat ons dezelfde dingen overkomen als de ongelovigen. Zoveel christenen schijnen het idee te hebben dat God er wel voor zal zorgen dat alles in hun leven goed en aangenaam zal verlopen en dat ze in lastige situaties alleen maar tot God hoeven te bidden, om snel uit die moeite verlost te worden. Dit is echter een geheel verkeerde gedachtegang! God voert een christen vaak door veel moeilijker situaties dan deze waar de ongelovige doorheen gaat. Maar dit zijn dan ook al die dingen die 'medewerken ten goede' voor de gelovige, voor wie God liefheeft, opdat Hij hem vorme naar het beeld van de Heer Jezus Christus.

Daarom is het zo waardevol als in onze tegenspoed deze vorming door God ook werkelijk haar beslag kan krijgen. Dit doet Hij niet alleen opdat wij in Hem zouden kunnen rusten en ons in Hem verheugen temidden van al deze dingen, maar ook, dat wij ZIJN vertroosting zouden leren kennen en wij zouden ondervinden dat Hij ons door alles heen kan voeren. Het is dus niet alleen voor onze eigen ontwikkeling en voor onze eigen rust, maar het is ook opdat wij anderen, die door dezelfde moeite gaan, zouden kunnen begrijpen, zowel de ongelovigen als de christenen.

Onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een zeer uitnemend eeuwig gewicht van heerlijkheid. 2Kor 4:17.

HOOFDSTUK 3

Het is van grote waarde te mogen weten dat de Heer God bezig is ons in onze tegenspoed te vormen naar het beeld van de Heer Jezus Christus. Dan leren we niet alleen temidden van dit alles in Hem te rusten en ons in Hem te verheugen; we leren ook Zijn vertroosting kennen en we ondervinden met verwondering dat Hij ons door dit alles heenvoert tot Zijn doel. En dat niet alleen voor onszelf maar ook voor anderen, vooral voor degenen die door eenzelfde moeite gaan, zowel ongelovigen als christenen.

Het is bijvoorbeeld goed eens stil te staan bij het feit dat het merendeel van de mensen om ons heen de Heer niet kent. En het zijn juist deze mensen die ons van dag tot dag gadeslaan en die precies weten hoe het leven van een christen behoort te zijn. Zij letten vooral op hoe wij reageren als wij in

een moeilijke situatie terecht komen, om te zien hoe NU onze gedachten van God zijn, maar vooral ook om te zien hoe God ons in deze situatie terzijde zal staan. Daarom is juist in de moeilijke situaties ons getuigenis van grote waarde. Want het gaat er voor de mensen om, wat God in MOEILIJKE situaties voor ons betekent. Het getuigenis voor de verloren mensen om ons heen vindt zijn kracht hierin, dat de christen in deze situaties zijn rust in God vindt.

Want in deze rust ligt zijn vrede en vreugde in God opgesloten. Als nu iemand om ons heen zelf door een moeilijke situatie heen gaat mag hij weten dat ook hij zijn troost en hulp bij God kan vinden. Daarom is voor een christen het wonder dat als hij door moeite is gegaan, hij ook anderen, die door dezelfde moeite gaan, kan troosten met de troost waarmee hij zelf door God vertroost wordt (2Kor 1:4). We moeten goed beseffen dat de Heer Jezus nooit beloofd heeft dat wij geen moeite of verdrukking zouden kennen, maar dat Hij juist IN DIT ALLES kostbaar voor ons wil zijn. Ja, wat meer is, God gebruikt de moeite in ons leven om ons te doen groeien. De moeite in ons leven is als het ware het voedsel voor ons groeiproces.

We mogen leren te blijven in Hem, zoals de rank in de wijnstok, opdat, als we door moeite en verdrukking gaan, we onze schuilplaats in Hem zullen vinden.

Hij wil ons voortdurend Zijn Leven schenken, opdat we van harte Zijn wil in ons leven zullen aanvaarden. Daarom moeten we leren in de moeite in ons leven stil te zijn en te rusten in Hem, opdat Hij Zijn werk in ons kan doen.

Als we echter tegensputteren en proberen onder de moeite uit te komen, zal de Heer op een later tijdstip ons toch weer tot dat punt moeten terugvoeren om ons deze les alsnog te leren. Want God heeft een doel, een eeuwig doel en Hij heeft ons in Zijn Zoon geplaatst om dát doel uit te werken. Hij wil dat we de beproeving verdragen en ermee instemmen en Hem in de beproeving danken. ‘Dankt te allen tijde’ (Ef 5:20). Dit is de wil van God voor ons in Christus Jezus. En zo mogen we deze heerlijke waarheid tot ons nemen, dat God almachtig is, dat God God is en dat wij mogen weten dat God ‘alle dingen doet medewerken ten goede voor hen die God liefhebben, die volgens Zijn voornemen geroepenen zijn. Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons’ (Rom 8:28,29). ‘Want God is het, Die om Zijns welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt’ (Fil 2:13).

Het is om deze reden dat we God kunnen prijzen voor onze alledaagse omstandigheden, hoe die ook mogen zijn, thuis, op ons werk of waar dan ook in onze dienst voor Hem, omdat God in Zijn almacht en goddelijkheid alles laat medewerken tot Zijn heerlijk doel met ons in de Heer Jezus Christus.

Nu komen we aan het derde deel van onze serie, met als onderwerp: Gods doel met de gelovige is, dat wij gevormd zouden worden naar het beeld van Zijn Zoon. We willen opnieuw verder gaan met te zien hoe God Zijn plan en Zijn doel in ons uitwerkt; het is zo belangrijk ons te realiseren hoe Gods wegen zijn. Dit vormt een deel van ons kennen en verstaan van Hem.

En het maakt de dingen zoveel gemakkelijker voor ons als wij begrijpen waarom Hij iets doet en hoe Hij het uitwerkt. Als wij zo Gods handelen met ons gaan verstaan zullen onze vragen en angsten gaan verdwijnen en zullen we rust en vertrouwen hebben in God onze Vader.

Er zijn verschillende redenen waarom het zo belangrijk is Zijn handelen met ons te verstaan. Een reden is, dat God vaak door schijnbare tegenstellingen werkt.

Een van de belangrijkste dingen die God bijvoorbeeld voor groei van een christen gebruikt is het falen van die christen. De weg omhoog voert naar beneden, en dit is natuurlijk precies de weg die de christen zoekt te vermijden. Hij wil geen mislukking zijn en niet falen in Gods ogen. Hij wil natuurlijk een succesvol christen zijn en dat is ook wat God uit God gaat maken, als hij op Hem leert steunen. Maar in zijn ontwikkeling, in dit proces, is het falen van een christen het fundament waarop God bouwt.

Als wij christenen zijn, zijn we er vaak op uit om met onze woorden getuigenis af te leggen. Maar naarmate we groeien, beginnen we te beseffen dat Leven net zo belangrijk, zo niet belangrijker is.

Wij vinden het altijd belangrijk een getuigenis tegenover anderen te hebben.

Wij hebben de Heer Jezus lief en wij willen graag dat anderen gered zullen worden, omdat wij ze anders zien verloren gaan. Wij zien als het ware hoe zij in de hel terecht zullen komen als zij niet gered zullen worden en wij willen ze graag daarvoor bewaren. Daarom beginnen we vol vuur en liefde te getuigen.

Op zich is dit natuurlijk niet verkeerd en heel normaal. Maar het duurt niet lang of wij merken dat diep binnen in ons het zelfleven nog steeds aanwezig is en zich opnieuw laat gelden. Datgene waar we van dachten bevrijd te zijn, schijnt toch nog steeds aanwezig te zijn. Na een tijdje gaan we dingen in ons opmerken die er niet behoren te zijn.

Onze eerste reactie is dan ook dit voor anderen te verbergen. We kunnen ons getuigenis toch niet verliezen en de Heer teleurstellen! We hebben het gevoel dat als deze dingen bij anderen bekend zouden worden, het gevolg zou zijn dat God onttroond en de Heer Jezus volkomen verloren zou hebben. Het duurt dan ook niet lang of er komt in ons gloednieuwe christenleven een element van huichelarij. En natuurlijk heeft dit tweeslachtige leven, dat we leiden, een akelige uitwerking op ons. We ontkomen er niet aan dat mensen dit huichelachtige element in ons beginnen op te merken, en vaak is onze enige gedachte dan, ons falen ten koste van alles te verbergen en een krachtig getuigenis aan de buitenwereld te presenteren.

Natuurlijk zal bij al dit huichelachtige dat zich in ons hart afspeelt de vreugde en de frisheid en de spontane liefde, die ons getuigenis eerst zo kenmerkte, verdwijnen. En zo beginnen de mensen om ons heen te merken dat het niet helemaal klopt in ons leven. Ze sporen ons aan om meer in de Bijbel te lezen, meer te bidden, meer naar de kerk of de bidstond te gaan en om allerlei andere dingen te doen om er weer bovenop te komen. Innerlijk gaat er zich dan een grote strijd afspelen: aan de éne kant hebben we de Heer Jezus lief en aan de andere kant dringt het zelfleven zich sterk aan ons op.

We kunnen misschien zelfs enige mensen ertoe bewegen om een ‘beslissing’ te nemen, maar we zullen ontdekken, dat wat wij in een mens forceren, niet blijvend is. Want als we iemand forceren tot een beslissing is het als het plukken van een vrucht die nog niet geheel rijp is. We brengen dan mensen tot een beslissing om gered te worden, voordat zij er ten volle van bewust zijn dat ze verloren zijn. Zulke beslissingen houden meestal niet lang stand en we zullen ontdekken dat deze mensen vaak snel hun belangstelling beginnen te verliezen. Vaak geven we deze mensen er dan de schuld van dat zij niet genoeg wilskracht tonen en de Heer Jezus niet goed volgen, maar we moeten dan goed beseffen, dat de fout voor een groot gedeelte bij onszelf ligt, en dat wij mensen tot een beslissing gebracht hebben waar ze niet klaar voor waren. Natuurlijk hebben al deze dingen hun invloed op ons en we beginnen ons zelfs soms af te vragen of God ons wel werkelijk aanvaard heeft en we wel werkelijk gered zijn.

We beginnen dan iets aan te voelen van Rom 7:18,19 waar Paulus het uitroept: ‘Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont.

Immers, het wensen is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet. Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik’. De wil is wel bij mij aanwezig, hetgeen we ook zeker gemerkt hebben toen we wederom geboren werden. We hadden de Heer Jezus lief en wilden voor Hem leven, en dachten, omdat de wil bij ons aanwezig was, dat wij het ook wel zouden kunnen uitwerken. Wij dachten in staat te zijn datgene voort te brengen wat we wilden, en we moesten ontdekken dat we dat niet konden.

God onderwijst ons zó, dat we ons zelfleven leren kennen en dat we zullen leren verstaan, dat we als ranken in de Wijnstok zijn en dat we uit de Wijnstok leven moeten ontvangen voor ons dagelijks leven en voor al onze dienst.

En dit moeten we door falen leren. God brengt ons helemaal tot de bodem van Rom 7:24, waar we het vanuit het diepst van ons hart tot God uitroepen: ‘Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?’ En we gaan er ons werkelijk van bewust worden, dat alles wat wij voort kunnen brengen, dood is, ja, dat we als christen en volkomen mislukking zijn.

Dit is de eerste fase in onze ontwikkeling, de negatieve fase, waarin God ons door falen leert te gaan ontdekken hoe ons zelfleven is.

We moeten eerst onszelf leren kennen, voordat we werkelijk de Heer Jezus kunnen leren kennen, omdat de noden die wij in ons leven ontmoeten, ons uitdrijven tot Hem en ons van Hem doen leren, opdat wij Hem zouden kennen en verstaan. Daarom is de nood in ons leven van groot belang om te groeien in de genade en de kennis van de Heer Jezus Christus.

Wij hebben deze nood, die door ons falen in ons leven ontstaat, HARD NODIG.

Wij MOETEN onszelf gaan ontdekken, wie wij in werkelijkheid zijn. Vaak lijken christenen zich in het geheel geen zorgen te maken over hun zelfleven. Zij hebben het gevoel dat ze het best doen en dat alles naar wens verloopt, maar eigenlijk komt het er dan op neer dat ze de plaag in hun eigen hart nog niet ontdekt hebben. Tenminste, zij zijn er nog niet oog in oog mee komen te staan, zij hebben als het ware die kant nog niet opgekeken.

Alhoewel zij dit verschrikkelijke feit over het zelfleven nog niet onder ogen schijnen te zien, zoekt God toch die omstandigheden in hun leven te scheppen, waardoor zij dit mogen gaan zien. En dit gezicht MOET komen, wil er ooit van ware groei sprake zijn.

Alhoewel het geen prettige ervaring is, deze ontdekking van de plaag in ons hart, is het toch een grote noodzaak, en kunnen we met recht stellen: hoe eerder hoe beter. Want het gaan ontdekken van wat er in ons hart aan de hand is, verlicht ons ten zeerste in onze groei in de genade en de kennis van de Heer Jezus Christus. Er kan geen groei in genade noch een voortduring van vruchtbare dienst zijn zonder deze ontdekking aangaande ons zelfleven.

En juist datgene wat God ons door ons falen zoekt te laten zien, proberen wij te vermijden door onze ogen er van af te keren en door het niet onder ogen te willen zien. Maar de Heer weet ook hoe wij zijn en Hij heeft geduld met ons.

Hij houdt vast aan Zijn doel met ons en zal dat zeer zeker niet opgeven!

Maar het punt is, dat God deze nood in het leven van een christen moet scheppen en deze nood ontstaat door ons falen. En zo zegt de Heer Jezus in Matt 5:6 tot iedere falende en wanhopige christen: ‘Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden’. Het is de hongerige en dorstige christen, degene die is gaan zien dat hij het leven van de Heer Jezus niet in zijn eigen kracht kan volbrengen - hoevele jaren hij dan ook al een christen is - die ook gaat zien: ‘Niet ik, maar Christus’.

HOOFDSTUK 4

De Heer God wil ons laten zien wie wij in werkelijkheid zijn. Wanneer we ons falen duidelijk gaan ontdekken, maakt ons dat klein en nooddruftig. Zo worden we ontvankelijk voor de genade die God ons bereid heeft in de Heer Jezus.

Een christen die zo van zichzelf ontdekt heeft dat hij faalt en er ellendig aan toe is, is een gezonde christen en bevindt zich op de juiste weg en wordt door God geleid om in zijn groeiproces tot ontwikkeling te komen.

Deze nood waarover we spreken is de nood die in onze dagelijkse wandel en in ons dienstbetoon door ons falen ontstaat, en het is juist deze nood die ons tot de kennis van de Heer Jezus brengt. Want het is door deze nood dat we gaan verstaan wat Paulus bedoelde, toen hij tegen Timotheüs zei: ‘Maak er ernst mede u wel beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid’ (2Tim 2:15). ‘Maak er ernst mede’ wordt ook wel vertaald met ‘studeer erop’. En zo mag een christen, die deze nood in zijn leven kent, het Woord bestuderen om in het Woord te ontdekken wat Gods antwoord op zijn specifieke nood is.

Toen we tot bekering gekomen waren, hebben we waarschijnlijk allemaal wel de ervaring gehad, dat we naar anderen toerenden en tegen hen zeiden: ‘Je moet gered worden’, en: ‘Je moet nú een beslissing nemen’. We hadden dan zo onze speciale Bijbelteksten en methodes om mensen hiervan te overtuigen, in het bijzonder misschien nog wel diegenen die niets van de Bijbel afweten en de Heer Jezus niet kennen, en we probeerden hen zo tot een beslissing te forceren. Dit is ijver zonder gerijpt geestelijk inzicht. Maar toch, door dit te doen, leren we ook hoe het niet moet, en leren we

dat HIJ het in ons en door ons moet doen: ‘Want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt’. Het is de Heer Jezus Die door de gelovige heen aan de ongelovige de hand wil reiken, en het is de Heilige Geest, Die in het hart van de ongelovige bevestigt.

Waar heeft dit falen ons nu toe geleid? Het heeft er ons toe geleid ons leven te onderzoeken en het heeft ons uitgedreven naar de Heer en naar Zijn Woord.

Zo leren we werkelijk te luisteren naar het Woord en ons te voeden met de Heer Jezus, Die het Brood des Levens is, en ook ons leven zélf is. Als we zo door de Heer Jezus gevoed worden en als het ware door Hem verzorgd worden, neemt in ons het Leven van de Heer Jezus toe.

En dan zegt Paulus in Fil 4:8: ‘Voorts, broeders, al wat waar is, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, BEDENKT dat’. Al deze dingen die Paulus hier noemt zijn kenmerken van het Leven van de Heer Jezus Christus, en als we Hem bedenken, bedenken we deze dingen en zal dit in ons leven zijn uitwerking hebben. Daarom gaat het er niet om, na te denken over onszelf of over de dingen die we om ons heen waarnemen, maar om een gedachtenleven te hebben dat bewust de dingen van de Heer Jezus Christus bedenkt. En dat zàl ook, want onze nood zal ons er toe drijven om HEM te bedenken Die ons LEVEN is. Dat is niet alleen maar gewoon over Hem nadenken maar Hem werkelijk overdenken en ons op Hem richten! Ja, om hier tijd voor te nemen en deze dingen in ons hart op te bergen, opdat Hij de eerste plaats in ons hart zou hebben.

In 1Tim 4:15 zegt Paulus: ‘Behartig deze dingen, leef erin, opdat aan allen blijke dat gij vooruitgaat’. Hierin zit weer het element van overdenken en overpeinzen, en dit is het ook wat een hongerig hart zal doen. Het zal deze dingen dóórdenken, er tijd aan wijden en zo de Heilige Geest de gelegenheid geven om tijdens deze studie werkelijk WAARHEID te openbaren.

r. Graham Scroggie zegt dat geestelijke groei een voortdurend proces is, zoals alle groei dat in feite is. Hoe fijner het organisme, des te langer duurt het proces. Eigenlijk gaat het er net zo aan toe als in de natuur. Ook daar gaat een tarwekorrel door allerlei fasen heen, voordat deze tot volle bloei komt. Net zoals bij de tarwekorrel in de natuur de dagen vaak zeer verschillend zijn, is dit in het geestelijke leven ook het geval. Er zijn dagen van overwinning, dagen van strijd, dagen waarin we merken dat Gods hand op ons drukt en dagen van nederlaag. Maar er zijn ook lege dagen, dagen die totaal zinloos lijken te zijn. Dagen waarin zelfs ons gebed en onze dienst een last voor ons lijken te zijn. Maar gaat het groeiproces dan ook in deze dagen door? Ja, zéér zeker, want iedere ervaring die ons meer bewust doet zijn van het feit hoe zeer we de Heer nodig hebben, zal zeker bijdragen tot het groeiproces van onze geestelijke ontwikkeling.

Prijst God voor onze noden! Zelfs als deze door ons eigen falen ontstaan.

En te bedenken, dat onze noden ertoe leiden om Hem beter te leren kennen!

Zoals Paulus in Fil 3:10 zegt: ‘Dit alles om Hem te kennen’. Maar laten we hierbij vooral niet vergeten te lezen waar dit kennen van Hem mee verbonden is: ‘En de gemeenschap aan Zijn lijden’. Pas in de diepte leren we Hem die zo intens geleden heeft, werkelijk en ten volle kennen. Nooit moeten we de waarheid uit Joh 17:3 vergeten: ‘Dit nu is het eeuwige leven, dat zij u kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt In het begin van ons christenleven hebben we iets leren kennen van wat de Heer Jezus voor ons gedaan heeft. De groei in een christenleven bestaat echter hieruit dat, naarmate dit groeiproces tot ontwikkeling komt, we niet alleen het werk leren kennen wat Hij voor ons gedaan heeft, maar bovenal HEMZELF.

Dit kost tijd, ja, de eeuwigheid zal tekort zijn om Hem werkelijk te leren kennen. Hij is oneindig, en al Gods schatten zijn in Hem verborgen. Hij is onuitputtelijk en Hij is ons Leven! Dit is het eeuwige leven: HEM TE KENNEN!

In Kol 1:10 lezen we dan ook: ‘Om de Heer waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God’.

Want het gaat erom, dat we Hem verstaan, dat we kennis hebben van wie Hij is, en wat Hij is en waarom Hij bepaalde dingen doet. Het is juist hierdoor, dat we Hem leren waarderen om met Hem samen te werken en in Hem te rusten.

We zullen nu samen trachten na te gaan HOE God Zijn beeld in ons uitwerkt.

Jonge christenen moeten als één van de eerste dingen leren dat het niet door onze kracht en inspanning is dat Zijn beeld in ons uitgewerkt en wij aan Hem gelijkvormig worden.

Hoe heerlijk is het om na jaren van strijden tot de ontdekking te komen, dat het niet ons pogen en strijden is, ja wat meer is, dat het iets is wat zelfs God niet zal doen, OMDAT HIJ HET AL GEDAAN HEEFT IN DE HEER JEZUS CHRISTUS, die ons Leven is!

En dit is het wat Hij in ons leven zal uitwerken: Hij zal dat volbrachte werk nemen en het dag aan dag in ons leven uitwerken. HIJ zal het uitwerken, NIET WIJ! Wat een blijde boodschap is dit voor een vermoeid en verslagen hart. Ook in 2Kor 3:18 lezen we iets van dit wonderlijke werk: ‘En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Heer, die Geest is’. Merk op, dat er niet staat: ‘... immers door dit met al onze kracht uit te werken’. Maar prijs de Heer! Er staat: ‘... immers DOOR DE HEER, die Geest is’. Het is de Heer die het zal uitwerken.

En zo neemt de Heilige Geest, de Geest van Christus, die altijd in ons blijft, uit het Leven van de Heer Jezus en brengt het in onze geest. Zo doet Hij dit door het lezen van het Woord, als wij daarin de Heer Jezus aanschouwen. Want als we onze aandacht op Hem richten en ons zo met Hem bezighouden, zullen we in datzelfde beeld veranderd worden.

Maar als we op onszelf gericht zijn en alleen aan onszelf denken en God als een soort Sinterklaas beschouwen, die ons op onze manier moet zegenen, dan is alle aandacht op onszelf gericht en worden we alleen maar zelfzuchtiger. Zo is het ook met de dingen van deze wereld. Als deze dingen, b.v. de materiële dingen, al onze aandacht opeisen en de eerste plaats in ons leven innemen, dan zullen we zelf ook meer en meer gelijkvormig aan deze wereld worden. Voor een christen is dit natuurlijk een treurige toestand om in te verkeren. God heeft teveel met hen op dan dat Hij hem in deze toestand zou laten blijven!

Het werk dat de Heer Jezus voor deze christen op Golgotha volbracht heeft is te kostbaar om die christen maar zo te laten. God zal daar nooit genoegen mee nemen, en een hongerige christen zelf ook niet!

En zo, als we Hem bedenken worden we naar Zijn beeld veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, van aangezicht tot aangezicht.

Hier zit een voortgaand element in, een ontwikkeling en een groei. Het is: veranderd naar Zijn beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid. Er is een wet die niet gebroken kan worden. Als wij belang stellen in ongeestelijke dingen, en onszelf inlaten met dingen met dingen waar ons zelfleven, onze oude natuur, belang in stelt, dan verstrekken we voedsel aan onze oude natuur. We kunnen ons dan wel verwonderd afvragen waarom alles in ons christenleven zo moeilijk verloopt, maar we moeten dan wel bedenken, dat we juist aan dat element voedsel verstrekken dat zoveel moeilijkheden veroorzaakt. Om een voorbeeld te noemen: wat doen wij met onze vrije tijd? Wordt die leegte doorgebracht door ons ‘s avonds te laten voeden door wat de televisie ons voorschotelt? Laten wij toch voedsel verstrekken aan onze NIEUWE mens! Laten wij toch de dingen van de Heer Jezus Christus bedenken, dingen die lieflijk en rein en heilig zijn. Als we Hem zo in het Woord aanschouwen en overdag met Hem gemeenschap hebben, dan werkt deze wonderlijke wet van gelijkvormigheid in ons hart en worden we meer en meer aan Hem gelijkvormig.

Norman Daughty heeft goed nieuws voor de gelovige die geworsteld en gezocht heeft om een beter christen te worden en die iets geproefd heeft van het falen, doordat hij zelf probeerde iets van God tot stand te brengen. Het falen, dat God Zelf heeft doen ontstaan. Daughty zegt: ‘Als ik Hem gelijkvormig moet worden, dan zal God het in Zijn genade Zelf moeten doen. En hoe eerder ik dat erken, hoe beter is het voor mijzelf’.

Gooi iedere poging opzij en zeg: ‘Ik kan het niet’. Toch zal een christen pas tot de erkenning komen dat hij het niet kan, als hij tot op de bodem van Rom 7 is gekomen. Want gedurende het hele proces van falen, dat God in zijn leven teweegbrengt, zal hij toch steeds blijven proberen, totdat hij werkelijk verslagen is. En een christen, die werkelijk grondig verslagen is, staat aan het begin van een

gezonde groei. Hij denkt dat alles verloren is en hij roept het uit: ‘Ik, ellendig mens!’. Maar natuurlijk zal zijn volgende uitroep dan ook de nog enige mogelijke uitroep zijn: ‘Ik dank God door Jezus Christus, mijn Heer. Hij zal mij verlossen!’. WIE zal? HIJ zal! Prijs de Heer. Daughty moedigt ons aan om al ons pogen erbij neer te gooien en te zeggen en toe te geven: ‘Ik kan het niet. En des te meer ik het probeer, des te verder drijf ik weg van het aan Hem gelijkvormig zijn’.

En is dat niet waar, beste vriend? Hebt u dat misschien ook in uw hart gezegd? ‘O, hoe meer ik het probeer, hoe erger het schijnt te worden?’

Dat is Gods getrouwe werk, om ons aan het eind van onszelf te brengen. Hoe meer ik het zelf probeer, hoe verder ik wegraak van de gelijkvormigheid aan Hem. Wat zal ik toch doen? Maar dan zegt de Heilige Geest tot ons: ‘Je kunt het ook niet doen! Trek jezelf gewoon terug. Je bent in de arena geweest, je hebt ijverig gepoogd en je bent mislukt. Kom nu naar buiten en ga eens zitten om je wonden te likken. En terwijl je zit, aanschouw Hem dan en zie naar Hem.

Daar ligt de sleutel!’ Dit is wat de christen moet ontdekken. En dit kan alleen door het Woord te bestuderen. Het lijkt wel alsof christenen deze studie vaak proberen te ontwijken.

Velen van hen komen na korte tijd bedrogen uit, omdat ze, waar ze behoefte aan hebben, denken te kunnen krijgen door ervaringen en zogenaamde zegeningen. Het trieste van een leven dat beheerst wordt door zegeningen en ervaringen is een verminderde behoefte om het Woord te bestuderen. Men weet het immers toch allemaal al? Men heeft toch deze ervaring om op te teren? En zo wordt het afgetrokken van de studie, zelfs als hij eerst wel de neiging daartoe had. Maar ook als hij het Woord bestudeert, is zijn aandacht zo op ervaringen gericht dat zijn gezichtsveld sterk beperkt wordt, en hij geen oog heeft voor het wezenlijke van Gods Woord. Dit belemmert zijn geestelijke groei. In werkelijkheid zorgen deze ervaringen, die een zegen genoemd worden, er alleen maar voor dat iemand op zichzelf gericht raakt en met zichzelf bezig is. Het gevolg is een verdere ontplooiing van het zelfleven en een verlies in kennis en waardering van de Heer Jezus Christus.

Er is dus een wet voor groei, en deze wet is: ‘Het leven is mij Christus’. En hoe komt onze groei tot stand? Door onze aandacht te vestigen op Hem. Het gevolg hiervan is groei, en één van de gevolgen van groei is dienstbetoon.

Wij zien dit dienstbetoon in Johannes 12:21 waar enige Grieken waren die zeiden: ‘Heer, wij zouden Jezus wel willen zien’. Dit is dienstbetoon: als zij die nog geen deel aan Christus hebben of behoefte aan groei hebben, de gelegenheid krijgen Hem in en door de Zijnen te aanschouwen. Als iemand tot groei komt, dan is het: ‘Het leven is mij Christus’. En het is niet ik, maar meer en meer Christus in mij. Zo kunnen mensen als zij hongerig worden, iets van de Heer Jezus zien in het leven van een christen. Dit is het ware dienstbetoon!

En zo is het een lange weg voor de christen om te gaan. Deze weg begint daar, waar de christen zijn eigen falen ontdekt en iets van zijn eigen zelfleven leert kennen. En dit leren kennen gaat door zolang wij in dit aardse lichaam zijn. Zolang zal God doorgaan om nieuwe diepten van ons zelfleven bloot te leggen, opdat er ook meer groei zou zijn en opdat de Heer Jezus voor ons steeds kostbaarder zou worden en het meer en meer ‘Niet meer ik, maar Christus’ zou zijn.

In wezen bevat dit hele proces van worstelen en falen een zegen voor ons, omdat het ons leidt tot groei in Christus. Als een hongerige christen zich dit gaat realiseren, zal dit hem niet onverschillig maken en zal hij zeer zeker geen houding aannemen van: ‘Och, mijn falen is toch een zegen, dus waarom zou ik mij er druk over maken?’. Nee, de honger in zijn hart en het werk van de Heilige Geest zullen ervoor zorgen dat hij zal jagen naar de prijs der roeping Gods, welke van boven is, in Christus Jezus!

Voor de christen is het van wezenlijk belang om innerlijk te verstaan dat dit falen het fundament is voor een werkelijke geestelijke groei.

Waar we hierbij vooral aandacht moeten schenken, is het feit dat onze vrede met God niet afhangt van ons al dan niet falen, al lijken onze gevoelens dit vaak tegen te spreken. Het is hierbij hetzelfde als met onze rechtvaardiging door het geloof in de Heer Jezus Christus en onze plaats in Hem door onze wedergeboorte. Het was toen dat God vrede met ons kon hebben en dat wij in de Heer Jezus

Christus, Zijn geliefde Zoon, aanvaard konden worden. Dáár komt onze vrede vandaan als wij gaan zien en verstaan dat God vrede met ons heeft.

Dat is het geheim en dáár ligt de sleutel voor onze vrede. Ik kan vrede met Hem hebben, omdat ik weet dat Hij mij aanvaard heeft en vrede met mij heeft doordat ik in de Heer Jezus ben.

Dit is iets om goed te onthouden en ons voortdurend opnieuw te realiseren.

Vaak heeft een christen het gevoel dat God vrede met hem heeft omdat alles goed lijkt te gaan in zijn leven en hij het gevoel heeft dat de Heer Jezus in zijn hart werkt. Dan kan hij het aanvaarden dat God vrede met hem heeft en hij met God. En dit, omdat alles in zijn leven gladjes verloopt.

Maar, beste vrienden, het verloopt niet altijd gladjes in ons leven. In het proces dat God in ons leven met ons gaat, komt vaak dorheid en falen voor en soms stormt het echt in ons leven. De tijden waarin het helemaal niet goed lijkt te gaan in ons leven zijn soms juist de belangrijkste en in diepste wezen de gezegendste momenten in ons groeiproces. En waar is dan onze vrede als onze vrede afhankelijk zou zijn van de omstandigheden in ons leven? Nee, vrienden, de omstandigheden in ons leven en hoe onze gevoelens daarbij zijn, vormen niet de bron van onze vrede. De bron van onze vrede ligt niet daarin dat de Heer Jezus IN ons werkt, maar dat Hij VOOR ons werkt. Ja, dat Hij de straf voor onze zonden betaald heeft en dat wij in de Heer Jezus en door het werk op Golgotha en onze nieuwe geboorte, door God in de Geliefde aanvaard zijn. Het is dus niet vanwege Zijn werk IN ons maar vanwege zijn werk Voor ons! Wij moeten ons oog afwenden van Zijn werk IN ons en ons oog richten op wat Hij op Golgotha VOOR ons gedaan heeft. Daardoor ontstaat er vrede, als wij gaan zien wat Hij voor ons in onze plaats gedaan heeft. Dán beseffen we, dat wij door God aanvaard zijn. Wij kunnen geen vrede met God bewerkstelligen door ‘goed’ te leven, of door te proberen de fouten in ons leven te herstellen. Dat wordt trouwens ook in het geheel niet van ons verlangd. De Heer Jezus heeft vrede gemaakt! Vrede door het bloed van Zijn kruis! Een eeuwig volbracht werk waar niets aan toegevoegd behoeft te worden. Dáár ligt onze vrede, Gods vrede!

Daarom is het voor een christen zo belangrijk om de werkelijke bron van vrede te zien en te leren kennen opdat wij in het werk van de Heer Jezus onze rustplaats zouden vinden. Gods vrede voor ons!

‘Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken, en door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, alle dingen weder met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is’ (Kol 1:19,20).

HOOFDSTUK 5

Het is voor een christen van groot belang dat hij beseft wie en wat de ware bron van zijn leven is, en dat hij in deze bron zijn rustplaats vindt. Want in het werk van de Heer Jezus, Die deze bron is, vinden wij onze vrede, ja, vinden wij Gods vrede!

In Rom 8:1 lezen wij: ‘Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn’. Omdat we in Hem aanvaard zijn!

Aanvaarding gaat van God uit en wordt van Gods kant gezien, en Zijn houding moet onze houding zijn. Als Hij ons aanvaardt, moet dit genoeg voor ons zijn.

Als God tevreden is met de Heer Jezus, dan moeten wij dat zeer zeker ook zijn. God zegt dat wij aanvaard zijn in Zijn geliefde Zoon. Daarom, als de Heilige Geest tot ons hart spreekt, doet Hij dat niet om wat de mens voor God betekent, maar om wat God voor de mens is.

Ons oude leven redeneert vanuit wat wij in onszelf zijn, om te proberen zo voor God aanvaardbaar te zijn. Maar God kan en zal ons zo nooit aanvaarden.

Wij zoeken naar rechtvaardigheid in onszelf als de grond om voor God aanvaardbaar te worden. Maar op deze manier zullen wij nooit vrede krijgen. De Heilige Geest gaat altijd uit van Wie of wat God is. Ons hart wordt niet veranderd doordat wij onze zonden verzaken, hoewel wij door dit te doen uitwendig misschien best een goed en braaf leven kunnen leiden. Neen! Ons hart wordt veranderd doordat wij de bron, onszelf, verzaken.

Dit is waar de Heilige Geest vanuit gaat. Hij laat ons zien wie en wat we zijn. Zo lijkt het dat Hij vaak erg hard voor ons is en wij geen vrede in ons hart ervaren. God zal ons ook geen vrede geven voordat we tot het punt gekomen zijn dat we vanuit het diepst van ons hart zullen erkennen wat we zijn.

God kan ons trouwens niet op een andere manier Zijn vrede schenken. Hij zou als een 'zachte heelmeester' zijn 'die een stinkende wond maakt'. De ziel moet voortgaan, totdat deze ontdekt dat er voor hem niets anders is om in te rusten dan de goedertierenheid van God.

Maar dan geldt ook het 'Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn'. Vrede vinden wij als we gaan zien hoe God ons beziet: als we onszelf van Gods kant uit gaan bezien. Daar schuilt het geheim!

Vele christenen menen dat alles in orde is en dat God hen zal zegenen, als zij een braaf leven leiden en proberen God te gehoorzamen, en dat dan alles verloopt zoals het behoort. Als hun leven weinig moeite en zorg kent, zien zij dit als een bevestiging dat zij in Gods wil zijn. Maar als zij terneergedrukt zijn en alles moeilijk verloopt en ze bovendien nog struikelen en falen, dan hebben ze het gevoel dat God hen niet liefheeft en hen niet aanvaardt.

Alles hangt af van hun ervaring en van wat ze ervaren van het werk van de Heer Jezus in hun leven. Op deze manier raken mensen alleen maar teleurgesteld en vinden ze nooit vrede. Vrede, die gebaseerd is op onze ervaringen kan in een ogenblik weer verdwenen zijn. Maar neen! Onze vrede, onze aanvaarding ligt in het eeuwige werk dat de Heer Jezus voor ons op het kruis van Golgotha gedaan heeft en in het feit dat de Heilige Geest ons in de Heer Jezus Christus geplaatst heeft. Dáár ligt onze vrede en aanvaarding. Wij willen deze aanvaarding echter altijd graag verdienen. Wij zoeken naar bepaalde wegen en doen bepaalde dingen om met God te kunnen wedijveren.

Neen, zelfs al zouden we op deze manier iets voort kunnen brengen, dan nog zou het niet genoeg zijn, omdat het nooit toe zou komen aan wat God gedaan heeft, namelijk Zijn Zoon te geven en ons in Hem te plaatsen. Aanvaard in de Geliefde!

Newell zegt dat er geen enkele grond in het schepsel aanwezig is, waarop God Zijn genade zou kunnen betonen. En dat is ook zo. Er is in ons geen enkele grond, want genade is onverdiende gunst.

Het schepsel moet er van afgebracht worden om te proberen God een grond te verschaffen voor Zijn liefde en zorg en aanvaarding. Hij wordt aanvaard in de Heer Jezus Christus, Die in plaats van hem voor God staat.

En voor wat betreft het vroegere leven van de christen, dit bestaat niet meer voor God, omdat de christen aan het kruis gestorven is en Christus zijn leven is geworden. Denk eens aan Kol 3:3: 'Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God'. Christus is ons leven!

Eens geschonken genade wordt ook niet meer ingetrokken, want God wist van tevoren hoe de menselijke natuur zou zijn. Zijn handelen was en is er, gelukkig, onafhankelijk van.

Onze hoop om ooit eens beter en derhalve aanvaardbaarder te worden voor God, komt voort uit het feit dat wij onszelf niet zien zoals wij in Christus zijn.

Als wij in onszelf teleurgesteld raken, komt dat omdat wij nog zozeer op onszelf vertrouwen. Ontmoedigd raken staat gelijk met ongeloof aangaande Gods doel en plan ten zegen voor ons. God gaat Zijn doel uitwerken! Laten wij Hem de tijd en de vrijheid daartoe geven.

Wij behoeven niet ontmoedigd te geraken als Hij ons in de diepte leidt. Als we ons werkelijk realiseren hoe Hij werkt en wat Hij reeds voor ons in Christus gedaan heeft, dan behoeft er in het geheel geen ontmoediging te zijn, maar kunnen we rustig en stil afwachten. Daarom, als wij in onze prediking verkondigen dat zegen een gevolg van onze toewijding aan God is, dan ontkennen wij Gods orde en prediken wij de wet in plaats van de genade.

De wet heeft de zegen die God aan de mens schenkt afhankelijk gemaakt van zijn toewijding, maar genade schenkt ons onverdiende en onvoorwaardelijke zegen, om wat de Heer Jezus gedaan heeft en om Wie Hij is en vanwege onze positie in Hem. Onze toewijding kan hier als gevolg van Gods genade op volgen, maar doet dit niet altijd in de mate waarin dit zou behoren. Ja, wij worden aanvaard in de Heer Jezus Christus en dat niet alleen, wij zijn in Hem volmaakt.

Het is van groot belang dat wij dit gaan beseffen.

Ik herinner me nog hoe ik mij de eerste jaren van mijn christenleven ook zo van mijn eigen leven bewust was en wat een strijd ik had met deze onthulling van mijn zelfleven. Omdat ik mij er in zekere mate van bewust was hoe mijn eigen leven was, vroeg ik mij ernstig af hoe God iemand als mij ooit zou kunnen liefhebben en aanvaarden en hoe Hij ooit iets met mij zou kunnen doen.

Toen ontdekte ik, dat ik IN DE HEER JEZUS CHRISTUS aanvaard was, ja, dat ik IN HEM volmaakt was, dat Hij mijn leven was en dat God alles, wat nodig was om mij aan Zijn Zoon gelijk te maken, reeds gedaan had. Dat wat zich in mijn ontwikkeling voltrok, was het volbrachte werk dat in mijn leven werd ingebracht en wat Hij in Zijn Zoon reeds volbracht had. Hij, Die mijn leven is!

En wat heeft mij dit geholpen om Hem te leren vertrouwen en mij in Hem te verheugen, in Hem te rusten, met Hem samen te werken en met Hem gemeenschap te hebben. Ik wist, dat Hij het kon doen omdat Hij het in de Heer Jezus reeds gedaan had. Geheel volmaakt in Hem! ‘Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk, en gij zijt in Hem volmaakt’ (Kol 2:9-10a St. Vert.).

En dan denken we nog aan wat er in 2Kor 5:17 staat: ‘Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping’. Geschapen in Christus, de oude dingen zijn in Gods ogen voorbijgegaan. In Gods ogen is alles nieuw geworden. En wij zijn nieuwe scheppingen in Christus, nieuwe schepsels!

Er zit een verschil tussen een schepsel en een schepping. De rups, een schepsel, die een vlinder wordt is nog steeds hetzelfde schepsel. Het heeft alleen een andere gedaante aangenomen. Zo voltrekt zich het groeiproces van een christen echter niet. Een christen IS een NIEUWE SCHEPPING in Christus Jezus.

Hij is OPNIEUW GEBOREN in Christus. En nu IS de Heer Jezus zijn leven.

Hij is uit de eerste Adam genomen en in de laatste Adam geplaatst. Hem is een nieuw leven gegeven. Gods wijze van handelen met ons is, dat in Zijn ogen alles is voorbijgegaan.

Zie, alle dingen zijn nieuw geworden. Het is geen nieuwe start van een omgevormde oude schepping. Geboren en geschapen in Christus, een NIEUWE geboorte!

HIJ is nu ons leven. Dit is ons beginpunt. En het is op déze basis dat we groeien, daar waar het leven van de Heer Jezus meer en meer in ons sterfelijk vlees, ons lichaam, openbaar wordt.

Stanley heeft eens gezegd, dat onze geestelijke groei alleen tot ontwikkeling kan komen door wat wij bij het begin van ons christenleven aan werkelijke geestelijke kennis bezeten hebben. ‘Opdat ik Hem kenne!’. Opdat wij zouden ontdekken wat in de Heer Jezus Christus ook het onze is en wij zouden groeien in de genade en de kennis van de Heer Jezus Christus.

De eerste stap die we op deze weg zetten is dat we geloven dat de Heer Jezus door God gezonden werd. En de tweede, dat wij in Zijn volkomen werk gerechtvaardigd en aanvaard zijn. Ten derde dat we Hem gaan leren kennen. Ten vierde dat we gaan zien dat Hij in de hemel is; we leren onze verbinding met Hem in de hemel: ‘Want uw leven is verborgen met Christus in God’ (Kol 3:3). Ten vijfde leren we hier op aarde iets van Zijn kracht kennen. Ten zesde dat ons burgerschap in de hemel is en wij in de hemelse gewesten in Christus Jezus gezeten zijn. De zevende stap is dat wij verwonderd staan en vol zijn van lofprijzing over de kennis van Hemzelf.

Aan een volbracht werk kan niets toegevoegd worden.

Wat wij moeten gaan zien is dat Hij de ware wijnstok is en dat wij als ranken in Hem zijn; dat Hij de bron van ons leven is.

Zoals de val van Adam ook onze val in een geestelijke dood was, zo is de opstanding van Christus ook onze opstanding tot een leven van heiligheid. Wij zijn het niet zélf die deze nieuwe en heilige natuur gevormd en gemaakt hebben, net zomin als dat bij ons oorspronkelijk verderf het geval was. Maar beide werden voor ons gevormd om er deel aan te hebben. En door vereniging in Christus, zoals de rank in de wijnstok, krijgen we deel aan dat geestelijke leven, dat Hij in Zijn opstanding voor ons heeft verworven. Hierdoor kunnen we de vrucht ervan, liefde, vreugde en vrede, de vrucht van de Geest, voortbrengen.

In Rom 7:14 lezen we: ‘Wij weten immers dat de wet geestelijk is; ik ben echter vlees, verkocht onder de zonde’. De Heer Jezus Zelf zegt ook: ‘Blijft in Mij en Ik in u’ (Joh 15:3). Hier vinden we een principe dat we eens goed moeten bekijken. Het gaat over het feit dat GOD vrucht zal voortbrengen en dat wij niet hoeven te worstelen en te proberen, maar dat wij moeten blijven in Hem en daar onze rustplaats moeten vinden. En het kan best wel enige tijd duren voor we hier oog voor krijgen, maar het is dan ook volledig de moeite waard!

J.T. Beck zegt: wat nodig is, is een Middelaar, een mens, in wie God Zijn eigen Geest en Leven als een levensbeginsel ten volle kwijt kan.

Openbaring wil zeggen dat het goddelijke als het ware in het persoonlijke leven van een mens gestalte krijgt. Maar hiervoor is het nodig dat dit goddelijke leven eerst in een menselijk individu belichaamd is geworden.

Dit principe geldt in feite voor iedere nieuwe vorm van leven, die als zodanig nog niet eerder heeft bestaan. Het moet eerst zelf naar volle tevredenheid in zijn omgeving gefunctioneerd hebben, voordat het zichzelf tot een aantal nieuwe exemplaren kan vermenigvuldigen. Als wij daarom spreken over het persoonlijk zijn van het goddelijke onder de mensen, dan is het eerste wat nodig is, iemand in wie dit goddelijke levensprincipe persoonlijk is geworden. Een zaad, een centrum, een bron, een wijnstok. En in het christendom concentreert zich de gehele volheid der openbaring in die éne menselijke persoonlijkheid van de Heer Jezus Christus als Middelaar in en voor het persoonlijke leven van de mens.

Met de komst van de Heer Jezus in ons hart komt zo het goddelijke leven als een principe ons leven binnen, zodat de mens niet alleen DOOR God maar ook UIT God geschapen en geboren wordt. Een geboorte, een nieuwe natuur!

En naar de mate waarin het individu groeit in dit leven van Christus, wordt de ontwikkeling van het persoonlijke leven uit God, in God en door God volmaakt. Een ontwikkeling, die niet alleen een morele of theocratische verbinding betreft, maar bovenal een verbinding en een gemeenschap in natuur. De Heer Jezus is de graankorrel. Hij bevat al het Leven, het goddelijk Leven, in Zichzelf. Hij IS Leven! Wij zijn in Hem geplant en geboren. Hij is de bron.

Hij is het levensprincipe. Alle zaad dat uit dat éne zaad ontspringt, is aan Hem gelijk en heeft dezelfde natuur.

HOOFDSTUK 6

‘Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien’ (Joh 3:3).

In het voorgaande gedeelte was het onderwerp dat de gelovige in Christus een nieuwe schepping is: in Christus opnieuw geboren. De Heer Jezus IS het Leven; in Hem zijn wij geplant; Hij is het levensprincipe.

De Bijbel drukt het doel van God met ons leven ook nog anders uit: God wil ons gelijk maken aan het beeld van Zijn Zoon. Wanneer we in Hem geboren worden en in Hem groeien, worden we aan Hem gelijk, doordat we als natuur ontvangen het leven dat Hij is, en dat leven gaat weer dezelfde natuur voortbrengen. Wij zijn van boven geboren, niet uit vergankelijk zaad, maar uit onvergankelijk zaad. Wij zijn ingeplant in dat zaad; DAT is ons leven. Nu gaat het om GROEI NAAR VOLWASSENHEID.

De groei van het goddelijke leven in een christen komt op dezelfde manier tot stand als de natuurlijke groei in de zichtbare wereld. We hoeven er geen speciale moeite voor te doen, maar alleen te zorgen dat de voorwaarden voor een dergelijke groei aanwezig zijn. En deze voorwaarden worden vervuld als we zien op de Heer Jezus Christus, zoals we in 2Kor 3:18 lezen: ‘En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Heer, Die Geest is’.

Als het nieuwe leven door het Woord voedsel ontvangt, en we ons richten op de Heer Jezus, en met Hem gemeenschap hebben, dan is er groei, dan is er voedsel, want Hij is het levende Brood!

De vraag die zich nu aan ons voordoet is: Hoe leren wij de waarde hiervan inzien en hoe leren wij beseffen dat wij dit zo nodig hebben?

Beste vrienden, het is Gods genade en liefde dat Hij ons dit leert waarderen door ons falen, ja juist door datgene wat we uit alle macht zoeken te vermijden. Want juist als we falen en we er naar ons idee niets van terecht brengen, gaan we werkelijk de noodzaak van het nieuwe leven beseffen en gaan we naar het levende Brood zoeken in het Woord. Als we Hem beter gaan leren kennen, gaan we beseffen dat Hij de enige ware bron is en dat alles wat nodig is reeds door Hem gedaan is. Dit volbrachte werk wordt in ons en door ons heen door de Heilige Geest uitgewerkt.

De kracht der Godheid, die het eerste deel van Gods eeuwige doel tot stand heeft gebracht, namelijk de openbaring van het volmaakte beeld van de Vader in de Mens Jezus Christus, is ook in staat om het tweede deel van dit doel te volbrengen, namelijk dit beeld in Gods kinderen uitwerken.

Dát is waar God naar toe werkt, dát is wat Hij tot ontwikkeling zoekt te brengen: dat wij meer en meer aan de Heer Jezus gelijkvormig zouden zijn.

Onze menselijke instelling is dat we ons best doen, terwijl we het in feite niet kunnen. Voor dat gedeelte van ons leven waar we zelf geen kracht voor hebben, zoeken we dan hulp bij Hem. Maar als we groeien, dan realiseren we ons dat Hij ons in het geheel niet zal helpen, maar dat Hij, als we op Hem steunen, het helemaal Zélf gaat doen! Zoals die zendeling, die in zijn eerste termijn naar het veld ging om voor God te werken. Tegen de tijd dat hij aan zijn tweede termijn begon, begon hij enig besef van bepaalde dingen te krijgen en ging hij opnieuw uit om met Gods hulp voor Hem te werken. Tenslotte ontdekte hij in zijn derde termijn dat de enige mogelijkheid om nog uit te gaan was, de Heer Jezus toe te staan door hem heen te werken en Zijn grote werk, het ‘niet ik, maar Christus’ in hem en door hem heen uit te werken. Het kostte deze zendeling zo’n acht à tien jaren om dit op het zendingsveld in de dienst van de Heer te ontdekken. En eigenlijk moeten we altijd leerling blijven om dit principe in ons leven werkelijkheid te zien worden. ‘Niet ik, maar Christus’.

J.E. Coland legde er ook sterk de nadruk op, dat het christenleven niet een leven is dat wij met behulp van Christus leven, maar dat het Christus is Die Zijn leven in ons leeft. Daarom is dat gedeelte van ons leven dat niet ZIJN leven is, géén christelijk leven, en dat gedeelte van ons dienstbetoon dat niet Zijn werking is, geen christelijk dienstbetoon. Want al zulk een leven en dienstbetoon heeft een menselijke en natuurlijke bron. Het werkelijke christelijke leven en dienstbetoon heeft een geestelijke bron. Paulus zei het als volgt: ‘Ik vermag alle dingen IN HEM, die mij kracht geeft’ (Fil 4:13). Christus was zijn leven.

God zal ons niet helpen om het te doen; Hij gaat het Zélf doen! Want het is Gód, Die in ons werkt. Hij heeft ons ook niet geholpen om gered te worden, beste vrienden. Wij hoefden alleen maar een volbracht en volmaakt werk in te gaan. De Heer Jezus had het alles betaald. Hij heeft ons niet zomaar ergens mee geholpen. Hij heeft het Zélf gedaan! Zo zal Hij ons ook niet helpen om als christen te leven. Neen! Hij zal het Zélf gaan leven.

Daarom moeten we leren op te houden met al ons geploeter en geprobeer en als een rank in de wijnstok leren rusten. De grootste kracht van satan ligt in het opjagen van oprechte zielen, opdat zij opnieuw zullen proberen iets te gaan voortbrengen waarvan God zegt dat Hij het reeds lang gedaan heeft. Het is van belang dat wij geen hulp maar Leven bij God zoeken. Want zoals de rechtvaardiging door en uit God geschied is, zo zal ook onze heiligmaking door en uit God zijn. Daarom moet onze roep niet zijn: ‘Heer, help mij en geef mij kracht’, maar ‘Heer Jezus, ik vertrouw op U dat U Uw leven in en door mij heen zult leven’. (1

Als wij met onze studies wat verder zullen gekomen zijn, zullen we bij de werking van het Kruis komen, waar we opnieuw zullen zien dat het is: ‘niet ik, maar Christus’.

Onze Heer Jezus wacht erop dat wij naar Hem zullen verlangen. En de enige manier waarop dit werkelijk tot stand zal komen, is door ons falen en door uitputting van al onze eigen en natuurlijke bronnen. Als we zien dat niets baten kan, gaan we ook zien dat we alleen Hem hebben om op te vertrouwen. Dit is het begin, het fundament. Hij wacht totdat Hij alles in ons kan zijn en alles door ons kan doen. Hij wordt niet echt geëerd en verheerlijkt als we voortdurend om hulp bij Hem aankloppen. Op deze manier maken we Hem tot een knecht die ons ten dienste moet staan.

Ik was eens de knecht van een loodgieter en weet daarom iets van wat het is een knecht te zijn. God is geen hulp voor ons. Mijn Vader, uw vader, is alles, Hij is het Leven Zélf.

De Heer Jezus wordt daarin verheerlijkt, als Hij alles in en door ons kan doen en wij in Hem blijven opdat Hij zichzelf kan openbaren en ons kan tonen Wie Hij is en wat Hij voor ons gedaan heeft.

Hoe kunnen wij in het licht van 'Doch mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddruft, in heerlijkheid, door Christus Jezus' (Fil 4:19 St.V.)

Hem nog om hulp smeken? Daarom staat Hij toe dat wij falen, opdat deze nooddruft, deze behoefte aan Hem persoonlijk, in ons hart zou ontstaan. Daarom vervult Hij niet al onze wensen en zelfzuchtige verlangens. Nee! Hij voorziet in datgene waarvan Hij ziet dat wij het nodig hebben. En is het niet zo dat wij de Heer Jezus zo hard nodig hebben? Dáár voorziet God dan ook rijkelijk in. En hoe meer we Zijn rijkdom in heerlijkheid door Christus Jezus leren kennen, des te meer we van Hem zullen verwachten en des te minder we zullen proberen zelf iets voort te brengen omdat wij dan weten dat Hij het al voortgebracht heeft.

In deze kennis, dit levende besef in ons hart, vinden we een rustplaats. Hier krijgt onze studie van het Woord werkelijk zin. Onze verantwoordelijkheid is om in het Woord alles te zien wat we in de Heer Jezus hebben ontvangen, en Hem dan ook te danken en Hem te vertrouwen voor datgene wat we op dit moment nodig hebben.

Tozer heeft eens gezegd dat wij God altijd vragen om dingen te doen die Hij óf al gedaan heeft, óf die Hij vanwege ons ongeloof niet kan doen. We smeken Hem om te spreken terwijl Hij reeds gesproken heeft of juist op dat moment aan het spreken is. We vragen Hem om te komen, terwijl Hij reeds aanwezig is en er op wacht om door ons herkend te worden.

Zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen.

Andrew Murray zei: 'Zelfs al is het geloof traag en gaat het met veel struikelen gepaard, toch gaat het geloof, dat Hem te allen tijde dankt (niet voor ervaringen maar voor de beloften waar we op kunnen vertrouwen), voort van kracht tot kracht. Dit sterkt de overtuiging dat God Zélf het werk zal voleindigen. Dát is de houding die God in ons begeert te zien, dat we eenvoudig voort zullen gaan en Hem zullen danken voor wat Hij voor ons is en voor wat Hij in de Heer Jezus voor ons gedaan heeft, en dat wij bereid zullen zijn op Hem te wachten, dat Hij dit in ons dagelijks leven tot ontwikkeling zal kunnen brengen. Hierbij denken we dan ook aan die geweldige belofte in Fil 1:6: 'Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, Die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus'.

En dit goede werk is: 'Laat Ons mensen maken naar Ons Beeld', opdat wij gelijkvormig zouden zijn aan het beeld van Zijn Zoon, Die de afdruk van Gods Wezen is. Wie Mij, God de Zoon, gezien heeft, heeft de Vader gezien.

En zo ligt daar deze geweldige waarheid voor ons: aanvaard in de Heer Jezus, volmaakt in de Heer Jezus Christus, Die ons centrum, onze bron en de wijnstok is. Hoe meer we van Hem zullen ontdekken, des te meer we Hem zullen vertrouwen. Hoe meer besef we zullen krijgen dat we UIT HEM alles ontvangen, des te minder we zullen proberen om door al ons geploeter en geworstel iets voort te brengen voor God, en des te minder we zullen bedelen bij God. We hoeven geen bedelaars bij God te zijn. We moeten alleen eenvoudig een rank zijn die in de wijnstok blijft, zodat het leven in en door ons heen kan stromen.

Mag de Heer Jezus Christus zó kostbaarder voor ons worden, en mag Hij meer en meer ten volle in en door ons gezien worden, opdat zo Zijn Naam verheerlijkt zal worden.

HOOFDSTUK 7

In deze vijfde bijbelstudie in onze serie over Gods doel met de gelovige zullen we ons bezighouden met 'discipelschap'. Met betrekking tot dit onderwerp zijn er twee uiterst belangrijke factoren. De eerste is dat we het gebied van discipelschap niet kunnen betreden zonder ook het kruis te ontmoeten. De tweede is, dat hoe verder we komen in christelijke groei en ontwikkeling, hoe belangrijker het voor ons is om zeker te zijn van onze leer te wandelen overeenkomstig de waarheid, er zeker

van te zijn dat onze groei is gefundeerd in de waarheid zoals die in het Woord verkondigd wordt. Juist in onze tijd wordt de leer als onbelangrijk aan de kant geschoven door velen die beter zouden moeten weten.

Velen richten zich tegenwoordig op ervaringen, met als gevolg dat de leer als basis voor het leven gaat vervagen en op de achtergrond wordt gedrongen. Maar de leer is zo belangrijk! Ons leven, onze ervaring, waarachtige ervaring, kan niet beter zijn dan de waarheid van de leer die we aanhangen. Er moet een juiste kennis zijn. Het is deze kennis van de waarheid die de Heilige Geest neemt en waar maakt in ons leven. Ware kennis van de bijbelse boodschap is fundamenteel; we moeten haar hoog schatten en wandelen overeenkomstig de waarheid.

Leer heeft te maken met groei, dienst, discipelschap, de waarheid van het kruis. Met sommige van deze punten willen we ons in deze studie bezighouden.

Leer is belangrijk op elk gebied. Bijvoorbeeld op het gebied van muziek. Men moet de basisprincipes kennen, de muziekleer, voordat men verder kan gaan.

Het geldt ook voor wiskunde. Als iemand de basisprincipes niet beheerst, goed beheerst en begrijpt, zal er maar zelden vooruitgang zijn. Vooruitgang is afhankelijk van de juistheid en sterkte van het fundament - op elk terrein, zelfs op het terrein van het huwelijk, van christenleven en op het terrein van de ontwikkeling tot volwassenheid als christen.

In 2Pe 1:2-4a lezen we zeer waardevolle dingen: ‘Genade en vrede worde u vermenigvuldigd door de kennis van God en van Jezus onze Heer. Zijn goddelijke kracht immers heeft ons met alles wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd door de kennis van Hem die ons geroepen heeft door Zijn heerlijkheid en macht; door deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur ...’.

Hoe zullen genade en vrede u vermenigvuldigd worden? Door de kennis van God en van de Heer Jezus Christus. We zijn dit principe al eerder tegengekomen: dat we God slechts kunnen vertrouwen in de mate waarin we Hem kennen. Kennis is uitermate belangrijk. We kunnen alleen in de Heer Jezus rusten en op Hem vertrouwen, naar de mate waarin we Hem kennen. En onze groei hangt van onze kennis af.

Eerst is dit verstandelijke kennis, doordat we het Woord bestuderen en de Heilige Geest ons onderwijst. Dan doet Hij deze waarheid ook in ons hart zinken, wanneer Hij ons door allerlei alledaagse situaties voert. Bijbelstudie en dagelijkse ervaring worden door de Heilige Geest samengevoegd, zodat het kennen van ons hoofd en hart ook een eenheid gaat vormen. Ze kunnen in tijd gescheiden zijn. Vaak komt verstandelijk kennen eerst, en zo hoort het ook. Maar het resultaat van ware kennis zal zijn dat deze kennis ook ons hart vervult. ‘Genade en vrede zij u vermenigvuldigd door de kennis van God en van Jezus, onze Heer’.

Wanneer we zien dat God alles doet op grond van Zijn genade, zal dit ons ervoor behoeden dat we onder de slavernij raken van wet en eigen inspanning.

Meer en meer leren we de diepte en het wonder van genade kennen. En als we deze waarheid leren kennen en de Heer Jezus en God, onze Vader, beter leren kennen, zal er natuurlijk ook vrede komen.

Vrede komt voort uit onze kennis van de Heer Jezus, wat Hij voor ons gedaan heeft en hoe Hij voor ons de weg gebaand heeft. In Hem worden we door God volkomen aanvaard en in Hem hebben wij de volheid verkregen. Het besef van deze feiten, deze leer, deze waarheden, brengt vrede aan ons hart. Wanneer we leren wandelen in de genade van de Heer Jezus en rusten in Zijn vrede, kunnen we ook groeien. Ons hart is erop gericht te ontvangen wat de Heer voor ons heeft: daardoor groeien we en ontwikkelen we ons.

‘Zijn goddelijke kracht immers heeft ons met alles, wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd’ (2Pe 1:3). Dit is de heerlijke waarheid om te weten: dat we de volheid ontvangen hebben in de Heer Jezus, dat Hij ons leven is en dat we vandaag in de Heer Jezus reeds alles vinden wat nodig is voor onze ontwikkeling en groei en onze rijping, zowel nu als in de eeuwigheid.

We hebben de volheid ontvangen in Hem.

De Heer Jezus is ons leven. En Natuurlijk komt godsvrucht uit Hem voort. Rechtvaardigheid, waarheid en heerlijkheid, we vinden het alles in Christus.

God heeft ons aangenomen in Hem en naarmate we groeien geeft de Heilige Geest ons deze dingen, die ons in Christus toebehoren. Het leven van de Heer Jezus wordt verder in ons ontwikkeld en door ons heen geopenbaard. Dat is onze groei en ontwikkeling, het proces waarin we opgenomen zijn.

De Heer heeft afgerekend met het zelf-leven door het mee te nemen in Zijn dood; daar mogen wij het voortdurend laten. Dan is Hij vrij om zichzelf te openbaren. Dus dat is het grondbeginsel van groei: 'Niet ik, maar Christus'.

'... door de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door Zijn heerlijkheid en macht' (2Pe 1:3b).

Naarmate we Hem leren kennen en Hij ons door allerlei dingen heen leidt, door worsteling en falen, en we iets meer gaan zien van ons zelfleven, groeit er een honger en nood in ons leven. We strekken ons uit naar Hem, om Hem toe te eigenen, te overpeinzen, te leren kennen, te begrijpen. In het kennen van Christus is leven. Dat leven zal Hem verheerlijken en dat leven is deugdzaam en rein en zuiver in deze arme, door zonde verziekte wereld.

'Door deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur ...' (2Pe 1:4a). God heeft ons in Zijn Woord verteld, wat Hij al voor ons gedaan heeft, wat Hij ons gegeven heeft in de Heer Jezus Christus en wat Hij ons nog zal geven. God staat achter Zijn beloften en naarmate we Hem beter leren kennen en meer op Hem vertrouwen, zijn we in staat te rusten in Zijn beloften en geloof te oefenen in de waarheid van het Woord.

Door geloof zijn we behouden. Het was het geloof van een pasgeborene. Het was een heel simpel geloof in vergelijking met het geloof dat we nodig hebben om te groeien. Vele christenen proberen verder te komen met het geloof waardoor ze behouden werden. Maar er is een veel groter geloof nodig als het om groei gaat en om een ingaan in diepere waarheden. Daarom moeten we Hem beter leren kennen. Dan hebben we een beter fundament om ons geloof op te bouwen. Want bijbels geloof heeft feiten nodig waarop het kan steunen. Geloven is niet proberen 'iets te geloven', maar eenvoudig het zien van feiten, beloften, waarheid, leer, en daarop steunen. Dat is het oefenen van geloof in wat God gezegd heeft. '... opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur ...' - opdat de Heer Jezus meer en meer de heerschappij over ons leven zou hebben en zichzelf in en door ons zou openbaren.

Deze geweldige verzen zijn werkelijk iets om in ons hart te bergen en daar maanden en jaren over te peinzen, terwijl de Heilige Geest ons meer en meer openbaart van de rijkdom van deze waarheden.

Dus groei is het resultaat van waarheid, leer, juiste principes; gezonde groei moet in overeenstemming zijn met de waarheid die in het Woord geopenbaard wordt.

Natuurlijk geldt dit evenzeer voor christelijke dienst. Paulus schrijft bijvoorbeeld aan Titus (2:1): 'Maar gij, kom uit voor hetgeen met de gezonde leer strookt'. En aan Timotheüs: '... wel onderlegd in de woorden des geloofs en der goede leer' (1Tim 4:6). Wanneer we de Heer Jezus leren kennen in het Woord en ons voeden met Hem, gemeenschap hebben met Hem, opzien naar en ons richten op Hem, is het resultaat, dat we opgevoed, onderlegd worden in de woorden des geloofs en der goede leer. De Heilige Geest kan alleen waarheid en goede leer gebruiken. Hij is de Geest der waarheid en zal daarvan niet afwijken. Hij zal niet werken in overeenstemming met onze ideeën en wensen.

We moeten ontdekken wat Hij heeft gezegd in Zijn Woord en ons daarnaar richten. Dan zullen we gezegend worden.

'... grote kostbare beloften, opdat gij DAARDOOR deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur ...'.

Paulus zei tot Timotheüs: '... wel onderlegd in ... de goede leer, die gij gevolgd zijt'. Eigenlijk zei hij: 'die gij ontvangen hebt'. In het christenleven volgen we niet iets, streven we niet een doel na, boeken we geen vooruitgang. Nee, we ontvangen, zoals de ranken het leven ontvangen van de wijnstok. Als we in Hem blijven, ontvangen we dagelijks leven uit Hem en is er groei en ontwikkeling. Paulus vermaant Timotheüs om deze goede leer, waarin hij leeft, door te geven. Het is een feit dat we nooit iemand voorbij het punt van onze eigen ontwikkeling kunnen leiden en dat we niemand

verder kunnen brengen dan we zelf zijn. De Heilige Geest gebruikt en zegent dat, wat werkelijkheid is in ons eigen leven.

Natuurlijk kunnen we preken of praten over dingen waar we zelf nog lang niet aan toe zijn. Maar ware dienst is delen: niet voor een groep staan preken, maar met hen delen wat we zelf van de Heer geleerd hebben.

Onze toehoorders moeten beseffen dat we spreken over zaken die werkelijkheid voor ons zijn en die in ons leven waar zijn. Dan zullen ze meer bereid zijn onze woorden en de waarheid waarover we spreken te aanvaarden, dan wanneer we spreken over iets waarop we gestudeerd hebben, of dat we gehoord hebben, maar dat (nog) geen werkelijkheid voor ons is.

Zo schrijft Paulus aan Timotheüs, dat hij een goed dienstknecht van de Heer Jezus Christus zal zijn, wanneer hij is opgevoed en onderlegd in de woorden des geloofs, en leeft uit de goede leer die hij ontvangen heeft. ‘Maar gij, kom uit voor hetgeen met de gezonde leer strookt’. Ook schreef Paulus hem: ‘Zie toe op uzelf en op de leer, volhard in deze dingen; want door dit te doen zult gij zowel uzelf als hen, die u horen, behouden’ (1Tim 4:16).

Een christen moet weten waar hij staat en waarom en hoe; van daar uit moet hij spreken - vanuit datgene wat in zijn eigen leven werkelijkheid is geworden. Het kan zo moeilijk zijn voor een predikant of leider die vaak tweemaal op een zondag het Woord moet bedienen, week in week uit, jaar in jaar uit, en daarnaast ook bij gelegenheid door de week. Na een paar jaar kan zijn bediening ver uitgroeien boven zijn persoonlijke groei in het geloof. Het kan voor hem een bovenmenselijke last worden, of hij kan in zelfgenoegzame verblinding achterover zakken, want hij heeft immers zoveel bereikt: een predikantsplaats, een gemeente, enz. Beide betekenen een rampzalige situatie waar de mensen in de gemeente onder lijden. Daarom is het zo belangrijk dat er groei is in ons leven, en dat we delen waarin we groeien. Dan is dienst gebouwd op groei. Beide, groei en dienst, hebben te maken met waarheid, de leer, de principes die in het Woord verkondigd worden.

HOOFDSTUK 8

Het wordt nu tijd, dat we ons op het terrein van het discipelschap gaan begeven. Wat is een discipel? Een discipel is iemand die de Heer Jezus volgt, in gemeenschap met Hem leeft en van Hem leert. Discipelschap is bestemd voor hongerige christenen. Hoewel alle christenen discipelen zouden moeten worden, zijn velen daartoe toch niet bereid, tenminste niet op de voorwaarde zoals de Heer die stelt. En aan deze voorwaarden valt niet te tornen. Zo kan het zijn dat iemand ernaar verlangt een discipel te zijn en in gemeenschap met de Heer Jezus te leven en Hem wil volgen, maar er toch niet klaar voor is.

Eén van de eerste vereisten voor discipelschap is, dat iemand er een gezonde leer op nahoudt. Met gezonde leer bedoel ik dan, dat hem duidelijk voor ogen staat wat het betekent dat hij in de Heer Jezus gerechtvaardigd en aanvaard is en dat hij in Hem volmaakt is. Het is voor een christen van belang dat hij zich van deze waarheden en leerstellingen bewust is en dat hij grondig thuis is in de hoofdstukken 1 t/m 5 van de Romeinenbrief. Pas dan kan hij zich bezig gaan houden met het onderwerp van de vereenzelviging, zoals dat beschreven wordt in de hoofdstukken 6, 7 en 8 van deze brief. Vaak noemt men dit diepere waarheden, en dat zijn ze ook. Ze zijn inderdaad dieper dan de leer aangaande onze rechtvaardiging en wedergeboorte. Het zijn waarheden, die met onze groei te maken hebben. Maar ze zijn niet iets speciaals, iets extra’s.

Ze zijn gewoon een natuurlijk gevolg van de ontwikkeling van een christenleven en Gods doel is dat we in ons geloofsleven volwassen worden. Deze waarheden rusten echter wel op de grondslagen van het geloof. Daarom zal iemand die niet zeker is van deze basiswaarheden ook het leven, dat betrekking heeft op deze zogenaamde diepere waarheden, niet in kunnen gaan. Het één staat immers in nauw verband met het ander. Want naar de mate dat iemand zijn vastigheid gevonden heeft in de Heer Jezus Christus en zich door Hem gerechtvaardigd en aanvaard weet en zich bewust is van zijn volmaaktheid in Hem, naar die mate zal hij ook de diepere waarheden kunnen verstaan.

Dít is het fundament van discipelschap. Het spreekt vanzelf dat iemand hiervoor rijp moet worden. Dit rijpingsproces nu komt tot stand als gevolg van ons falen. Want door dit falen ontdekt een

christen dat hij uit zichzelf niet als christen kan leven en dat Hij God niet kan dienen zoals Deze dat bedoelt.

Zo komt hij als het ware op de bodem van Rom 7 terecht, waar hij het met Paulus uitroept: ‘Ik, ellendig mens’ en waar hij tot het besef komt dat er in hemzelf geen goed woont en dat hij de Heer Jezus Christus bij voortduring nodig heeft om in zijn dagelijks leven te kunnen functioneren zoals God dat bedoelt.

Dit besef moet in een christen opgebouwd worden en deze nood moet geschapen worden. Dit gebeurt nu doordat hij faalt en daardoor tot inzicht gaat komen.

Dán wordt iemand rijp om het terrein van discipelschap te gaan betreden.

De Heer Jezus zelf heeft ons geleerd wat discipelschap inhoudt. In Lukas 9:23 lezen we hier onder andere over.

Hij zei tot ‘allen’. Hieraan kunnen we zien dat discipelschap niet iets speciaals is. Neen! Het is gewoon een gezonde en normale voortgang welke iedere christen zou moeten meemaken.

Hij zei tot allen: ‘Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij’. Waarschijnlijk zullen velen van ons wel de ervaring hebben dat in het begin van ons christenleven alles rozegeur en maneschijn leek te zijn. Alles scheen ons toe te stralen.

We hielden van de Heer Jezus en Hij was echt een werkelijkheid voor ons. Iedereen moest ook van Hem horen en we waren druk bezig Hem te dienen en verheugden ons bijzonder in Hem. Maar na enige tijd, toen het van belang werd om op te groeien en het stadium van een baby te verlaten, leek het wel alsof de Heer Jezus Zijn hand van ons aftrok en vastberaden voor ons uitging, recht op het doel af, dat Hij met ons voorhad. En Zijn houding tegenover ons was heel vastberaden en het leek wel alsof Hij tot ons zei: Ik ga op het doel af dat Ik met jou voorheb en het is de bedoeling dat jij Mij volgt, tenminste als je dat wilt. In ieder geval ga Ik op weg en als je wilt zul je Mij moeten volgen.

In het begin zijn we hier helemaal van ondersteboven, omdat dit nu niet bepaald iets is waar we om gevraagd hadden. De dagen als baby waren zo heerlijk, gemakkelijk en geweldig. Maar nu lijkt het allemaal wat moeilijker te worden. Hier wordt iets van ons gevraagd en sommigen of velen onder ons hadden hier niet op gerekend. Vooral als we tot de Heer zijn gekomen door middel van allerlei beloften, dat we blij en gelukkig zouden worden en een succesvol leven zouden krijgen, vooral dán is het nogal een tegenvaller. Dit is iets waar we niet aan gedacht hadden. Het is dan ook vaak moeilijk om hiermee klaar te komen. Maar de Heer kent ons en Hij weet precies hoe Hij ons voort moet leiden. Daarom zegt de Heer Jezus tot allen: Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij.

Dan is er nog de kwestie van het zichzelf verloochenen. Alleen de christen die weet wat falen is en tot op zekere hoogte het zelf-leven, het oude leven, heeft leren kennen, alleen zó’n christen zal bereid zijn om zichzelf te verloochenen. De mate waarin hij zichzelf heeft leren verloochenen hangt dan ook nauw samen met de mate waarin hij dit oude leven heeft leren kennen. Zo mag hij leren om achter de Heer Jezus aan te gaan, hoe hoog de prijs ook zal zijn.

Om deze redenen is het nodig dat we bereid gemaakt worden de Heer Jezus op deze weg te volgen. Natuurlijk is het punt waar alles om draait het dagelijks opnemen van ons kruis. Daar komt het uiteindelijk op aan. Daar wordt ook het volgen van de Heer Jezus echt actueel. Want het kruis betekent de dood. Het is nu eenmaal het enige doel van een kruis om iemand daar op te laten sterven. Wat dit alles in concreto inhoudt, zullen we in onze volgende studies proberen uit te werken.

Als de Heer Jezus zegt: ‘Volg Mij’, dan betekent dat natuurlijk dat HIJ voorop gaat en dat WIJ moeten volgen.

De Heer heeft echter ook gezegd dat wij IN HEM moeten blijven. Wij zijn de rank en Hij is ons Leven. Hier vinden we een verbinding qua natuur. Toch zit er geen werkelijke tegenstelling tussen dit blijven in Hem en het volgen van Hem. Als we de verzen 26, 27 en 33 van Lukas 14 bekijken, dan zien we daar duidelijk waar dit discipelschap, het volgen van Hem, uit bestaat. ‘En Zich omke

rende zei Hij tot hen: Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn. Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn. Zo zal dus niemand van u, die niet afstand doet van al wat hij heeft, Mijn discipel kunnen zijn'. Hier spreekt de Heer Jezus heel ernstige woorden tot ons, en Hij windt er zeker geen doekjes om als Hij tot ons zegt: 'Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn' (Luk 14:26).

Het zal natuurlijk duidelijk zijn, dat dit haten van ouders, familie en geliefden niet bedoeld is in de zin van wat wij normaal onder haten verstaan.

Gods Woord roept ons immers juist op om iedereen lief te hebben, in het bijzonder wel onze eigen familie maar ook hen die Hem toebehoren. Waar het om gaat is dus niet dat we hen gewoon zouden moeten haten, maar dat de Heer Jezus de eerste plaats in ons leven moet hebben. Dát wil Hij hiermee tot uitdrukking brengen. Hij wil dat we Hem boven allen en alles bijzonder liefhebben en dat onze liefde zó op Hem gericht zal zijn dat het er wel op lijkt alsof we al het andere haten. Natuurlijk behoren we anderen ook van harte lief te hebben, maar onze liefde voor Hem moet zó speciaal zijn, dat deze ver boven de liefde voor anderen uitgaat. Zó moet het zijn, zegt Hij, of wij kunnen Zijn discipel niet zijn! Discipelschap verwacht dit trouwens ook van ons en het zal dit ook van ons eisen. Want als we Hem willen volgen op de weg waarop Hij ons leidt in onze ontwikkeling en groei in Zijn dienst, dan zal het ook echt nodig zijn om Hem in die mate lief te hebben. Daarom zegt de Heer Jezus ook verderop: 'Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn'.

Hier gaat het dus specifiek over kruisdragen. Natuurlijk is het voornaamste doel van het kruis in het leven van een christen om af te rekenen met het oude leven, ons zelf-leven. Het werk van het kruis is: het zelf-leven houden in de plaats van de dood, om het als het ware aan de kant te zetten. Dit nu gebeurt als wij rekenen op en rusten in het volbrachte werk aan het kruis.

Hier zullen we later nog wat verder op ingaan. Maar het is uitermate belangrijk dat iemand leert zijn kruis te dragen. De Heer Jezus zegt ook, dat we DAGELIJKS ons kruis op ons moeten nemen. DIT is de basis van discipelschap.

'Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn.

Zo zal dus niemand van u, die niet afstand doet van al wat hij heeft, Mijn discipel kunnen zijn' (Luk 14:27,33).

Dit afstand doen van alles betekent niet dat we alles maar weg moeten gooien en niets meer mogen bezitten, maar dat Hij in alles op de eerste plaats moet komen; ja, dat Hij oneindig hoog boven alles verheven behoort te zijn. Als het op discipelschap en het volgen van de Heer Jezus aankomt, mag niets of niemand bezit van ons nemen, opdat zij ons niet van Hem zullen afhouden. Natuurlijk bedoelt de Heer Jezus met dit discipelschap nóóit dat wij onze verantwoordelijkheden jegens onze familie en anderen geweld zouden aandoen, zoals in sommige kringen wel gebeurd is. Daar werd de mensen voorgehouden dat, om de Heer te dienen, men zijn vrouw of haar man en familie in de steek moest laten. Dit is nóóit Gods bedoeling, integendeel! God heeft in Zijn Woord duidelijke richtlijnen voor gezins- en familieleven neergelegd, die Hij Zelf nooit geweld zal aandoen. Hij werkt de dingen zó uit, dat deze regels gehandhaafd blijven en wij tegelijkertijd een discipel kunnen zijn.

God werkt niet tegen Zichzelf en Hij ondergraaft Zijn eigen principes en leringen niet. Hij hoeft Zichzelf ook niet in allerlei bochten te wringen en hoeft Zichzelf op de een of andere manier niet tegen te spreken om Zijn doel te bereiken. In Zijn Woord heeft Hij alles volmaakt beschreven. (2

Zo zullen we gaan zien dat het kruis in feite de sleutel is tot het christelijke leven en tot discipelschap. De enige gelovigen die in staat zijn de waarheden van het kruis werkelijk te zien en hierin ook in te gaan, zijn zij die hiervoor rijp zijn gemaakt. Dit rijp worden komt nu tot stand door ons falen.

Een christen die deze waarheden aangaande vereenzelviging begint te verstaan en ze zoekt door te geven aan anderen, zal er verbaasd van staan hoe weinig christenen hier werkelijk belangstelling voor hebben en hoeveel christenen zich hiertegen verzetten en het maar raar vinden dat hij hier zo

door gegrepen is. De meeste leiders en voorgangers zullen tegenstand bieden aan de christen die dit leven binnengaat en dit zoekt dor te geven. Hij zal verbaasd staan de tegenstand juist daar te ontmoeten waar hij het het minst verwacht had. Maar dat komt eenvoudigweg omdat er zo weinigen rijp zijn voor discipelschap en voor de waarheden van het kruis. Het is daarom goed nog eens bij deze waarheden van het kruis stil te staan en ze samen nog eens te overdenken.

Het eerste feit waar we mee te maken krijgen en waar iedere christen mee vertrouwd is, is dat van de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking door het geloof. We gingen zien dat we in de eerste Adam verloren en dood in zonden en overtredingen zijn. We werden overtuigd van onze zonden en onze zondigheid en we zochten hiervan bevrijd te worden. Maar al ons geploeter om een beter mens te worden en onze plaats in de hemel te verdienen door aanvaardbaar te worden voor God, liep op niets uit. Uiteindelijk gingen we beseffen dat het zó geen zin had en dat we, om gered te worden , ons oog moesten richten op de Heer Jezus Christus. Toen zagen we dat de Heer Jezus Christus onze zonden had gedragen en er op Golgotha voor betaald had, en het kruis werd voor ons als nieuwe christen een realiteit, omdat de Heer Jezus op die plaats voor onze zonden betaalde. En omdat de Heer Jezus daar voor ons stierf, mochten wij leren ophouden te strijden tegen onszelf en leren rusten in het volbrachte werk van Golgotha.

Zo vonden wij vrede door het bloed van het kruis. Het kruis en het Leven van de Heer Jezus werden erg kostbaar voor ons. Door het werk van het kruis en door die Ene Die dat werk deed, werden we wedergeboren.

Zo leerden wij voor het eerst iets kennen van wat het kruis voor ons betekent voor wat betreft plaatsvervanging, wedergeboorte en rechtvaardiging.

Als de gelovige verder komt van rechtvaardiging naar heiliging, moet hij opnieuw iets over het kruis leren. Het zijn in feite dezelfde principes, alleen met een diepere inhoud. Hij gaat nu voort van ‘plaatsvervanging’ naar ‘vereenzelviging’, van de eerste vijf hoofdstukken van de Romeinenbrief tot de leer van de hoofdstukken 6, 7 en 8, de leer van de vereenzelviging. Terwijl hij toebereid en klaargemaakt wordt voor discipelschap wordt hij in deze nieuwe levenssfeer ingebracht. Hetzelfde, wat voor zijn rechtvaardiging gebeurde, gebeurt nu ook voor zijn heiligmaking.

Misschien is er wel een strijd van jaren overheen gegaan om een beter christen te worden, het zelfleven en de zonde te overwinnen en God te dienen en voor Hem te leven. Nu, na zo’n lange strijd komt hij uiteindelijk tot het besef dat deze strijd in wezen zinloos is en wordt hij overtuigd van zijn zonde. Deze overtuiging heeft nu niets meer te maken met een wel of niet naar de hel gaan, maar met een overtuiging van zijn zondigheid. Hij tobt niet zozeer over de zonden waarvoor betaald werd, als wel veel meer over zichzelf, over een christen die een zondaar blijkt te zijn. Hij tobt over de zondigheid van zijn eigen hart, waar al deze zonden uit ontspringen. Hij tobt over het feit dat hij de Heer toebehoort en toch een zondaar is.

Misschien heeft hij jarenlang geprobeerd het oude leven te overwinnen en ervoor te zorgen dat dit braaf en vroom en christelijk zou worden, maar uiteindelijk moet hij toch uitroepen: ‘Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen?’

Als hij zo op de bodem van Romeinen 7 is aangeland, gaat het langzamerhand tot hem doordringen dat hij een andere bron voor zijn leven nodig heeft, dat hij een rank moet zijn en op de wijnstok moet vertrouwen. Hij begint de Heer Jezus te herkennen als zijn Leven, zijn alledaagse leven. Het christenleven behoeft niet uit hemzelf voort te komen, hij moet het slechts als een rank ontvangen. En zo wijst de Heilige Geest de gelovige opnieuw terug naar het kruis waar deze ziet dat de Heer Jezus niet alleen plaatsvervangend voor zijn zonden stierf, maar dat hij, de zondaar, in de Heer Jezus aan de zonde gestorven is. Hij, de zondaar die alle zonden voortbracht, werd meegenomen in Zijn dood. Niet alleen de zonden, maar hij, de zondaar! Hij werd vereenzelvigd met de Heer Jezus. En niet alleen hij maar iedereen die christen wordt, wordt door God in de Heer Jezus Christus aan het kruis van Golgotha gebracht, waar Hij voor ons tot zonde werd gemaakt. We worden in Hem geplaatst en met Hem vereenzelvigd. Toen de Heer Jezus werd gekruisigd, stierven wij in Hem en werden wij als nieuwe schepsels opgewekt. Gal 2:20 zegt het ons duidelijk: ‘Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij’.

HOOFDSTUK 9

In onze vorige studie hebben we erover gesproken dat de Heer Jezus niet alleen voor onze zónden gestorven is, maar dat, toen Hij stierf, ook ik, de zondaar met Hem stierf. In deze studie willen we samen gaan kijken hoe Hij dit in ons dagelijks leven uitwerkt.

Laten we daarvoor eens naar Johannes 12 gaan om hier samen enige verzen over te lezen. “Er waren enige Grieken onder hen, die opgingen om op het feest te aanbidden; dezen dan gingen tot Filippus, die van Bethsaïda in Galilea was, en vroegen hem en zeiden: Heer, wij zouden Jezus wel willen zien. Filippus ging en zeide het aan Andreas; Andreas en Filippus gingen en zeiden het aan Jezus. Maar Jezus antwoordde hun en zeide: De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden. Voorwaar, voorwaar, ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort. Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigen leven’ (Joh 12:20-25).

Hier zijn harten die toebereid waren en zij kwamen tot Filippus en zeiden dat zij de Heer Jezus Christus, de Heiland, wel wilden zien en de Heer Jezus gaf Filippus antwoord en vertelde hem dit principe. In feite zei Hij Filippus wat er met Hem Zelf zou gebeuren. Hij vertelde hem, dat Hij als de graankorrel naar het kruis zou gaan en daar zou sterven en in de aarde vallen en dat Hij zou herrijzen en vrucht voort zou brengen, en dat er andere graankorrels, christenen, zouden zijn, die uit Hem zouden ontspringen en door Hem zouden groeien. Maar tegelijkertijd vertelde Hij Filippus dat hij, Filippus, als graankorrel in de aarde moest vallen en sterven, opdat hij voor deze mensen vrucht zou voortbrengen en opdat anderen door hem tot de Heer Jezus gebracht zouden worden.

Het principe, waar het steeds opnieuw om draait is: ‘Niet ik, maar Christus’!

Dit is het wat de Heer Jezus voor ieder van ons bedoelt; Hij zal ons als graankorrels in de aarde begraven en zo zal er een oogst zijn.

In 2Korinthiërs lezen we hierover: ‘Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare’ (2Kor 4:1). Zijn bedoeling is, dat wij uit de weg zouden gaan en in de dood begraven zouden worden. Dit wil Hij in ons uitwerken. Net zoals dit bij de graankorrel het geval is, is dit ook bij de christen het principe van groei; en het is zo belangrijk dat we hiertoe bereid zijn en dat we zicht op deze principes hebben. Het probleem dat we hierbij ontmoeten is, dat deze principes zo tegengesteld zijn aan onze eigen natuur. Want hoe kunnen we ooit de Heer Jezus dienen als er zoveel van ons oude leven bij komt? Wij moeten klein gehouden en buiten spel gezet worden; dat is precies het tegenovergestelde van wat wij van nature zouden verwachten en wensen. Als de Heer Jezus de vrijheid heeft om in en door ons te handelen, kan Hij anderen door de Heilige Geest, de Geest van Christus, tot Zichzelf brengen. Daartoe moet ons ‘ik’ uit het beeld verdwijnen. Dit is het geheim van waar dienstbetoon en van echt geestelijk leven en het principe van ware groei.

We vinden dit beginsel op meer plaatsen in de Schrift beschreven: ‘Dat in goede aarde, dat zijn zij, die met een goed en vroom hart het woord gehoord hebbende, dat vasthouden en vruchtdragen in volharding’ (Luk 8:15). Een christen heeft geduld en volharding nodig, omdat God nooit overhaast werkt. Als we onze groei met die van een champignon vergelijken, dan zien we dat een champignon erg snel groeit. Maar ieder die een afgesneden champignon wel eens een dag of zo heeft laten liggen, weet hoe snel hij kan bederven. De ontwikkeling en groei van het eeuwige leven, het leven van de Heer, heeft een heel mensenleven nodig, ja het zet zich zelfs in de eeuwigheid nog voort.

Dit is het wat we ons moeten realiseren en waar we op moeten willen wachten, opdat noodzakelijke ontwikkeling kan plaatsvinden. In Marc 4:28 lezen we hoe dit proces zich voltrekt: ‘De grond brengt vanzelf vrucht voort; eerst de halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar’. Gods houding hiertegenover is: ‘Hebt dus geduld, broeders, tot de komst des Heren! Zie, de landman wacht op de kostelijke vrucht des lands en heeft geduld, totdat de vroege en late regen erop gevallen is’. God is bereid om geduld te oefenen, waarom zouden wij dat dan niet doen? God realiseert Zich dat het tijd kost en Hij heeft alle geduld. Hij heeft geduld met onze hardnekkigheid en onze trots, met al onze weerstand en met al onze traagheid en luiheid. God realiseert Zich dit alles en Hij is bereid te wachten. Toch zijn wij in ons leven met Hem vaak ongeduldig en willen we altijd vooruit

rennen. Wij zouden willen dat de dingen op hetzelfde moment veranderen of dat er direct groei is en wij meteen uit de situatie bevrijd worden en in één dag tijd sterke, krachtige christenen worden. Maar neen, er is een groei, een gezonde, diepgaande en blijvende groei.

Eén van de redenen dat God ons zo nadrukkelijk in deze weg onderwijst is dat wij begrip en geduld voor anderen zouden tonen wanneer wij hen hierin trachten te helpen en hen niet zouden forceren tot bepaalde stappen of hen vooruit zouden duwen met de houding van: 'Wat is er aan de hand? Waarom boek je geen vooruitgang en kun je niet meekomen?'. Neen, als we onder ogen zien hoe het bij onszelf gaat en gegaan is, zal onze houding ten opzichte van anderen begrip en geduld uitstralen en zal er liefde en bereidheid zijn om te wachten.

Zoveel van onze tegenwoordige leiders in de zogenaamde dieper-leven-sfeer proberen hongerige harten vooruit te duwen. Ze houden gedurende een hele week, of soms alleen maar een weekend, samenkomsten om dan aan het eind hiervan een oproep te doen op deze waarheden in te gaan en zij oefenen een druk op de mensen uit om zich over te geven of zich toe te wijden, terwijl deze harten er misschien in het geheel niet voor toebereid zijn. Zovele van deze leiders vergeten dat het henzelf misschien wel twintig of dertig jaren heeft gekost om hier iets van te gaan verstaan, zelfs als zij toentertijd hongerige christenen waren. En toch schijnen zij dit vaak te vergeten en verwachten zij van alles van de doorsnee gelovige die pas hongerig is geworden, of misschien nog in het geheel niet hongerig is. Dan wordt er van deze gelovige na een paar dagen van samenkomsten al verwacht dat deze terstond allerlei stappen neemt. Neen, dit veroorzaakt alleen maar schade in harten en gemeentes. De houding van de meeste leiders is in dit opzicht verkeerd. Veel mensen zijn door deze praktijken zo ontsteld, dat zij vaak niet meer op deze waarheden willen ingaan.

Wij moeten ons goed voor ogen houden dat het tijd kost. Het gaat er in onze ontwikkeling om dat wij stuk voor stuk als een graankorrel zijn, en dat wij uit de Heer Jezus ontsprongen zijn en in Hem moeten blijven; dat Zijn leven ons leven is en dat Hij de graankorrel is. Wij zijn ook graankorrels en dragen datzelfde leven in ons.

Misschien zien we onszelf als een mooie en volgroeide glinsterende gouden graankorrel. Vaak geven we hoog op van onszelf in onze kerken en gemeenschappen en baden wij zogezegd in het zonlicht met de glinsterende bekleding van ons getuigenis in ons christenleven. En toch geeft dit geen echte voldoening.

De Heer Jezus zal ook niet toestaan dat dit ons zal bevredigen, omdat onze groei niet het einddoel is, maar de oogst. In het vers in Johannes 12, waar we mee begonnen zijn, hebben we gelezen: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort'.

In ons leven met dit zo mooi lijkende omhulsel gaat in feite een diepe eenzaamheid schuil. De Heilige Geest zal ons niet toestaan om hiermee tevreden te zijn want in feite blijven we dan alleen, op onszelf. De aard van het leven van de tarwekorrel alsmede van het leven van de christen is natuurlijk dat er een vervulling en een oogst zou zijn, een rijke oogst en veel vrucht.

Het kan niet op zichzelf blijven en daarom gaan we er uiteindelijk naar hongeren om het leven van de Heer Jezus in anderen vermenigvuldigd te zien. De aard van dat leven is: zoeken naar dertig-, zestig- en honderdvoudige vrucht. Daarom zal het christenleven dat we van nature zoeken, dat blije en gelukkige leven, waar anderen naar opzien, een leven waar we als christen leiding geven, vooraan staan en geëerd worden, ons niet langer bevredigen en zullen we ernaar beginnen te hongeren meer vruchtbaar te zijn. We gaan ernaar verlangen dat ons leven vervuld wordt met een vrucht die blijft. We zijn niet langer tevreden met op onszelf te blijven en deze honger maakt ons klaar voor datgene wat nodig is voor de oogst. En zo komt er een vurig verlangen in ons hart en gaan we opzien naar de Heer Jezus om een werkelijke vervulling in ons leven te krijgen.

En dan horen we Hem zeggen: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort' (Joh 12:24). Maar INDIEN ZIJ STERFT brengt het veel vrucht voort. Dan beseffen we dat ons discipelschap, ons volgen van Hem, geestelijk volwassen worden en vrucht voort gaat brengen, de dood inhoudt, ja, het kruis inhoudt.

We hebben Hem horen zeggen dat we ons kruis op ons moeten nemen en Hem moeten volgen. En we beginnen ons te realiseren dat het kruis de dood inhoudt en dat niet éénmalig, maar een dood die iedere dag opnieuw zijn werk in ons moet doen. De honger van ons hart maakt ons hiertoe bereid. We beseffen dat we in feite op onszelf staan, we zijn eenzaam en hongeren naar anderen.

De graankorrel mag er dan aan de buitenkant mooi en blinkend uitzien, maar het omhulsel is hard. De drager van het leven zit er binnenin opgesloten en kan er niet uit; daarom kan deze ook geen vrucht voortbrengen. Het is door dit feit dat zovele christenen, zelfs predikers, onvruchtbaar zijn. Alleen een enkeling is hier en daar een zielewinner. Velen willen Gods werk doen, maar zijn er niet toe in staat vanwege de vleselijke natuur die in hun leven overheerst.

Onder invloed van bepaalde prediking proberen vele christenen stralend te lijken en sterk, verstandig en rechtvaardig te zijn, maar in werkelijkheid zijn ze een beetje té stralend en té verstandig. Het zelfleven komt in al zijn sterkte naar voren en hun rechtvaardigheid is hard en vol van kritiek.

Ze bezitten alles om als een ‘heilige’ door het leven te gaan maar ze missen hiervoor toch een zéér wezenlijk element en dat is een gekruisigd leven. Want hierdoor zou hun hardheid in bovennatuurlijke zachtheid en hun kritiek in een eindeloze liefdadigheid voor anderen worden omgevormd. Maar als God hen echt op het oog heeft, weet Hij de koude hardheid van hun natuur te veranderen in tedere liefde; een liefde die Christus altijd aan het eind van het proces voortbrengt. Dit proces zal Hij ten uitvoer brengen als we ernaar beginnen te hongeren om veel vrucht voort te brengen.

Al eerder hebben we iets gezegd over de manier waarop de Heer dit proces ten uitvoer brengt en hoe Hij ons leven in ons gezin, ons werk, onze school en waar we ons ook bevinden, hiervoor gebruikt. Hij zal juist diegenen gebruiken die ons het meest dierbaar zijn om ons klein te maken en gereed voor Zijn proces, de dood, opdat er dóór de graankorrel heen, als deze in de aarde valt en sterft, een rijke oogst voortgebracht zou worden.

Stel bijvoorbeeld dat een vrouw op straat loopt en aan de overkant van de straat roept er iemand iets onbehoorlijks dat haar kwetst en pijn doet. Dan zal dit haar lang niet zo kwetsen als wanneer iemand uit haar eigen familie of gezin, iemand die haar dierbaar is, dit zou zeggen. In dit laatste geval zal het haar veel meer raken. Daarom gebruikt God in het bijzonder deze personen in Zijn handelen met ons. Zo gebeuren in ons gezinsleven dingen die ons doen zien wie we in werkelijkheid zijn en gaan we, juist in onze nauwste relaties, iets van het zelfleven zien.

Hierbij moeten we altijd goed voor ogen houden dat GOD door deze dingen iets in ons wil uitwerken en dat Hij ons kleiner wil maken, totdat wij niets zijn, opdat de Heer Jezus alles zou zijn!

HOOFDSTUK 10

In de voorgaande studie werd gesproken over de grote waarde van de dingen die in onze naaste omgeving gebeuren. Het principe van Gods handelen met ons is, dat Hij alles gebruikt om ons te laten zien wie we in werkelijkheid zijn, en dat ons eigen natuurlijke leven het ‘ik’ tot middelpunt heeft.

De Heer wil nu alle omstandigheden en alle mensen in onze omgeving gebruiken om in ons te bewerken dat wij minder worden en de Heer Jezus zal wassen, totdat Hij alles zal zijn.

In Mattheüs 13 lezen we de gelijkenis van het zaad en het onkruid. In dit verhaal zien we iets van de principes die we besproken hebben en van de wijze waarop de Heer veel vrucht uit de graankorrel doet rijpen. ‘Hij antwoordde en zeide: Die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen; de akker is de wereld; het goede zaad, dat zijn de kinderen van het Koninkrijk (Matt 13:37,38). Wat een mooi beeld is dit. De Heer Jezus zaait goed zaad in Zijn akker.

Hij, Die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen, de Heer Jezus; en de akker is de wereld, de gehele wereld. ‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad’ (Joh 3:16). Natuurlijk slaat dit vers niet op de wereld als aardbol, maar op de mensheid. Alzo lief heeft God de wereld gehad. Het goede zaad, dat zijn de kinderen van het Koninkrijk.

Hier lezen we hoe de Heer Jezus christenen zoekt te zaaien in de wereld, en Hij neemt een graankorrel, die vermenigvuldigd wil worden en naar een oogst verlangt. De Heer zaait degene die daartoe bereid is en Hij laat hem in de grond vallen. Deze grond kan zijn gezin zijn of zijn werk of zen

dingsveld of zijn bediening op welk terrein van het leven dan ook. Als hij ertoe bereid is gaat de Heer Jezus hem zaaien door hem in een situatie te leiden waar de dood in hem gaat werken en waarin hij vernederd gaat worden, gelijk de Schrift zegt: ‘Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus’ wil’ (2Kor 4:11a). Hij wordt tot niets gemaakt. Hij wordt als het ware uit het gezichtsveld weggenomen opdat er vrucht zal zijn. En door dit proces komt er ook vrucht! Want in Marcus 8 zegt de Heer Jezus: ‘Die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden’ (Marc 8:35). En Hij roept ons op ons leven te haten.

Alleen de christen die met zichzelf heeft geworsteld en die hierin heeft gefaald en zo iets van het sterke zelfleven is gaan zien, begint die macht van de oude natuur en de zonde ook te haten. En Hij wil bevrijd worden van dit oude leven. ‘Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?’ (Rom 7:24). Zo leert hij zijn eigen leven haten en het leven van de Heer Jezus, zijn nieuwe leven, liefhebben. Zo wordt hij bereid zijn leven te verliezen omwille van de Heer Jezus en het Evangelie. Hij is nu bereid om in allerlei omstandigheden gezaaid te worden en zo als het ware in de aarde te vallen en te sterven. Ja, hij is zelfs blij zijn leven te verliezen omdat uit deze dood het opstandingsleven van de Heer Jezus en vrucht in het leven van anderen tevoorschijn zal komen. Zijn leven zal vervuld worden en zo zal de Heer Jezus vrucht zien, en bevredigd worden in deze graankorrel, omdat deze tot een oogst gebracht zal worden.

Zolang we ons niet bewust zijn van dit proces, proberen we ons uit de moeilijke situaties van ons leven te werken. Dan proberen we te voorkomen dat we begraven worden en zoeken we ons oude leven te behouden. Natuurlijk verliezen we in feite op deze manier, want er is dan geen vrucht. Daarom is het belangrijk dat we bereid gemaakt worden en we goed weten wat Hij met ons vóór heeft, opdat we ons stil zouden houden en Hem zullen toestaan ons te planten waar Hij dat nodig acht. Het is zoals een Engels gedicht het uitdrukt:

Nog steeds begraaft Hij Zijn graankorrels in deze wereld en roept hen tot een diepere gemeenschap met Zichzelf.

Zij die de bittere drinkbeker met Hem durven delen, delen ook in het overwinningslied.

Alleen indien het zaad in de aarde valt en sterft; wat een oogst zal er zijn in de dagen die nog komen, als de velden dicht staan van de gouden gloed van het koren en u deel hebt aan de vrucht van de oogst.

Voor u die uw leven verliest en het laat sterven en in het sterven toch nieuw leven vindt, voor u onthult Christus Zijn lieflijk gelaat en zo rust Zijn heerlijkheid op u.

Ja, Hij zoekt de christen te zaaien in de wereld, waar dat dan ook moge zijn.

Hij weet de plaats waar hij het beste gezaaid kan worden en Hij maakt het hart gereed voor het werk wat Hij heeft.

En als God een christen gaat zaaien dan is het zeer wel mogelijk dat dit stralende getuigenis, deze glinsterende gouden omhulling van de graankorrel, waar de christen misschien zo trots op is geweest, wel eens tijdelijk zou kunnen verdwijnen als de christen, om het zo uit te drukken, in de aarde gaat vallen. Hij kan zichzelf niet meer overeind houden als de aarde het omhulsel van de graankorrel gaat aantasten en hij is daar misschien helemaal van ondersteboven, omdat het erop lijkt dat zijn leven een verloren zaak is. Wat hij echter moet beseffen is dat dit het normale proces is, Zo brengt de Heer ons voortdurend aan het eind van onszelf en kunnen we eenvoudig niet op de oude voet doorgaan, maar gaan we beseffen dat we Hem werkelijk nodig hebben.

Zo zullen we ook ontdekken dat alles, waarvan we dachten dat het tot het verleden behoorde, in feite nog steeds in ons aanwezig is en Hij gebruikt dit om Zijn werk in ons ten uitvoer te brengen. Ons leven is in Zijn hand nooit echt verloren, al lijkt het er tijdens het proces vaak op dat alles verloren is.

Maar neen! Hij verspilt niets; Hij gebruikt al onze mislukkingen om een eeuwig werk in ons te doen tot eer van Zijn naam.

Zo worden we door dit proces op een ander niveau gebracht. Maar ook hier hebben we weer dezelfde lessen nodig, al gaat het hier dan misschien om een ander gebied van ons leven. Het is hetzelfde

principe als: ‘Hij moet wassen, ik moet minder worden’ (Joh 3:30). Dood voor onszelf, maar levend voor Hem. Dan zal Zijn heerlijkheid in ons worden weerspiegeld.

Of zoals het zo duidelijk in dat bekende vers wordt weergegeven: ‘En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Heer, Die Geest is’ (2Kor 3:18).

Dit is ons principe dat, terwijl Hij ons in de aarde begraaft en ons plant, we op Hem blijven zien, op Hem blijven vertrouwen en in Hem blijven rusten en zo ook kunnen zeggen: ‘Wil Hij mij doden, ik blijf op Hem hopen’ (Job 13:15).

Dat is de toebereiding die nodig is voor discipelschap, omdat discipelschap het kruis en de dood zal betekenen.

Als we ons kruis op ons nemen en Hem volgen, zal het zijn zoals het geschreven staat: ‘Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare’ (2Kor 4:11). En in het vers dat erop volgt staat: ‘Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u’ (2Kor 4:12). Want als het kruis in ons werkt en met het oude leven afrekent door het steeds meer in de dood te houden, zodat het zal zijn ‘Niet ik, maar Christus’, zal ook het leven van de Heer Jezus zich meer en meer door ons heen uitstrekken naar anderen. Zo zal het kruis leven doen toestromen aan anderen terwijl het ons de dood brengt.

Zo ervaren we de dood aan ons oude leven, maar ook meer en meer het leven van de Heer Jezus. Daarom zijn deze verzen in 2 Korinthiërs 4 van groot belang.

Zij laten ons zien waar het christenleven en christelijk dienstbetoon uit bestaat. Het draait allemaal om de graankorrel die in de aarde moet vallen en sterven. ‘maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort’. ‘want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare’ (2Kor 4:11).

Hier en nu! In ons sterfelijk vlees, zodat de dood in ons werkt, maar het leven in u! Er staat: wij, die leven, worden aan de dood overgeleverd. Dit is opnieuw een tegenstelling. Een christen is de enige die leeft. Alle anderen zijn dood voor God. Wij die leven worden voortdurend aan de dood overgeleverd. Die wonderlijke tegenstelling van God dat Hij de levende christen in de dood voert opdat het opstandingsleven uit die dood zou ontspringen. Zoals we ook al in Mattheüs 13 gelezen hebben: ‘Het Koninkrijk der hemelen komt overeen met iemand die goed zaad gezaaid had in zijn akker’ (Matt 13:24). ‘Die het goede zaad gezaaid had is de Zoon des mensen; de akker is de wereld; het goede zaad, dat zijn de kinderen van het Koninkrijk’ (Matt 13:37-38). Als we verlangend en toebereid zijn en ons ernaar uitstrekken vrucht in ons leven te zien, zal Hij ons in een bepaalde situatie zaaien die Hij bereid heeft. In onze hele instelling moeten we hiervoor klaargemaakt worden zodat onze houding zal zijn: ‘Ieder, die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden’ (Marc 8:35b). DAAR WACHT HIJ OP. DAT IS HET EINDDOEL WAAR HIJ IN ONS NAAR TOE WERKT. Daarom gebeuren er zoveel dingen met ons die we niet begrijpen en vragen ons af wat er mis is. Maar het zijn al deze dingen die medewerken ten goede en de christen naar dit proces heenwijzen. Het proces waar eruit de dood opstandingsleven ontspringt. Waar het zelfleven in de plaats van de dood gehouden wordt aan het kruis, zal het nieuwe leven, het leven van de Heer Jezus, zich in de christen ontwikkelen en veel vrucht voortbrengen die we zo begeren, ja, waar HIJ naar hongert!

Ik herinner me nog goed de tijd toen ik zelf pas gered was. Kort daarna moest ik vanwege de eerste wereldoorlog onder de wapenen en was om die reden gedurende twee jaren in Europa. Ik was nog zo jong in de Heer en zo vurig en fel en ik leefde daar in een nauwe relatie met mijn medesoldaten. Gedurende deze jaren waren we dag en nacht samen en ik had dus veel kansen om te getuigen en ook een geweldige gelegenheid om te ontdekken hoe ik het niet moest doen en hoe nodig ik het had te groeien in Christus. Ik moest gaan leren dat HIJ in mij gezien moest worden en dat het niet ging om MIJN geploeter hen voor Hem te winnen door ze tot een of andere beslissing te forceren. We doen dat meestal allemaal zo in onze beginjaren en ook ik heb al deze dingen aan de lijve moeten ondervinden. Maar ondanks dit alles won de Heer Jezus toch een aantal van hen voor Zichzelf en toen ik de dienst verliet besefte ik iets van het proces waardoor de groei in een christenleven tot stand komt. Daarna ben ik jarenlang bezig geweest met dit onderwerp ‘groei’ te bestuderen en me

erin te verdiepen, terwijl ik de dienst voor Hem op de tweede plaats stelde totdat God mij verder zou ontwikkelen. Zo gingen er heel wat jaren van intense studie voorbij waarin ik mijzelf ging leren kennen en waarbij ik op Hem wachtte en Hem beter leerde kennen. En toen, op een rustige en volkomen ontspannen wijze, begon Hij me naar een full-time bediening te leiden. Hij begon me in te passen in het werk dat Hij voor mij op het oog had. Het bleek allemaal zo goed voorbereid te zijn.

Welnu, als uw hart hongerig is en u uzelf naar Hem hebt uitgestrekt om klaargemaakt te worden, dan moet het u niet verbazen als daar een negatieve reactie op volgt. Een hongerig hart moet er niet van opkijken dat de weg die volgt naar beneden voert. We moeten altijd dit beeld in gedachten blijven houden: 'Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort' (Joh 12:24).

Het resultaat van de honger, welke in het hart van de christen is, zal de dood voor het zelfleven betekenen. Vaak is de gedachte die we tegenkomen: 'Als ik een discipel van de Heer Jezus zal worden en Hem werkelijk zal volgen, zal alles geweldig gaan. Hij zal mij gaan gebruiken en allerlei dingen door mij heen gaan doen en ik zal een zeer waardevolle christen zijn'. Het tegenovergestelde is echter het geval. De gemeenschap waar de Heer Jezus over spreekt en die Hij bedoelt, is de gemeenschap aan Zijn lijden en houdt de dood en het kruis in, de graankorrel zal in de aarde gezaaid worden en dit betekent de dood, de ondergang van deze graankorrel. Voor ons houdt dit in dat we alles wat we dachten te bezitten gaan verliezen. Onze sterkste kanten worden onze zwakste zijden en al onze zwakheden worden openbaar. Het stralende gouden omhulsel van de graankorrel wordt in de aarde bewerkt en barst daar open. En zo zal er de dood zijn. De praktijk zal zijn dat het getuigenis zijn kracht zal verliezen en dat er met de christenen dingen zullen gaan gebeuren die hem tot niets maken. Er zullen misschien allerlei misverstanden in zijn leven komen die hij niet altijd zal kunnen uitleggen. Mogelijk zal hij zijn reputatie verliezen. Allerlei facetten van de werking van deze dood zullen in zijn leven tot uiting komen. Er zal heel duidelijk met het zelfleven gehandeld worden.

In dit proces zal een christen zich nooit stil houden, tot het moment dat hij beseft wat God bezig is in hem te doen en hij het gaat verstaan en bereid en gewillig wordt. Tot dan zal hij blijven worstelen en proberen zich uit de situatie te werken en volkomen teleurgesteld worden en ook niet in staat zijn in dit proces met God mee te werken. Maar God is bereid te wachten tot het hart hiervoor klaargemaakt is.

Daarom is het van groot belang dat we ons ervan bewust zijn wat er gaat gebeuren als we ons naar Hem uitstrekken om Hem te volgen!

HOOFDSTUK 11

In dit hoofdstuk willen we ons bezig houden met een zéér belangrijk gebied in het leven van een christen met betrekking tot discipelschap en wel TOEWIJDING en DE TOEGEWIJDE GELOVIGE.

Wie wel eens boeken van Andrew Murray gelezen heeft zal misschien opgevallen zijn dat hij ELK onderwerp dat hij in zijn boeken behandelt het belangrijkste noemt voor de ontwikkeling en groei van een christen. In zekere zin heeft hij hierin gelijk omdat ieder gebied in onze ontwikkeling belangrijk is. Elk gebied moet ook op de juiste wijze betreden worden en draagt op zijn wijze bij tot onze ontwikkeling. Alle gebieden beïnvloeden elkaar en hangen nauw met elkaar samen. Alleen de Heilige Geest kan ons naar een gezonde ontwikkeling leiden.

Als wij ons met het onderwerp 'toewijding' gaan bezighouden, is het van belang dat wij weten waar wij over praten en waar wij ons bevinden. Daarom eerst enige fundamentele punten.

Eén ervan is dat een gelovige nooit tot een gezonde geestelijke volwassenheid zal komen doordat er druk op hem uitgeoefend wordt of doordat hij opgejaagd wordt om vooruitgang te maken. Hij zal nooit op enig gebied tot geestelijke volwassenheid komen als de Heilige Geest hem hiervoor niet toebereidt. En de Heilige Geest bereidt hem toe door het leven van alledag en door studie van het Woord. Het zijn deze twee factoren die de Heilige geest voor dit doel gebruikt. (Belangrijk is dat God de leiding heeft in dit proces van klaargemaakt-worden, zoals we weten uit Rom 8:28,29: 'Wij

weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen die God liefhebben, die volgens Zijn voornemen geroepen zijn. Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen'. We lezen hier dat ALLE dingen medewerken ten goede, opdat wij gelijkvormig zouden worden aan het beeld van Zijn Zoon.

Onze geestelijke volwassenheid wordt uitgewerkt door middel van al de dingen waar Hij ons in het leven doorheen voert en door onze studie van het Woord en door wat Hij ons in dat Woord laat zien.

Een ander punt waar een gezonde geestelijke groei op gefundeerd is, is het leren begrijpen en verstaan van de waarheden die in de Heer Jezus Christus zijn. Als we Hem beter leren kennen en Hem meer gaan vertrouwen, zal er ook zeker een gezond groeiproces zijn. Of zoals 2Kor 3:18 zegt: 'En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Heer, die Geest is'.

Als we zo het Woord bestuderen en daardoor het levende Woord, de Heer Jezus Christus meer leren kennen, zal er een gezonde groei zijn. Los hiervan kán er geen groei zijn.

Een volgend punt is dat de zogenaamde diepere waarheden aangaande vereenzelviging, alleen voor een hongerig en behoeftig hart te verstaan zijn. Ze zijn veel te kostbaar dan dat de Heer ze zomaar aan eenieder kan laten zien, en ze zijn veel te belangrijk voor een sfeer van oppervlakkigheid of onoprechtheid.

Ons hart moet hiervoor klaargemaakt worden. 'Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden' (Matt 5:6). Deze honger en dorst heeft een christen nodig en er zal een groeiende behoefte moeten zijn aan de gemeenschap van de Heer. Pas dan kunnen de waarheden van het kruis aangaande de vereenzelviging aan de gelovige geopenbaard worden.

Eerder zal er weinig vooruitgang zijn en zal hij een baby in de Heer Jezus Christus blijven en blijven steken in zijn geestelijke ontwikkeling. Dit is overigens een punt waar vele gelovigen in onze kerken en gemeenschappen zich vandaag bevinden: baby's in Christus. Tot het moment dat de christen zich bewust wordt van zijn zelf-leven en zijn nood begint te zien, zal zijn geestelijke ontwikkeling gering zijn.

Let op wat er in Hebr 6:1 staat: 'Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God'.

De schrijver van deze brief zegt hier dat wij niet bij het éne punt van de rechtvaardiging moeten blijven, maar voort moeten gaan; dat wij zouden hongeren naar het beste wat God heeft en dat wij onze nood onder ogen zouden zien, want dit is het onmisbare element om naar Hem toe te groeien.

Een ander punt is dat een christen die min of meer geforceerd wordt tot een beslissing, daarna vaak heel traag blijkt in het voortgaan in het geloof. Wie persoonlijk werk doet en anderen tot de Heer Jezus zoekt te brengen zal hiermee voorzichtig worden en zich afvragen of de persoon in kwestie rijp is voor een beslissing.

Er is ook een terrein dat niet zozeer op het persoonlijke vlak ligt maar dat meer te maken heeft met bepaalde opvattingen in de gemeente en met dingen die tot een zekere routine zijn geworden. Men heeft bijvoorbeeld de gewoonte om één of meerdere malen per jaar een spreker uit te nodigen en een serie bijzondere samenkomsten te houden. Gewoonlijk zien we dan dat er een zekere druk op de gelovigen wordt uitgedrukt. Het is alsof deze spreker de hele gemeente als een horloge probeert op te winden en ze weer aan de gang tracht te krijgen, zodat ze zullen gaan getuigen en groeien.

Het doel van deze speciale samenkomsten is dan de gelovigen opnieuw aan te vuren. Gewoonlijk kennen deze samenkomsten aan het eind van zo'n serie een climax, waar van iedereen wordt verwacht dat hij het besluit neemt voortaan een beter christen te zijn of dingen in orde te maken met God en zijn naaste gemeenteleden. Men wijdt zich opnieuw en neemt zich voor uit te gaan om zielen te winnen. Als deze druk bij herhaling op christenen wordt uitgeoefend brengt dit, door de jaren heen, in het algemeen meer schade dan goeds voort.

Vaak krijgt men het volgende als een uitdaging te horen: ‘De Heer Jezus heeft het Zijne al voor jou gegeven; het minste wat jij nu voor Hem kunt doen is je geheel voor Hem te geven’. Men wordt aangespoord zijn liefde voor Hem te tonen door voor Hem te leven en voor Hem te werken. Hierbij legt men sterk de nadruk op de liefdesmotivatie, door te stellen: ‘Als je echt van Hem houdt zul je voor Hem leven’. Maar dit liefdesmotief is geen gezonde basis voor een christelijke wandel en dienstbetoon.

Murray schreef eens dat een oppervlakkige bekendheid met Gods plan tot deze gedachte leidt: rechtvaardiging is GODS WERK door geloof in de Heer Jezus Christus; heiliging en groei is een werk dat DOOR ONS moet worden uitgevoerd MET BEHULP VAN de Heilige Geest, uit dankbaarheid voor de bevrijding die ons ten deel is gevallen. Maar de oprechte christen zal maar al te gauw ontdekken hoe weinig kracht er in deze dankbaarheid schuilt. Als hij denkt dat hij meer kracht zal ervaren door een vuriger gebedsleven dan zal hij ontdekken, hoe onmisbaar gebed ook is, dat het toch niet genoeg is.

Vaak worstelt de gelovige jaren lang met deze dingen voordat hij begint te leren al deze pogingen op te geven om in plaats daarvan onderwezen te worden door de Heilige Geest. Deze zal dan opnieuw de Heer Jezus Christus verheerlijken en zal Christus als onze heiligheid openbaren; iets wat wij ons alleen door geloof kunnen toeëigenen. Neen, het liefdesmotief is niet toereikend om een christelijke wandel te handhaven en zeer zeker niet voor een vruchtbaar dienen van God.

God werkt het willen en Hij is bereid ook het werken te doen. Van nature zullen we dit niet begrijpen. We denken eerder dat onze wil voldoende is en dat we nu ook in staat zijn het werk te doen. Dit is echter onjuist! De nieuwe wil is een blijvende gave en een kenmerk van de nieuwe natuur. De kracht om het te doen is echter geen blijvende gave, maar moet ieder moment opnieuw van de Heilige Geest ontvangen worden, zoals de rank steeds opnieuw het leven uit de wijnstok moet ontvangen. Wie zich als gelovige van zijn hulpbehoevendheid bewust is, zal leren dat hij alleen door de Heilige geest een heilig leven kan leiden. Op dit punt worden we steeds opnieuw teruggevoerd tot het blijven in de Heer Jezus en we zullen niet waarachtig in Hem blijven tot we ons van twee feiten bewust zijn. Het eerste is dat het voor ons niet mogelijk is in eigen kracht als christen te leven en dat we Hem dus vanuit onszelf niet naar behoren kunnen dienen. Het tweede is dat wij IN de Heer Jezus geplaatst zijn en dat Hij ons leven is. Er heeft een vereniging van leven plaatsgevonden; de Heer Jezus en de gelovige zijn één geworden, en Hij staat nu klaar om Zijn leven in en door de christen heen te leven. Het leven van Christus in ons is het ware christenwerk. Natuurlijk is liefde belangrijk en krachtig, maar liefde is niet de motivatie voor het christenleven. LEVEN is de motivatie!

Leven! CHRISTUS IS ONS LEVEN! ‘Want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt’ (Fil 2:13). Christenleven is het leven van de Heer Jezus Christus, in en door de christen. ‘Want het leven is mij Christus en het sterven gewin’ (Fil 1:21). ‘Niet ik, maar Christus’.

Nu komen we dichter bij het onderwerp van onze studie: TOEWIJDING. De leer die we op dit punt gewoonlijk tegenkomen betreft een toewijding van de oude mens, een leer die de dood van deze oude mens uit de weg zoekt te gaan en die daarom alleen maar teleurstelling en falen ten gevolge heeft. Als u en ik echter in stille nederigheid de dood van Christus dagelijks tot de basis van ons leven en dienstbetoon stellen, zal er niets zijn dat de uitstroming van nieuw leven en het lenigen van de nood van dorstige zielen tegenhouden.

Wat we echter in onze jeugdsamenkomsten, bijbelscholen, conferenties, e.d. vaak tegenkomen, is dat mensen worden aangespoord door de boodschap die verkondigd wordt, om zichzelf voor het eerst of opnieuw aan God toe te wijden.

Vaak leven deze christenen van samenkomst naar samenkomst, steeds zichzelf opnieuw aan God toewijdend. Een leven vol teleurstelling zonder werkelijke hoop, omdat de christen in wezen zichzelf, zijn eigen zelf-leven, aan God wil toewijden. Maar God kan DIT leven niet aanvaarden en derhalve merkt de christen dat zijn toewijding niet helpt. Derhalve probeert hij zichzelf opnieuw aan God toe te wijden en raakt hij nog meer teleurgesteld. Zo kan hij jarenlang in een cirkel ronddraai

en, alsmaar heen en weer geslingerd wordend. Dan vraagt hij zich af wat er toch met hem aan de hand is.

Sommigen krijgen het gevoel dat ze misschien onwaardig of niet goed genoeg zijn en dat de Heer hen niet wil aanvaarden. En zo zijn er heel wat dingen die gelovigen bezighouden en waar ze over tobben, en dat alles doordat de waarheid aangaande toewijding nog niet duidelijk voor hen is.

Vaak houdt men deze christenen Rom 12:1 voor als de sleuteltekst voor toewijding: 'Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst'. Welnu, het kan best waar zijn dat deze tekst veel met toewijding te maken heeft, maar het is NIET de basis, de sleutel. We kunnen niet de waarheden aangaande onze geboorte in Romeinen 3 en de eerste helft van de Romeinenbrief, welke over onze geboorte gaat, overslaan en meteen naar Romeinen 12 gaan en dan denken dat we onszelf kunnen toewijden louter en alleen op basis van onze verlossing. Neen! Er is een ontwikkeling naar het punt van toewijding. In die ontwikkeling komt Romeinen 6 veel eerder in beeld dan Romeinen 12. Slechts weinig gelovigen hebben ontdekt dat het sleutelvers, de sleutelwaarheid aangaande toewijding aan en rust in de Heer Jezus midden in Romeinen 6 te vinden is. Want hier wordt de waarheid aangaande vereenzelviging uiteengezet en op déze waarheid is echte toewijding gebaseerd. In Rom 6:13 lezen we wat God onder toewijding verstaat: 'Stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God'. Om waarachtig toegewijd te kunnen zijn moet een christen zijn positie in de opgestane Heer Jezus Christus zien. Hij moet oog hebben voor het feit dat hij dood is en dat zijn leven met Christus verborgen is in God. Hij moet vertrouwd zijn met de waarheid aangaande vereenzelviging en een helder zicht hebben op zijn positie in de Heer Jezus met betrekking tot het kruis: dood voor de zonde maar levend voor God in Christus Jezus. Hij moet dit alles zien en verstaan en in deze waarheid rusten voordat hij waarachtig toegewijd kan zijn, omdat God zegt dat hij zich aan Hem moet toewijden als één die levend is vanuit de dood. Wij moeten tot het besef komen dat wij in de opgestane Heer Jezus zijn. Wij zijn met Hem opgewekt uit de dood, die wij in onze vereenzelviging met Hem deelden toen Hij stierf. Het kon ook niet op een andere manier, omdat onze Hemelse Vader geen ander leven dan dat van Zijn geliefde Zoon kan aanvaarden. De enige reden dat God een christen dan ook kan aanvaarden is, dat hij in de Heer Jezus is en omdat de Heer zijn leven is. Dit is de basis waarop God ons kan aanvaarden en erkennen. Als we nu onszelf leren zien in onze positie in Hem, dan kunnen we ons ook op deze grond voor God stellen.

Onze houding hierin zou bijvoorbeeld als volgt tot uitdrukking kunnen komen: 'Vader, U hebt mij laten zien dat ik levend ben in de Heer Jezus Christus; dat ik in Hem geborgen ben en dat U mij in Hem aanneemt. Ik ben gezeten in de hemelse gewesten in Christus en Hij is mijn leven. Zo mag ik tot U komen. Hij is het enige wat ik heb. Ik vraag U niet om mijzelf, mijn oude leven, aan te nemen, maar ik kom in Hem en sta in Hem voor U en buig mijzelf in Hem voor U'. Als dit werkelijk onze houding is en wij zó tot God naderen, dan zijn wij toegewijde christenen.

Toewijding is erkenning van wat reeds waar is. Waarheid moeten we eerst 'zien' voordat we daaruit kunnen leven. Toewijding is rust. Een toegewijd christen is een christen die in rust is. Door onze toewijding verlenen wij God niet het recht op onszelf maar erkennen we eenvoudig dat we al aan God toebehoren. Toewijding verléént geen eigendomsrecht, neen, toewijding vloeit uit dat eigendomsrecht voort! Wij wijden onszelf niet aan God toe opdat wij zijn eigendom zouden WORDEN, maar omdat we van Hem ZIJN!

We nemen eenvoudig de houding van een rank aan, omdat we zien dat we reeds in de wijnstok zijn. Blijven in Hem betekent niet dat we proberen in de wijnstok te komen, maar is een erkenning van het feit dat we reeds in de wijnstok zijn. We zijn in de wijnstok geplaatst! 'Uit God zijt gij in Christus Jezus' (1Kor 1:30). God heeft reeds het eigendomsrecht van ons leven omdat wij gekocht zijn met het bloed van de Heer Jezus Christus. Toewijding komt simpelweg neer op het bewust in Zijn handen laten van datgene wat Hem reeds toebehoort. De vraag is dus niet: 'Behoor ik wel aan Christus toe?', maar veeleer: 'Heb ik datgene aan de Heer Jezus overgegeven wat Hem reeds toebehoort?'

Dit is hetzelfde principe als het blijven in de wijnstok, in de Heer Jezus.

Daarom is het zo belangrijk dat wij leren wat ‘in Hem rusten’ betekent, want we leren pas werkelijk wat toewijding betekent nadat we geleerd hebben te rusten in Hem. Pas als we de waarheid van onze positie in Christus zien, kunnen we ook de waarheid aangaande toewijding zien. We kunnen ons niet voor God stellen als mensen die levend zijn uit de dood, als we niet weten dat we dit in Christus ook inderdaad ZIJN: levend in de opgestane Heer.

Hier belanden we opnieuw bij een kennis van de feiten, de waarheid, de leer en de principes waar een christen weet van moet hebben. Want een christen die weet waar hij staat kan op de juiste manier reageren op alles wat God van Hem vraagt. Hij weet bijvoorbeeld hoe hij zich moet opstellen voor wat betreft toewijding. Hij kent de BASIS van toewijding. We denken hierbij aan Hebr 4:9-11a: ‘Er blijft dus een sabbatsrust over voor het volk van God. Want wie tot Zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de Zijne. Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust in te gaan’. In deze verzen wordt ook over rust gesproken. Een rust van al onze werken. Hiermee komen we terug op het terrein van de toewijding. Het gevolg van een juiste toewijding is rust. Een christen die zijn oude leven aan God zoekt te wijden, zal geen rust of vrede ervaren, want dat oude leven is ongeschikt voor toewijding aan God. Tot het moment dat wij de feiten leren verstaan zal er geen rust zijn.

Dit ingaan in de rust en het leren kennen van onze positie in de Heer Jezus Christus vergt inspanning. ‘Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust in te gaan’ (vers 11a). De strijd is niet om in onze positie in Christus te KOMEN, zelfs niet om onszelf toe te wijden. De Heilige Geest overtuigt ons door Gods Woord van de verdorvenheid van onze eigen natuur. De strijd is telkens weer dat we dit feit niet zomaar aanvaarden. De strijd die wij ervaren is dat wij ons hiertegen verweren, EN DAT WIJ AANVAARDING BIJ GOD ZOEKEN VAN ONS OUDE ZELF-LEVEN. Dan zoeken wij ons aan God over te geven op een ondeugdelijke grondslag. De toewijding zelf geeft geen strijd of inspanning. De moeite is er eerder, namelijk om tot erkenning te komen van de feiten, door Gods woord en door de weg die de Heer met ons gaat. Voordat we rijp zijn voor toewijding moeten we doordrongen zijn van ons eigen falen. Deze twee dingen zijn nodig: weten wat we niet in onszelf hebben, en wat we in de Heer zijn.

Dit is onze strijd! ‘Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust in te gaan’. Als we eenmaal de feiten ontdekt hebben en onze positie zien, door al datgene waar Hij ons doorheen voert en door de uitwerking die het Woord in ons leven heeft, dan zijn we rijp voor een eenvoudig blijven in Hem en voor de rust en het besef dat we niets anders hoeven te doen dan ons zonder krampachtigheid aan Hem over te geven. Eerst moet het fundament gelegd worden. De uiteindelijke toewijding vergt geen inspanning.

Waarom zou het ook moeilijk zijn om in Zijn liefdevolle handen te rusten, de handen die voor ons doorboord werden? Waarom zou dit met enige inspanning gepaard moeten gaan? De inspanning komt in het leren dat deze handen betrouwbaar zijn en dat wij in onszelf niets kunnen voortbrengen. Naarmate deze feiten voor ons vaststaan zal er ook rust en vrede zijn.

We denken hierbij aan wat er in Jes 30:15 staat: ‘Want zo zegt de Heer Jahweh, de Heilige Israëls: Door bekering en rust zoudt gij verlost worden, in stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn’. Zonder dat deze rust en dit zeker-zijn van onze positie in de Heer Jezus is er geen kracht in ons christenleven. Er kan geen vertrouwen in de Heer Jezus zijn als we Hem niet echt kennen. U kunt niet uw vertrouwen op iemand stellen die u niet kent en van wie u niet zeker bent. Daarom is het zo nodig dat we Hem leren kennen. De christen die deze rust en dit vertrouwen niet kent, is zwak en wordt heen en weer geslingerd. Pas als wij in deze rust ingaan en leren in de wijnstok te blijven, zal er kracht zijn. ‘In stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn’. De sterke christen is een rustige christen, omdat de Heer Jezus dan zijn rustpunt, zijn anker, zijn schuilplaats en zijn sterke toren is. En hij is sterk IN CHRISTUS, NIET IN ZICHZELF! De Heer Jezus is zijn sterkte, vertrouwen en rust. Hij is dan een stabiele, afhankelijke gelovige. Eenvoudig omdat hij rust in de Heer.

HOOFDSTUK 12

In onze vorige studie hebben we gesproken over toewijding. Toewijding, zo hebben wij gezien, is niet een toewijden van onze oude natuur, die niets kan en alleen maar faalt, maar een erkennen van

het feit dat wij Hem reeds toebehoren, een afzien van onszelf en een rusten en blijven in de Heer Jezus.

Zovelen die zichzelf toewijden denken: ‘Vanaf dit moment zal alles geweldig verlopen; de Heer zal me gaan gebruiken en ik zal eenvoudig opbloeien, omdat ik me toegewijd heb en daarom alles dus voor elkaar is’. Het tegendeel is echter het geval. Er zal een voortgaande ontwikkeling zijn. De toegewijde rank, die in de wijnstok blijft en rust, zal verder gesnoeid worden. God snoeit de rank, opdat deze meer vrucht zou voortbrengen en zijn vrucht zou blijven. Dit snoeien slaat natuurlijk op ons oude leven. HET IS HET PROCES WAAR HET KRUIS IN ONS ZELFLEVEN SNIJDT. Als de christen zich dit realiseert kan hij stil zijn en zich hierin verheugen. Want als hij een toegewijd christen en discipel is, heeft hij geleerd zijn oude leven te haten en te schuwen en zich hiervan af te keren en de Heilige Geest toe te staan dit te kruisigen en in de plaats van de dood te houden.

Het resultaat van toewijding is dus dit proces van snoeien en wel een snoeien van ons oude leven, want het nieuwe leven, het leven van de Heer Jezus, heeft dit snoeien vanzelfsprekend niet nodig. En als een christen door zijn falen en doordat hij is gaan zien wat het oude leven in werkelijkheid is, ertoe is gekomen zijn oude leven te haten, kan hij zich in dit snoeien verheugen en zal hij er niet bang voor zijn dat alles fout zou lopen en hij verkeerd behandeld zal worden. Nee, hij beseft dat er met dit oude leven gehandeld MOET worden en dat dit proces Gods middel is om er mee te handelen. Zo kan hij zich temidden van dit proces verheugen in wat God doet.

Eigenlijk is dit hetzelfde beeld als de graankorrel die in de aarde valt. De toegewijde christen die zich van zichzelf afkeert en zich volledig aan de handen van de Heer Jezus toevertrouwt, zal begraven en gezaaid worden, opdat er een oogst zal zijn. Dit houdt natuurlijk een dagelijks sterven in, moeilijkheden, lijden, verkeerd begrepen worden en al die andere dingen die met het kruis te maken hebben. Maar dit is dan ook de weg die een oogst voortbrengt. ‘Indien de graankorrel ... vrucht ...’ (Joh 12:24). DIT is het resultaat van een toegewijd leven. Het is een dieper in dit proces ingeleid worden want God heeft voor ieder van ons een doel, en dat is dat wij gelijkvormig zouden worden aan het beeld van Zijn Zoon. En voor wat dienstbetoon betreft: God heeft voor iedere toegewijde gelovige een bepaalde taak. Die taak hoeft niet noodzakelijkerwijs een officieel ambt te zijn, of als zendeling naar het buitenland uit te gaan. Zoiets is niet noodzakelijk om in de dienst van de Heer te staan. God heeft voor ieder een eigen specifieke taak.

Ik denk bijvoorbeeld dat de mooiste en belangrijkste taak vandaag de dag, ver boven die van een voorganger of zelfs een zendeling, de taak van een moeder in een christelijk gezin is, waar zij een gezin grootbrengt en voor haar man zorgt. Ik denk dat er tegenwoordig geen belangrijker dienst is dan deze. God eert het gezin, het christelijke gezin. En als het gehele gezin niet christen is en de moeder een christin, dan is dat de basis waarop Hij werkt. Zo mag zij haar kinderen grootbrengen in de vreze des Heren en mag zij als moeder getrouw zijn aan haar man en een hulp voor hem zijn. Als hij niet gered is, mag zij getrouw zijn in haar getuigenis jegens hem en geduld met hem hebben en voor hem zorgen. Zo mag zij hem voor de Heer winnen. Niet hem in die richting DUWEN, maar hem winnen voor de Heer Jezus Christus. Ik geloof niet dat ik een bediening ken die van grotere waarde is.

Ik herinner mij dat ik op Wheaton (Amerikaanse bijbelschool) eens een seminar voor vrouwen van studenten leidde. Er waren er zo’n dertig aanwezig, waarvan de meeste nog jonge moeders. We spraken over deze dingen en ik ontdekte dat een aantal van hen het hier echt moeilijk mee had. Zij deden hun best om hun man bij zijn studie tot steun te zijn, terwijl sommigen al één, twee of drie kinderen hadden. U moet bedenken dat het leven voor deze gezinnen in alle opzichten vaak moeilijk is, niet alleen financieel maar ook mentaal en geestelijk. Het vergt heel wat van een gezin om op deze manier door te zetten totdat de man zijn studie voltooid heeft en hij zich kan vestigen. De meeste van deze moeders hadden zelf een hogere opleiding genoten en voelden zich erg gefrustreerd. O, waren ze maar in het werk van de Heer. Maar nee, nu waren ze hier en eigenlijk hadden ze er genoeg van. Ze hadden het gevoel overal buiten te staan terwijl hun echtgenoten zich op een of andere dienst of op het zendingsveld aan het voorbereiden waren.

Voor ons lag daar toen de taak hen te laten zien dat juist zij als moeders in de sleutelpositie verkeerden. Wat een geweldig voorrecht is het zo als moeder in de positie van een rank en een zaad te

verkeren dat door God wordt bewerkt en waar Hij mee handelt om er vrucht uit te doen voortkomen. Het is de grootste dienst die er, geloof ik, bestaat.

Een aantal van hen begon dit ook te zien en ik merkte tijdens de samenkomst een grote ommekeer in hun houding. Er kwam een stilte in hen en een aanvaarden van de positie waarin God hen geplaatst had en zij begonnen zich in dit voorrecht te verheugen. Wat een ommekeer was dit in hun houding!

Zo zien we dat God niet alleen met de toegewijde christen handelt voor wat zijn groei en ontwikkeling betreft, maar ook met betrekking tot zijn dienst.

Hij maakt hem of haar klaar voor zijn of haar dienst; of dit nu is als moeder, echtgenoot, voorganger, zendeling of wat dan ook. Hij heeft dat werk reeds klaar liggen en HIJ maakt Zijn instrumenten gereed. En zo gaat Hij in dit proces verder.

Een christen is niet alleen een rank, niet alleen een zaad, maar ook een pijl en speer in de hand van God, door hem te gebruiken op Zijn bevelen en op de manier zoals Hij dat wil. Dit kan betekenen dat we jarenlang stil in Zijn hand verborgen zijn, in stil vertrouwen dat Hij, in een bediening die uiterlijk niets voorstelt, als gevolg van een wachten op God vrucht zal geven.

Het is duidelijk dat een toegewijd christen eerst voorbereid moet worden en de feiten moet weten, vóór hij in deze sfeer van rust kan komen en beseffen wat er aan de hand is. Anders zal hij tegenstribbelen en proberen Gods hand weg te duwen, en zal hij het zelf en op zijn eigen manier zoeken te doen.

Neen, rusten, toegewijd zijn en vertrouwen! ‘In stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn’ (Jes 30:15). DIT is de enige waarachtige toewijding, een toewijding waarbij we beseffen dat het leven van de Heer Jezus in ons ontwikkeld wordt en dat het DIT leven is dat we toewijden! Dan willen we eigenlijk zeggen: ‘Heer Jezus, ik vertrouw mijn christenleven, mijn nieuwe leven, eenvoudig aan Uw handen toe. Ik besef dat U om Uw welbehagen, zowel het willen als het werken in mij werkt. U bent de bron van mijn leven. De Heer Jezus is de ware wijnstok en Hij is mijn leven’. Zo mag ik in Hem rusten en op Hem steunen.

Dit zal me niet passief maken omdat Hij mijn leven is. Ik zal meer dan ooit geactiveerd worden omdat het leven van de Heer Jezus, dat in mij is, mij verbindt met Hemzelf. Ik hoef de kracht hiertoe niet zelf op te brengen door uit de zondige en niet toereikende bronnen van mijn oude leven te putten, maar ik mag eenvoudig in Hem blijven en Hij zal het doen, omdat Hij mijn leven is.

Voortdurend moeten we ons voor ogen houden dat dit alles tijd kost. Dit is een proces van jaren. Hierbij komt ons onderwerp van toewijding weer in beeld want als een christen zichzelf heeft toegewijd, heeft hij vaak het idee dat dit niets uithaalt, doch alleen maar een negatieve en neergaande uitwerking lijkt te hebben. Hij ziet niet hoe hij zijn kroon kan terugwinnen. Hij ontmoet een kruis op zijn weg en beseft niet dat het kruis vóór de kroon komt.

Er is tijd mee gemoeid en er schijnt zo weinig vooruitgang te worden gemaakt dat de christen in de verleiding komt zichzelf opnieuw toe te wijden, omdat hij denkt dat hij het de eerste keer misschien niet echt gemeend heeft en het niet op de goede manier heeft gedaan. Misschien heeft God mijn toewijding niet aanvaard, denkt hij, en zo blijft hij in een kring van teleurstelling ronddraaien.

Deze reactie is een rechtstreeks gevolg van het feit dat hij zich niet bewust is van de tijdsfactor en van alles wat God moet doen; hij kan nog niet rusten en wachten omdat hij niet zeker is van zijn zaak. Dit alles door gebrek aan kennis en het niet onderkennen van het feit dat de Heer Jezus nu zijn leven is, en de Vader almachtig is en weet wat Hij doet en Zijn plan reeds klaar heeft liggen. De Heer heeft een doel in gedachten en de christen kan Hem rustig de vrije hand geven en op Hem wachten. Dit wachten op God kan jaren duren. De christen probeert al die jaren vaak druk bezig te zijn en van alles voort te brengen. God verspilt echter geen tijd.

Hoe belangrijk is het dat we ons dit principe van tijd, dat God Zich niet haast, bewust zijn. Hij hoeft Zich ook niet te haasten omdat Hij een eeuwig werk uitvoert.

De Heer Jezus is nog niet teruggekeerd. Zo zijn er al duizenden jaren voorbijgegaan. Eén dag bij de Heer is als duizend jaren en duizend jaren als één dag (2Pe 3:8). God werkt in en vanuit de eeuwig

heid. het is goed als ook wij deze houding hebben, de gezindheid van de Heer Jezus Christus, om de dingen te zien zoals God ze ziet. Wel, de Heer geeft ons dit gezicht, als we Gods handelen met ons leren verstaan. Als we de dingen door Gods ogen gaan zien, komt er rust en vrede, stilte en vertrouwen, kracht en vastheid in ons leven.

Een christen in deze toewijding leert te ‘blijven in Hem’ en zal ook een blijvend getuigenis hebben.

Zo werken alle dingen iedere dag mede ten goede voor het doel dat God voor ogen heeft. Misschien merken we zelf vaak geen resultaat, maar diep in het hart van een christen is dit proces aan de gang en God bereikt Zijn doel. In het diepst van de geest, niet noodzakelijkerwijs in de bewustheid van de ziel, speelt dit proces zich af. Het feit, dat wij ons dit proces lang niet altijd bewust zijn, wil dus niet zeggen dat het niet aan de gang is! Vaak pas na jaren zien we resultaat en dan achteraf ontdekken we hoe God met ons heeft gehandeld, terwijl wij moeite hadden met het rusten in en wachten op hem.

Gedurende vele jaren speelde ik in hetzelfde honkbalteam. We hadden geen echte trainer, we leerden het door eenvoudig te doen en door ons falen. Door de jaren heen leerde ik de kneepjes van het spel. Van toen af kwam er een complete verandering in mijn houding ten aanzien van dit spel. Er was een vertrouwen, een rust, een kracht en een beheersing. Dat kwam door dit leerproces en van de voorafgaande jaren.

Met de christelijke wandel en dienst en de ontwikkeling diep in ons hart is het precies hetzelfde gesteld en de verandering komt tot stand als we op Hem wachten, naar Hem opzien en in Hem rusten.

Dit alles is gebaseerd op de feiten, gebaseerd op een realisatie van de waarheid. En zo worden we opnieuw teruggebracht tot dat éne woord: studie!

HOOFDSTUK 13

Voordat we ons nu gaan begeven op het terrein van de vereenzelviging met Christus, moeten we eerst bij een ander belangrijk onderwerp stilstaan, en wel bij het leven dat we van de eerste Adam ontvangen hebben, anders genoemd de ‘oude natuur’ of de ‘oude mens’.

Christenen ontdekken dat er in hun hart een leven schuilt dat hen van Gods weg af wil trekken. In het hart van een gelovige is ook dat andere nieuwe leven, het leven van Christus dat heilig is en rechtvaardig, maar zo zijn er twee elementen aanwezig. Wie zich bewust is van de aanwezigheid van het oude leven, dat over hem wil heersen, en de verslagenheid daarover kent, beseft ook de strijd die zich binnen in hem afspeelt. Hij bemerkt dat hij het kwade doet, hoewel hij het goede wil, zoals Paulus dit in Romeinen 7 beschrijft.

Hij wordt herhaaldelijk teleurgesteld in zichzelf. Van nature bezitten we het gevallen leven van de eerste Adam, en door de genade van God is toen ook het leven van de laatste Adam, van de Heer Jezus, in ons gekomen. Die twee verschillen volkomen en ze voeren in ons een strijd, die ons heen en weer slingert. Gods weg nu is dat we voortdurend meer het onontkoombare van het ‘ik’, de oude mens, leren kennen, want dit veroorzaakt de nooddruft die een eerste symptoom is van nieuw leven dat Christus ons geeft. Deze nooddruft is het van God gewerkte antwoord op de heerszucht van de oude mens. Nood in ons hart, honger en dorst naar de Heer Jezus Christus doet ons waarlijk vluchten tot Hem en leert ons rusten in Hem.

Wie deze weg van God in eigen leven leert kennen, begint iets te zien van wat het is uit genade behouden te worden. Alleen langs deze weg kunnen we onder de heerschappij van ons oude leven uitkomen; dan gaan we de volheid van genade in de Heer Jezus ontdekken. Eerst moet de hindernis worden uitgeschakeld, de eerste Adam in ons. Ons ‘ik’ is de grote struikelblok, niet de ander op de omstandigheden, maar wijzelf. Wij zijn zelf verantwoordelijk voor ons falen en voor al onze problemen in het christenleven.

Merk op dat het juist deze dingen zijn, onze problemen met onszelf, die God gebruikt om ons te brengen tot de plaats van Zijn rust, in de Heer Jezus, in ZIJN leven.

Zo zien we deze stelregel bij God, dat Hij vooraan begint. Het eerste is: ‘Niet ik, maar Christus’ en ‘Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf’. Pas daarna komt: ‘Maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort’. Eerst komt ook: ‘Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd om Jezus’ wil’ en daarna: ‘Opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare’. En voor wat onze dienst aangaat, geldt: ‘Zo werkt dan de dood in ons’ en daarna: ‘doch het leven in u’.

De regel is dus dat eerst het negatieve komt en dat dit negatieve de grondslag is voor het positieve. LEVEN KOMT VOORT UIT DE DOOD. Dit principe moeten we leren. Als we hier oog voor krijgen gaan we beseffen hoe God werkt.

Hier komen we op een belangrijk gebied, want wanneer we de Heer willen dienen in de verkondiging van het Evangelie, moeten we er rekening mee houden dat onze eigen methoden aansluiten bij onze eigen natuur, zoals Gods werkwijze in overeenstemming is met Zijn natuur. Wanneer we hebben ontdekt hoeveel moeite we hebben om Gods weg te verstaan, kunnen we ook begrijpen dat in evangelisatiecampagnes of in samenkomsten de toehoorders tot een beslissing worden gebracht onder druk van een spreker. De beslissing wordt vaak oprecht genomen, maar de invloed die de persoon van de prediker daarin had, plaatst de bekeerling later voor problemen in zijn voortgang met de Heer.

Dit feit gaat een grote rol spelen als er direct na zijn bekering hoog van hem wordt opgegeven en hij als een soort reclame wordt gebruikt. Doordat zoiets zijn oude natuurlijke leven stimuleert, vindt hij moeilijk de rust en het evenwicht die nodig zijn voor een gezonde en blijvende groei. De hele sfeer belemmert dan het gezicht op wat menselijk is en wat geestelijk is.

Blijvende groei houdt verband met de blijvende verbrokenheid die het ‘ik’ terugverwijst naar de dood. Vooral dit laatste sluit niet aan bij onze natuur. Wij zijn meer gericht op een blij en gelukkig, succesvol overwinnend leven. Dan raken we ondersteboven wanneer de Heer een heel andere weg met ons gaat. Hij moet wassen, en wij minder worden. Voordat we die les leren, zullen we vaak worden teleurgesteld, ontmoedigd en we zullen denken dat alles verkeerd gaat.

De Heilige geest wil ons als gelovigen blijven overtuigen van zonde, opdat we weten dat we zonder de Verlosser, die we dagelijks nodig hebben, verloren zondaren zijn. Dan leren we ons vertrouwen te stellen in de Heer Jezus Christus. Dit laatste is altijd ons behoud.

Overtuiging van zonde bewerkt een bekering vanuit een verbroken hart. Bekering is een zich afkeren van zichzelf en zich naar God toekeren, daarbij vertrouwend op de Heer Jezus Christus. Een goed begin is daar waar een mens zich als een verloren zondaar, op Zijn voorwaarden, tot de Heer keert om door Hem behouden te worden en Hem ook Heer over zijn leven wil laten zijn. Dan zal de Heer zijn leven tot een getuigenis stellen en zal hij anderen zoeken en winnen voor Hem.

Een gezonde wedergeboorte gaat vaak samen met een krachtig geloofsleven, dat na enige tijd echter zal afzwakken. De gelovige wordt dan gewaar dat hij een leven bezit waarbij het uiteindelijk toch om hemzelf gaat en waar hij niet goed raad mee weet. Velen gaan in die situatie naar hun voorganger om raad of proberen meer in de Bijbel te lezen en te bidden, ijveriger te zijn in het werk van de Heer, in de hoop dat alles weer zal worden als in het begin. Er volgt een periode van strijd en van proberen het vol te houden, maar zonder het beoogde resultaat, want de Heer wil dat hij het ‘zelfleven’ leert kennen, het leven waarvan hijzelf het middelpunt is. De Heer wil dat hij in al zijn pogingen zal falen en Hij plaatst de gelovige in omstandigheden waarin hij zal falen, en wel zozeer dat hij gaat erkennen dat hij niet op eigen kracht en zelfs niet met hulp van God als christen kan leven. Hij moet leren dat hij de Heer Jezus niet kan dienen op een wijze die voor de Heer aanvaardbaar is.

De les is: ‘Niet ik, maar Christus!’ Dat is de plaats van de rank in de wijnstok, de houding van vertrouwen en afhankelijkheid, van rusten in Hem, hopen op Hem, aanvaarden van Zijn weg. Zo staat hij het leven van Christus toe vrijelijk zijn hart en geest binnen te stromen.

Naar onze eigen gedachten behoort het in ons geloofsleven steeds beter te gaan. Een gezonde bekering wordt echter gevolgd door falen, opdat de Heer iets kan doen wat fundamenteel nieuw is. Daar begrijpen we aanvankelijk niet veel van; het lijkt er alleen maar op dat er in ONS leven iets niet klopt, terwijl het bij anderen wel in orde lijkt. Wijzelf schijnen geen voortgang te maken, ja achteruit te gaan, maar met anderen gaat het uitstekend. Omgekeerd kan een christen die over alles over

winning lijkt te hebben, maar niet begrijpen wat er met zo'n worstelende en falende gelovige aan de hand is. Hij kan niet begrijpen waar die ander doorheen gaat, net zo min als die ander hem kan verstaan.

Het geheim van ware, gezonde, geestelijke ontwikkeling is: door het proces van falen het zelfleven leren kennen. Dr. Scofield schreef eens: 'Niet elke gelovige kent de strijd in zijn leven met de ervaring van Romeinen 7, dat hij het goed wil doen en ontdekt dat hij het niet kan'.

Het is een grote zegen als iemand bij Romeinen 7 terecht komt en het afschuwelijke conflict van zijn strijd en zijn verslagenheid begint te beseffen.

Want de eerste stap om uit deze strijd en in de overwinning van het achtste hoofdstuk te komen, is Romeinen 7 in te gaan.

De weg omhoog leidt naar beneden. Van alle mensen op deze aarde zijn de beklagenswaardigste niet diegenen die een verschrikkelijke strijd voor overwinning voeren, maar juist diegenen die geen strijd kennen en die voldaan zijn en rustig voortsukkelen terwijl ze geen besef hebben van wat ze in Christus bezitten. Dit is ook één van de redenen dat veel christenen zo statisch lijken te zijn en geen vooruitgang schijnen te maken: voornamelijk omdat ze niet beseffen wat ze in de Heer Jezus bezitten. De meeste van hen hebben het gevoel: 'Ik ben gered en wederom geboren en wat nog meer is, als ik sterf ga ik naar de hemel'. Zij zijn niet hongerig om te groeien en om de Heer Jezus hier en nu in hun leven geopenbaard te zien worden, opdat anderen Hem zouden zien.

Zij beseffen niet dat de Heer juist dit wil bewerken. Een van de oorzaken van deze houding is dat zij niet genoeg christenen rondom hen zien die in de Heer Jezus blijven en waardoor de Heer Jezus Zichzelf kan openbaren. Het is niet zozeer hun fout. Het is dat zij nooit de kans hebben gehad. Alles wat nodig is, is dat zij gevoed worden en de gelegenheid hebben de werkelijkheid van de Heer Jezus in andere levens om hen heen zien. Dat is nodig om hongerig naar groei te worden.

J.C. Metcalfe schrijft hierover: 'Menig jong christen is niet gewaarschuwd voor deze noodzakelijke ontdekkingsreis door Romeinen 7, die de Heilige Geest met hem zal maken en is gestort in de bijna ongeestelijke wanhoop over de zondigheid van die natuur, welke hij als christen nog in zich bespeurt'.

Dit geldt net zo goed voor iemand die bijvoorbeeld al twintig jaar in de Heer is, of die zendeling is of voorganger.

Hij heeft zich eerst geweldig verheugd in de vergeving van zijn zonden en zijn aanvaarding door God, maar vroeg of laat begint hij toch te beseffen dat er iets niet in orde is. Hij komt tot de ontdekking dat hij gefaald heeft en afgevallen is van de hoge standaard die hij zich in de eerste opwelling van zijn bekering had voorgenomen te bereiken. Hij begint iets te verstaan van de ervaring die Paulus zo treffend in Rom 7:15 beschrijft: 'Want wat ik uitwerk, weet ik niet; want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik'.

Deze ervaring geeft de gelovige vaak het gevoel dat de bodem uit zijn christenleven is weggeslagen. De duivel probeert hem misschien ook nog wijs te maken dat het eigenlijk zinloos is nog verder door te gaan omdat hij nooit in staat zal zijn dat hoge niveau te bereiken. Weinigen beseffen hoe gezond deze ervaring is en dat de ontdekking van eigen falen slechts het voorspel is van een geweldige serie ontdekkingen van eeuwige dingen, die God gereed heeft om hem hiermee eeuwig te verrijken. Het is van uitermate groot belang dat de christen zich bewust wordt van het zelfleven. Die ontdekking is niet het einde van alles en ook niet het ergste wat hem kan overkomen. Neen! Het is het beste wat hem kan overkomen. Als christelijke leiders zien dat gelovigen om hen heen hier doorheen gaan, is het belangrijk te beseffen dat deze mensen hier doorheen MOETEN gaan en dit MOETEN ervaren om tot een gezonde groei te komen. Nood in het leven moet ontstaan, opdat christenen zullen jagen naar het doel, om de prijs der roeping Gods in Christus Jezus.

Alleen de nood zal hem hiertoe in staat stellen en hem tot de plaats brengen waar hij gewillig is om een discipel te zijn, zijn kruis op te nemen en als een graankorrel in de aarde te vallen en als een rank in de wijnstok te blijven. Alleen de nood zal hem hier brengen!

HOOFDSTUK 14

Wat vandaag dringend nodig is bij christenen, die in de Bijbel ‘heiligen’ worden genoemd, is besef van hun zondigheid. Op dit punt falen velen die jonge gelovigen onderwijzen in de Schriften. Het feit dat de Bijbel ons rechtvaardig verklaart, wordt misvormd tot een motief om de ogen te sluiten voor de eigen zondige aard. Wanneer God in gelovigen gaat werken, opdat zij zichzelf zouden zien, wordt hun door anderen vaak voorgehouden dat zij niet op zichzelf moeten zien maar op de Heer Jezus Christus. Dit laatste is waar maar het is niettemin noodzakelijk dat gelovigen heel wat van zichzelf moeten gaan zien om het heil in de Heer Jezus te vinden. Een christen moet doordrongen zijn van zijn eigen zondigheid, opdat hij zijn hulp voortaan alleen van de Heer zal verwachten en tot Hem zal roepen. Niemand zal met heel zijn hart om bevrijding roepen als hij niet werkelijk de slavernij van de zonde ervaart.

Eerst moet God ons laten ervaren dat we slaven van onze oude natuur en liefhebbers van onszelf zijn; dat we veel dingen van de wereld liefhebben. De Heer toont ons van welke aard het leven is, dat we in onszelf bezitten, en ook welke gevolgen dit heeft. Zo beginnen we te waarderen wat HIJ voor ons heeft, in tegenstelling tot wat WIJ in onszelf hebben. Dit is een principe dat de Heer volgt, waardoor Hij zorgt dat een christen tot groei komt. Op DEZE manier werken alle dingen mede ten goede, en het goede is dat het zelfleven aan de kant wordt geschoven en de Heer Jezus in het middelpunt komt.

Alle omstandigheden en alle personen in ons gezin en op ons werk, enz., worden dienstbaar aan dit grote doel van God: dat ons eigen menselijk leven openbaar wordt opdat we ons zouden richten op de Heer Jezus Christus. God werkt door ons leven van elke dag. Iemand heeft eens geschreven: ‘Velen mogen zich verheugen in de genade van God zonder dat zij veel van het ware karakter van het vlees hebben begrepen’. De uitdrukking ‘vlees’ staat hier voor het zelfleven, of beter gezegd, voor het resultaat van het zelfleven. Vleselijk is wat het zelfleven voortbrengt.

Jonge gelovigen hebben vaak een overvloed van vreugde, maar ook is er vaak een vrijheid die geen rekening houdt met het feit dat het vlees nog onveranderd is. Er kan wel een goede, gezonde bekering zijn geweest en een echte ontmoeting met de Heer Jezus, maar men is zich niet voldoende bewust van het eigen ik; men heeft zelfs niet in de gaten dat het zelfleven nog bestaat. In het begin is dit volkomen natuurlijk en de genade van God wordt vol zelfvertrouwen aangenomen. Er is nog nauwelijks besef van zwakheid en afhankelijkheid en de invloed van de eigen natuur op het geloofsleven kent men nog niet.

Wel is er de blijdschap om het nieuwe leven en om wat de Heer Jezus voor ons heeft gedaan, maar een jonge gelovige is nog niet echt ingenomen met de Heer zelf; dit komt pas later.

Het onvermijdelijke gevolg is een val, en dat vaak een aantal keren, hetgeen de gelovige geleidelijk overtuigt van eigen zwakheid, onmacht en zondigheid.

Wat God wil doen is: het hart van een christen veranderen van op-zichzelf-gericht in op-Christus-gericht. De eerste wet van het natuurlijke leven is het instandhouden en beschermen van het eigene. Zolang de Heer deze egocentrische houding niet heeft doorbroken, zal ons christenleven in diepste wezen op het eigen geluk gericht zijn.

De eerste wet van het natuurlijke leven is dus zelfbehoud; de eerste wet van het geestelijke leven is zichzelf-geven wat in feite de dood is voor onszelf, dus het tegenovergestelde van behoud, het bewaren van zichzelf. Zo zal de wet van het geestelijke leven pas waarlijk uitwerking hebben in het leven van een christen, wanneer hij blijft in de Heer Jezus en vrij wordt van de wet van zijn natuurlijke leven. Alleen het kruis kan ons daarvan vrijmaken. ‘Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods’ (Rom 8:2). De Heilige Geest past het kruis toe op ons oude zondige leven, dat ons ‘in de dood’ houdt. Daardoor worden we bevrijd van de overheersing van het ik en leren we blijven in de Heer Jezus. Het leven dat we van Hem hebben ontvangen kan ons dan in staat stellen voor anderen te leven en als een graankorrel in de aarde te vallen en te sterven, opdat het voor God vrucht zou dragen. Dan kunnen we als een rank in de wijnstok blijven: ‘Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij’. Dit is wat de Heer God beoogt in Zijn handelen met ons: Het leven van de Heer Jezus openbaar gemaakt in allen die Hem toebehoren.

Evan Hopkins heeft eens geschreven over de vormen waarin het zelfleven zich voordoet. Wij zijn trots op het ‘goede’ dat wij in onszelf vinden, trots op ons juiste inzicht, op onze rechte leer, op onze offervaardigheid, op onze uitmuntende eigenschappen. Dit is zelfvoldaanheid. Maar we kunnen ook klagen over ‘slechte’ dingen van onszelf. Daar kunnen we altijd mee bezig zijn en strijd voeren tegen het vlees, in de hoop dat het eens beter zal gaan. Maar een christen moet tot de ontdekking komen dat het zelfleven nooit zal veranderen. Het is niet een zaak van je best doen om een beter christen te worden.

Onze zondige natuur verliest haar aard niet. God gebruikt ons oude leven niet. HIJ VERWERPT HET! Ja, op Golgotha heeft Hij onze Adamsnatuur reeds verworpen. Het gaat er niet om dat het oude leven zal verbeteren; het is met Christus gekruisigd. Het gaat om EEN ANDER LEVEN IN DE PLAATS VAN HET OUDE LEVEN.

Als we zo groeien in de genade en de kennis van de Heer Jezus Christus, is er een ontwikkeling en een voortgang waarbij wij minder worden en de Heer Jezus meer. Maar het is niet een verbetering of een verandering. Het is en leven dat in de plaats komt van. De Heilige Geest zoekt niet ons oude leven te veranderen. Hij houdt het eenvoudig passief, naar de mate waarin wij leren te blijven in de Heer Jezus en te rusten en te geloven in het volbrachte werk aan het kruis. Het zelfleven is niet zomaar slecht; het is veel erger, het is onherstelbaar. Het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; het kan dat trouwens ook niet. Er is voor het zelfleven geen mogelijkheid om goed te worden, omdat het uit de verkeerde bron afkomstig is. Het is van de gevallen Adam afkomstig. Het is het leven van de eerste Adam, volkomen zondig, dood in zonden en overtredingen. En ons nieuwe leven is het leven van de Heer Jezus Christus.

Een leven dat volkomen aanvaardbaar is voor God. Het omvat alles wat we nodig hebben om als christen te leven, omdat HIJ ons leven IS.

Het gaat dus om een ruil. Het is juist dit wat Hudson Taylor na zo’n twintig jaar op het zendingsveld ontdekte. Het kostte deze man van God, die Gods zaak gedurende zijn hele leven zo wonderlijk toegewijd was, toch zo’n lange tijd om te ontdekken dat het niet Hudson Taylor moest zijn maar de Heer Jezus.

Neem alle mannen en vrouwen maar die God door de jaren heen gebruikt heeft.

Velen van hen hadden een grondige opleiding gehad vóórdat zij in hun levenswerk terechtkwamen. Vaak duurde het dan tien, vijftien, soms wel twintig jaar, voordat zij werkelijk zover kwamen dat zij deze omruiling van het oude voor het nieuwe leven zochten. Zij hadden allemaal voortdurend geprobeerd het oude leven te verbeteren en kwamen uiteindelijk zover dat zij de waarheid van Gal 2:20 en Rom 6 gingen zien, die spreken van de vereenzelviging en waar het is ‘Niet ik, maar Christus’. Alle moeite en al het falen dat zij ondervonden was nodig om dit ten volle te gaan ontdekken.

Dit is het principe volgens welke God werkt! Er bestaan geen kortere wegen en er zijn geen ervaringen waardoor we dit proces zouden kunnen overslaan. Het kost tijd om de werkelijkheid te leren kennen.

Maar toch is het zo dat een christen eerst vanalles probeert om met het zelfleven klaar te komen vóórdat hij tot die plaats komt waar hij deze omwisseling ziet: ‘Niet ik, maar Christus’.

Hij zal bijvoorbeeld proberen zichzelf te verloochenen, of zichzelf te kruisigen of te leven zoals de oude monniken deden. Deze probeerden alles te ontvluchten door zich op te sluiten om zo in een toestand te geraken waarin zij niet meer zondig zouden zijn. Zo dachten zij alle verkeerde invloeden te kunnen uitbannen. Maar hun zelfleven ging mee in dat klooster. Het had geen enkele zin, omdat zij zélf hun ergste vijand waren. Het probleem zit niet in verkeerde invloeden of in andere mensen maar in onszelf! Dan is er nog de kwestie van het zelfleven willen overwinnen en het onder de knie proberen te krijgen, zodat het als het ware keurig in de pas gaat lopen. De christen zal proberen met allerlei dingen op te houden. Hij probeert voortdurend de trekken die uit de bron van het zelfleven voortkomen, af te snijden. Maar het enige effect wat hij hiermee bereikt is dat de boom door dit proces alleen maar sterkere wortels krijgt. Pogingen om het zelfleven te overwinnen hebben ook geen zin. Dan is er nog de verzoeking het gewenste resultaat te bereiken door het bezoeken van opwekkingssamenkomsten om op die manier tot nieuw leven te komen. Men gaat in zo’n samenkomst

dan naar voren en doet God allerlei plechtige beloften. Men bidt en pleit bij God, belooft Hem van alles en hoopt zo tot overwinning te komen. Dit is echter ook niet de goede manier om met het zelfleven om te gaan.

Vaak treft men onder hongerige christenen nog het volgende aan. Er wordt hun verteld dat het er voor groei alleen op aan komt je te concentreren op de Heer Jezus. Dán zul je groeien. Het zelfleven zal dan uit het gezicht verdwijnen en je zult een sterke christen worden. Ook dit biedt echter geen echte uitkomst omdat het zelfleven nooit zal veranderen en nog steeds aanwezig is. De christen zal pas echt gaan groeien als er langzaam maar zeker door het kruis met het zelfleven wordt afgerekend.

Dan is er in deze tijd ook nog vaak de verzoeking om het in allerlei ervaringen te zoeken. Er zijn dan christenen die menen één of andere zegen ontvangen te hebben en zij beschuldigen andere christenen ervan dat zij niet groeien, omdat zij die bepaalde zegen niet ontvangen hebben. Zij zeggen hen bijvoorbeeld dat zij de Geest niet ontvangen hebben en zij noemen bepaalde ervaringen die iemands problemen zullen oplossen en deze in recordtijd tot overwinnend christen zullen maken. Deze weg van ervaringen leidt echter tot een op zichzelf gericht zijn en maakt mensen alleen maar neurotisch. Er bestaan geen spoedcursussen om tot een gezonde christelijke groei te komen. Er is tijd voor nodig.

Nog een manier waarop christenen proberen met het zelfleven klaar te komen en overwinning hierover te krijgen, is de reiniging. Als hij zondigt past hij 1Joh 1:9 toe: ‘Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid’. Dit vers lijkt te zeggen dat wie zijn zonden onmiddellijk aan God belijdt, gereinigd wordt en dat zo de gemeenschap met God in stand gehouden wordt. Tot op zekere hoogte is dit ook waar. Het woord zegt inderdaad dat wij onze zonden moeten belijden. Maar dat is niet de weg om overwinning te krijgen en tot groei te komen. In dit vers gaat het om de noodzakelijke reiniging van de zonde die al heeft plaatsgevonden. De schade is al aangericht. Dit is alleen maar wat we kunnen doen nádat we gezondigd hebben.

Het Woord zegt: ‘Indien wij onze zonden belijden. Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven’ (1Joh 1:9a). Hiermee raken we niet de bron, niet het zelfleven, maar alleen de zonden die het zelfleven voortbrengt. Het is echter Gods bedoeling door te dringen tot de kern, tot het zelfleven, opdat het zal zijn: ‘Niet langer ik, maar Christus’. Gods antwoord op ons zondige zelfleven is steeds weer: het kruis. De werking van het kruis in de gelovige is het centrale punt. In de volgende studie zal dit nader ter sprake komen.

Door het bloed van Christus is er vergeving en reiniging van zonden. Het bloed kan wel onze zonden afwassen maar niet onze zondige aard wegdoen. Het kruis rekent af met de zondaar zélf: ‘Met Christus ben ik gekruisigd’. Tegen de HEERSCHAPPIJ van de zonde in mijn leven helpt alleen de werking van het kruis. Dit is geen eenmalige zaak; altijd weer zullen we gewillig moeten zijn ons aan de werking van het kruis toe te vertrouwen. Wel mogen we weten dat Christus alles reeds volbracht heeft: ‘dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn; want wie gestorven is, is rechtens vrij van zonde’ (Rom 6:6,7).

Waarom is het kruis Gods enige antwoord op de heerschappij van ons zondige ik? Omdat op Golgotha alles reeds volbracht is. God heeft al met het zelfleven afgerekend. Maar de volle werking ervan in ons leven begint pas als we ons van dit feit bewust worden en er in ons dagelijks leven rekening mee gaan houden. Iedere christen weet wat er op Golgotha met zijn zonden is gebeurd.

Maar lang niet elke christen weet wat er toen met hemzelf is gebeurd, dat God hem nu ziet als IN CHRISTUS gestorven: ‘gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God’ (Kol 3:3).

HOOFDSTUK 15

Het is goed nog enige tijd stil te staan bij het onderwerp vereenzelviging, omdat duidelijkheid op dit punt, en ook over de wedergeboorte zoveel kan betekenen. Zolang deze punten nog vaag blijven kan er ook geen zicht zijn op de groei in het christelijk leven. Om te bouwen is eerst een stevig fun

dament nodig. Zo is het ook nodig dat in elk van ons de bijbelse grondslagen voor het geloofsleven gelegd worden.

Eerst moet er zekerheid zijn dat we in de Heer Jezus zijn aanvaard en voor eeuwig behouden; niet voorwaardelijk, maar door de genade van God om wat de Heer Jezus in onze plaats op Golgotha heeft volbracht. In Hem heeft God ons eeuwig leven gegeven. Dit is de levende verbinding die we met de Heer Jezus Christus mogen hebben. Dit moet duidelijk zijn voordat we vatbaar worden voor de verdere waarheden met betrekking tot de geestelijke groei. Pas als een christen zekerheid heeft over het plaatsvervangend sterven van de Heer Jezus, kan hij duidelijkheid krijgen omtrent de vereenzelviging met Hem. Maar het gaat niet alleen om duidelijkheid omtrent deze feiten. In ons dagelijks leven moet de nood aan het licht komen dat we ondanks onze redding niet leven zoals God dit bedoelt. Ons hart moet toebereid worden tot de erkenning dat we zonder Zijn voortdurende genade niet kunnen leven naar Gods wil. We hebben de Heer Jezus nodig als ons dagelijks leven. ‘Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heer’.

Deze toebereiding is evenzeer nodig en die duurt ons leven lang. Maar alles wat we doormaken is waard om te komen tot het kruis. Meestal doen we allerlei pogingen om door eigen inspanning tot een gezond christelijk leven te komen.

We moeten onszelf heel wat keren teleurstellen voordat we leren rusten in de Heer en tot de ontdekking komen dat Hij ons leven is. Maar eerst zijn we tot het uiterste bezig tot overwinning over zonden te komen, onszelf te overwinnen, door zelfverloochening onszelf te kruisigen, maar alles faalt. Zelfs opwekking is niet het antwoord, en ook groei is niet het volledige antwoord.

Groei is het resultaat van de werking van het kruis. HET KRUIS IS GODS ANTWOORD OP HET PROBLEEM VAN HET ZELFLEVEN.

We gaan pas Gods antwoord zien als we herhaaldelijk hebben ondervonden dat we ondanks alle genoten zegeningen onszelf niet kunnen overwinnen. Dan pas kunnen we leren ophouden met strijden en onze zaak in de handen van de Heer Jezus leggen. En gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken van de heerschappij van het zelfleven en van de slavernij van de zonde. Het kruis werkt bevrijdend; dit is de vereenzelviging die in Rom 6 naar voren wordt gebracht. Daar schrijft Paulus: ‘Dit weten we”, en ‘Weet gij niet?’; en hij legt zoveel nadruk op het weten omdat een christen de feiten moet kennen voordat hij er voordeel van heeft. Gal 2:20 is een tekst die veel wordt aangehaald maar door verhoudingsgewijs weinigen wordt begrepen. Een Engelse vertaling zegt het ongeveer zo: ‘Ik werd met Christus gekruisigd ... maar het is niet meer mijn ik, dat leeft. Christus leeft in mij’. Dus in de verleden tijd: wérd gekruisigd, als een volbracht werk. Paulus realiseert zich dat hij, en ieder die ooit in Hem zal geloven, met Christus vereenzelvigd werd aan het kruis. God heeft alle gelovigen in de Heer Jezus Christus geplaatst, toen Hij op Golgotha stierf voor de zonde. Om onze zonden werd Hij tot zonde gemaakt en het loon dat de zonde geeft, is de dood. De Heer Jezus stierf, ging onder in de dood, nam de zonde met zich mee en betaalde de prijs. Hij die geen zonde in zichzelf had. Daarna was Hij vrij om op te staan uit de dood. De dood kon Hem niet vasthouden. Het loon van de zonde is de dood, maar Hij was geen zondaar, dus Hij was vrij om op te staan en op te varen, terug in de heerlijkheid als de Mens Jezus Christus, Gods Zoon. Daar is Hij op dit moment aan de rechterhand van de Vader, met Zijn doorboorde handen en voeten.

Voor eeuwig zal Hij dat verheerlijkte lichaam dragen dat Hem openbaart als onze Heiland. Voor eeuwig heeft Hij Zich met ons vereenzelvigd en wij zijn voor eeuwig met Hem vereenzelvigd. Toen de Heer Jezus aan het kruis stierf en onderging in de dood, deed Hij dit niet alleen om te betalen voor onze zonden maar nam Hij de zondaar met Zich mee. Iedere zondaar die ooit in Hem zou geloven en op Hem vertrouwen, werd op dat moment met Hem vereenzelvigd. Iedere christen werd met de Heer Jezus in Zijn dood meegenomen: ‘Ik werd met Hem gekruisigd’. Nu is ons christenleven het leven van de Heer Jezus Christus.

Christus is ons leven! Het is niet langer ik die het christenleven leeft, maar Christus in mij.

In 2Tim 2:11 zegt Paulus: ‘Indien wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven’. Er staat niet ‘Als wij met Hem sterven’, het is niet iets dat voortduurt maar iets dat op Golgotha gebeurd is, een VOLBRACHT werk. Omdat we met Hem gestorven zijn, zullen wij ook leven. In 1Pe 2:24 staat: ‘Opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven’ en in Rom

6:6 staat: ‘Dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn’. Dit is de reden waarom we met Hem vereenzelvigd zijn in Zijn dood. Dit zijn de feiten; dit is wat het Woord zegt, dat toen de Heer Jezus stierf, wij stierven; toen Hij werd begraven, werden wij begraven; toen Hij opstond, stonden wij op (2Kor 5:17).

‘Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping, het oude is voorbijgegaan, het nieuwe is gekomen’. Dat is onze POSITIE, en als we groeien dan wordt die positie steeds meer ons dagelijks leven. De oude dingen zijn voorbij gegaan in het volbrachte werk van het kruis. ‘Het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen’. Vanuit onze positie gezien zijn alle dingen nieuw. We zijn een nieuwe schepping in Christus Jezus, maar we ERVAREN dit als een groei, elke dag een klein beetje, alles voortkomende uit het volbrachte werk, levend voor God in Christus Jezus.

Dat is de voortgang, dat is de groei. Maar onze positie is, zoals de feiten zeggen dat wij al volmaakt ZIJN. We zijn al in Christus gestorven en in Hem zijn we al levend en volmaakt. Eerst zien we de feiten, eerst worden we gegrondvest in de waarheid. Dan, als we de waarheid begrijpen en we Hem er voor vertrouwen en als we de feiten geloven, begint de Heilige Geest dit volbrachte werk toe te passen: dood voor het oude en levend in het nieuwe.

Zo groeien wij in ‘niet ik, maar Christus’. Wanneer Gods licht voor het eerst in ons hart schijnt, roepen wij om vergeving. Wij beseffen dat wij tegen Hem gezondigd hebben. Maar als wij de vergeving van onze zonden kennen, doen wij een nieuwe ontdekking van het PRINCIPE van de zonde. Wij beseffen dat wij de natuur van een zondaar bezitten, zelfs al zijn wij een christen. Door het nieuwe leven dat een jonge gelovige ontvangt, begint hij te ontdekken dat er in hem een innerlijke geneigdheid tot zonde bestaat.

Binnen in ons is er een macht die ons naar de zonde trekt, en als die macht uitbreekt dan zondigen wij. Wij zoeken en ontvangen vergeving maar dan zondigen wij opnieuw en zo gaat het door in een vicieuze cirkel: zondigen, vergeving ontvangen en dan weer zondigen. Wij waarderen Gods vergeving maar wij willen méér dan dat; wij willen verlossing. Wij hebben vergeving nodig voor wat wij gedaan hebben maar wij hebben verlossing nodig van wat we zijn.

Daarom laat God aan de gelovige zien wat hij in zichzelf is, opdat hij gaat verlangen naar verlossing wanneer hij ziet hoe zondig hij is. En nadat hij een lange tijd geworsteld heeft om in eigen kracht en op verschillende wijzen verlossing te vinden, komt hij uiteindelijk daar waar hij goed ziet dat hij op Golgotha al verlost is. Hij keert terug tot het principe van geloof in plaats van te proberen uit zichzelf iets goeds tevoorschijn te brengen. Precies zoals wij GERED werden DOOR TE GELOVEN IN HET VOLBRACHTE WERK, moeten wij ook GROEIEN DOOR TE GELOVEN IN HET VOLBRACHTE WERK, dat wij bevrijd zijn van de macht van de zonde door de dood. Wij moeten beseffen dat wij waarlijk dood zijn voor de zonde, omdat wij in het Woord zien dat wij in Christus voor de zonde gestorven zijn. Wij rekenen alleen op datgene wat wij zien.

Het is niet een moeizaam proberen om iets te volbrengen, maar een eenvoudig rusten in wat reeds volbracht is. Dan beginnen wij in ons dagelijks leven de vruchten te ontvangen van het volbrachte werk van Christus.

Het is deze waarheid die vrijmaakt, vrij om in Christus te leven. Wij hoeven niet zelf af te rekenen met het oude leven; er wordt mee afgerekend door Christus aan het kruis. Golgotha is net zo goed de bron van onze heiliging als van onze rechtvaardiging. Tot het moment dat een christen dit verstaat zal hij blijven worstelen, of hij doet niets en vegeteert alleen. Maar natuurlijk is ook openbaring van de waarheid niet het volledige antwoord, het is maar een half antwoord want de andere helft van het antwoord is dat een christen door de nood klaargemaakt en gerijpt moet zijn om deze waarheid te willen aanvaarden. Als een christen beseft dat hij een slaaf is en verlangt naar bevrijding dan kan de waarheid hem vrijmaken. Dan zal hij de bevrijdende waarheid willen aanvaarden; dan is hij er voor open; maar pas dan als hij in nood is, niet eerder. Vaak zijn christenen zich wel bewust van hun zonden, belijden deze en worden volgens 1Joh 1:9 gereinigd waarna ze proberen op deze basis door te gaan. Maar na korte tijd merken ze reeds dat ze het niet vol kunnen houden en de zonde hoopt zich in hun leven op en verhindert de gemeenschap met de Vader. Hierdoor worden ze eenvoudigweg overweldigd. Sommigen geven het dan volkomen verslagen op, omdat niemand hen

heeft laten zien hoe zij met de bron van de zonde, ons ik, daar waar deze zonden uit voortkomen, kunnen handelen.

Niemand heeft hen de waarheid van de vereenzelviging laten zien; de waarheid dat het kruis de zondaar hiervan kan bevrijden!

Toch is het eenvoudig als het hart voorbereid is. God heeft ons het principe al helemaal aan het begin van het christenleven geleerd. Toen zagen we dat de Heer Jezus als onze plaatsvervanger al het werk voor ons had gedaan, door voor onze zonden te betalen. Wij geloofden in de Heer Jezus, aanvaardden dat volbrachte werk en ontvingen de zegen ervan. Wij wisten nu dat wij gered waren en dat onze zonden verzoend waren.

Wat betekent dus het kruis? We aanvaarden het volbrachte werk.

Als een christen zijn nood begint te ontdekken om te weten hoe hij bevrijd kan worden van de macht van de zonde en de kracht van zijn ik, zal God hem opnieuw het werk van het kruis openbaren. Hij zal hem laten zien dat de Heer Jezus stierf en zo buiten het bereik van de zonden kwam en dat Hij de zondaar met zich meenam in de dood van de Heer Jezus en hem in Christus deed opstaan als een nieuwe schepping. Hij zal leren dat de Heer Jezus niet alleen zijn Plaatsvervanger was, maar ook zijn vertegenwoordiger is en dat elke christen persoonlijk met Hem verenigd is. Niet alleen plaatsvervanging buiten hem om maar ook vereniging met Hem.

Hij was, toen het gebeurde, toen de Heer Jezus stierf buiten het bereik van de zonde, in Christus.

Als hij dit begint te zien en zich realiseert dat hij IS gestorven in de Heer Jezus en dat Hij IS opgestaan in de Heer Jezus, dan begint hij in die waarheid te rusten en te rekenen met dat feit en in dit proces begint de Heilige Geest hem de vruchten van dit volbrachte werk te schenken. De Heilige Geest brengt de dood van Golgotha in het leven van de christen en past zo dat volbrachte werk van dood aan het oude leven toe, zodat het machteloos is in de dood, naar de mate waarin de christen deze waarheid ziet. (3

Zo ervaart hij meer en meer de bevrijding van de heerschappij van de zonde en van het eigen ik. Hij ervaart ook meer en meer de rust in de Heer Jezus en wordt zich steeds meer bewust van het feit dat de Heer in en door hem leeft.

Hij begint Gal 2:20 te ervaren. Als onze Plaatsvervanger ging de Heer Jezus alléén naar het kruis, zonder ons, om de straf voor de zonden te dragen. Als onze Vertegenwoordiger nam Hij ons met zich mee aan het kruis, en daar voor het aangezicht van God, stierven wij allen samen met Hem.

Onze zonden worden vergeven omdat Hij in onze plaats stierf; wij als zondaren worden verlost omdat wij met Hem stierven. Gods weg van verlossing voor ons ras van hopeloos onverbeterlijken, is niet om ons zomaar weg te doen, maar om ons weg te doen in het kruis van Zijn Zoon.

Maar dan maakt Hij ook een nieuw begin door ons te herscheppen in vereniging met Hem, de opgestane en levende Heer. ‘Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus is God’. ‘Indien iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping, het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen’. Dit moeten we gaan zien en hier moeten we leren vertrouwen om de realiteit van deze waarheden in onze dagelijkse wandel te kunnen ervaren.

Zo moet onze houding worden: ‘Ja Heer, ik begrijp en ik zie dat toen de Heer Jezus stierf voor de zonde, U mij met Hem hebt verenigd, U mij in Hem hebt geplaatst en dat toen Hij stierf, ik met Hem stierf, Ik zie het nu Vader’.

Dit moet onze vaste houding worden. het moet voor ons vaststaan dat wij wel dood zijn voor de zonde maar levend voor God in Christus Jezus.

Dit is de basis voor ons blijven in Hem, in de Opgestane; we zien het en het wordt onze vaste houding; we vertrouwen er net zo vast op als op de betaling van onze zonden.

Het is hetzelfde principe als toen we werden behouden. Het gaat om het vertrouwen in het volbrachte werk en het is volgens dit principe dat we beginnen te groeien en het steeds meer wordt ‘niet ik, maar Christus’. Wij zien Hem als levend uit de dood en wijden ons aan Hem toe als diege

nen die zijn opgestaan in de Heer Jezus. Wij zien onszelf opgestaan in Christus. Dat is onze positie: wij zijn burgers van een rijk in de hemelen. Het is alles volbracht!

Het is nu aan ons om te geloven als we het zien. Wij kunnen het niet echt geloven als wij het niet weten en begrijpen. Dat is de kennis die Paulus bedoelt met 'Weet gij niet' en 'Wij weten immers'. De Heilige Geest moet ons laten zien wat er op Golgotha met ons is gebeurd.

HOOFDSTUK 16

De kern van Romeinen 6 is: de gelovige is met Christus verenigd in Zijn dood, en dan heeft hij ook deel aan Zijn opstanding. Met de gedachte: zo staat het geschreven, dus zo is het, proberen vele christenen meteen de vruchten daarvan te plukken. Zij hebben nu gezien wat Gods weg is met hen persoonlijk, dat zij in Christus een nieuwe schepping zijn, dat de Heer in hen woont en dat zij nieuwe leven ontvingen in Hem. Nu gaat het om de aansluiting van het Woord, dat de heilige Geest in hun hart heeft gelegd, met de werkelijkheid van hun dagelijkse leven. En dan is een veelgehoorde klacht: Het werkt bij mij helemaal niet. Blijkbaar is die aansluiting er niet automatisch. Eerst zal het woord tot ons spreken, om vervolgens iets in ons uit te werken. En ... de Heer moet het telkens opnieuw openbaren.

DOOR HET GELOOF

Eerst hoorden en lazen we het Woord van God; de Schriften getuigden van Jezus en ze wekten geloof; de Heilige Geest getuigde samen met onze eigen geest dat we kinderen van God waren. Zo kwamen we tot zekerheid omtrent ons behoud.

Door hetzelfde geloof in het volbrachte werk moeten we nu ook leren leven, wandelen en standhouden. We kunnen echter geen geloof oefenen in iets waarvan we niet zeker zijn. Zo komt dan eerst kennis, het weten, en dan de oefening van het geloof.

Het vlees en het eigen ik buigen alleen voor het kruis. Dit is de hindernis die gelovigen op die weg ontmoeten. Mede daarom is een stevige grondslag van ons geloof van zo grote waarde. Het gaat om het geloof dat Christus in ons woont en werkt.

Romeinen 6:3 zegt dat wij in zijn dood gedoopt zijn, dit is een geestelijke doop. Toen wij in de Heer Jezus geplaatst werden, werden wij in Hem ondergedompeld, in Hem gedoopt. Toen Hij stierf, stierven wij met Hem; wij werden gedoopt in Zijn dood. Eenzelfde strekking heeft 1Kor 12:13. Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt. Wij werden deel van Zijn lichaam. Het is een geestelijke doop waarvan de waterdoop slechts een beeld is.

In vers 4 zien wij dat wij ook met Hem zijn begraven, in het graf neergedaald, en vers 5 zegt dat wij met Hem zijn opgestaan: 'Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn opstanding'. Eenzelfde gedachte vinden we in Kol 3:3: 'Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God'.

Niet alleen delen we in de opstanding, ook in de hemelvaart. De christen is levend voor God in de opgestane Heer Jezus en ook met Hem gezeten in de hemelse gewesten. Hoewel nog in de wereld, zijn we niet van de wereld. Dit is onze positie. De bron van dit leven is de Heer Jezus zelf in wie wij het erfdeel ontvangen hebben waartoe wij tevoren bestemd waren.

Dit is wat er met een christen gebeurt: Hij verblijdt zich als hij vergeving van zonden heeft ontvangen; hij ziet dat hij rein is voor God en in de hemel komt, en dat is zijn vreugde. God echter staat niet toe dat hij hierbij blijft. Wedergeboorte en rechtvaardiging zijn niet genoeg. Zorgvuldig brengt God hem verder via een dagelijks voortgaand proces vanuit de veilige grond van de rechtvaardigmaking. Wat de Heer ook in ons leven doet, het is alles op grond van het volbrachte werk op Golgotha. Ook de behoefte om voort te gaan in het gebied van heiliging en vereenzelviging met Christus vloeit voort uit dit volbrachte werk. Zelf zouden we stoppen bij de wedergeboorte en ons eeuwig behoud. Het verlangen om te groeien in de Heer Jezus komt niet voort uit onszelf maar is een kenmerk van het nieuwe leven dat we ontvingen. Alleen Christus zelf kan dit verlangen ook vervullen

waarvoor Hij voortdurend ons hart ontvankelijk wil maken. We merken dit doordat er steeds een verschuiving is van dankbaarheid om wat God in ons deed, naar onvoldaanheid met ons leven nu.

Zo ontstaat een toenemende honger naar de gemeenschap van Christus en worden we bereid gemaakt tot het afleggen, prijsgeven van het eigen ik, opdat Christus gestalte in ons mocht krijgen. Maar het ik wijkt niet uit zichzelf; dat is niet zijn natuur. De natuur van het ik is zelfzucht, egoïsme. Het ik wil het middelpunt zijn en blijven; het eist dat zijn belangen worden gediend. Zo komt een christen er achter hoe vreselijk sterk en overheersend het ik en de zonde zijn. Hoewel hij christen is en wedergeboren, bemerkt hij dat hij helemaal niets kan. Hij kan de situatie niet aan; hij kan zijn ik niet aan. Hoe meer hij dit probeert, hoe dieper de mislukking. Dit drijft hem uit tot Gods antwoord op het ik, het enige antwoord. Dit brengt hem terug naar Golgotha; nu niet alleen omdat Christus daar voor zijn zonden stierf, maar vooral omdat hij toen met Hem gestorven is, met Christus verbonden was verbonden in Zijn dood. Hier begint de gelovige te zien, niet alleen wat er met zijn zonde is gedaan, maar ook wat er met hemzelf is gebeurd. Nu gaat hij ook zien wat een vijand zijn ego, zijn ik, is. Wat met zijn zonde gebeurde, kan hij met blijdschap aanvaarden; wat met hemzelf gebeurde, ontmoet weerstand.

God zelf maakt een christen hiervoor rijp. Uit onszelf zouden we voor dit werk nooit ontvankelijk worden; wij kunnen dat niet. Wij willen het ook niet want de wet van het natuurlijke leven is zelfbehoud. Wij willen onszelf niet verliezen; als God dit niet in ons werkt zouden we nooit ons eigen leven haten en gewillig worden het los te laten. Het is pure genade telkens als God ons de ogen hiervoor opent. Als de Heer ons niet zou toebereiden voor deze waarheid zou deze volkomen verborgen blijven. Wij hebben de Heer Jezus nodig voor ons dagelijks leven.

Austin-Sparks heeft eens gezegd: ‘Het begin van onze geestelijke ervaring kan zijn een overstromende blijdschap om onze redding, samen met een heerlijk gevoel van bevrijding. Alles is nieuw geworden; we hebben een nieuw leven ontvangen. In deze fase doen wij vaak overdreven uitspraken van overwinning en volkomen verlossing. Nu wij wedergeboren zijn zal alles eenvoudig en gemakkelijk gaan. O, wat heb ik dat zo gevoeld! Voor al mijn problemen wordt gezorgd, een gloednieuw leven, geen gevloek meer, weg leegheid en zinloosheid. Nu is er volheid van leven en blijdschap in de Heer Jezus. Welnu, met de inwoning van de Heilige Geest geeft God dit als een eersteling van het uiteindelijke; een voorproefje van het leven dat voor ons ligt. Op dat moment denken we: we zijn er, dit is het. Maar nee. Hij laat het ons zien en proeven met het doel dat wij ernaar zouden hunkeren en geen genoegen zouden nemen met wat minder is.

Zo’n voorsmaak is ook nodig om te kunnen volharden wanneer God ons in een proces voert dat de overwinning van de Heer Jezus in ons leven tot werkelijkheid moet maken. Wanneer Hij ons in de dood brengt is de voorsmaak van het leven een stimulans om niet op te geven. De Heer wil ons er zo verlangend en hongerig naar maken dat we ons door niets laten weerhouden dit leven te mogen kennen, gewillig om alles te doorstaan om dit leven binnengebracht te worden.

Daarom geeft Hij ons van tijd tot tijd een voorsmaak van wat Hij in ons bewerken wil. Dan moeten we oppassen voor al te gemakkelijke getuigenissen zoals ‘nu heb ik dit of dat bereikt’, want het is een proces. Daarna kan er, en dat gebeurt ook vaak, een fase komen van innerlijk conflict.’

Gelukkig is de mens die van het begin af aan hierin wordt onderwezen; en gelukkig de gemeente met ervaren gelovigen die de jongeren raad kunnen geven en hen kan bemoedigen om op de Heer te vertrouwen als Hij in hun levens aan het werk is.

‘Wij, die leven, worden voortdurend aan de dood overgeleverd, om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare’ (2Kor 4:10)... als wij groeien. Steeds minder van het ik en meer en meer Christus.

Wat nodig is, is geduld, vertrouwen, rust en tijd. De klacht ‘het werkt niet in mijn leven’ kan meerdere malen terugkeren, maar getrouw is de Heer, die niet laat varen wat Zijn hand aan ons begon.

HOOFDSTUK 17

‘De wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen’.

Wanneer we onderzoeken wat de relatie is van de wet tot het christenleven, kunnen we gewaar worden van hoe fundamenteel belang onze verbondenheid met Christus is, het in-Christus-zijn, ofwel onze vereenzelviging met Hem. Het feit van de inwoning van de Heer Jezus drukt zijn stempel op elk gebied van het leven van een christen. Zoals Christus zich één verklaart met Zijn volk ('Saul, waarom vervolgt gij MIJ?' Hand 9:4), zo beantwoordt ons leven pas aan Gods doel als Hij leeft in ons (Gal 2:20). Alleen vanuit deze gezichtshoek mogen we met Paulus zeggen dat wij niet onder de wet zijn maar onder de genade. Ons leven behoort niet te worden geregeerd door de wet maar door de Heer Jezus Christus, die ons leven is.

'Nu weten wij dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die binnen het gebied der wet leven' (Rom 3:19, Prof. Brouwer).

De wet richt zich tot de mens zoals hij in zichzelf is, tot de mens die naar het vlees wandelt. We moeten bedenken dat we afgezien van de genade van God, als gelovigen naar het vlees wandelen en dat dan feitelijk veel van ons leven geregeerd wordt door het principe van de wet. Maar de wet is niet geschikt voor een christelijke wandel. God gaf de wet met een bepaald doel voor een bepaald tijd. Als de wet zijn werk heeft gedaan, zullen we vanuit een ander beginsel gaan leven.

Wij willen nu zien wat de relatie is van de wet en ons christenleven, hier en nu. In Gal 3:17 lezen wij dat God de wet gaf voor een bepaalde tijd en met een bepaald doel: 'Ik bedoel dit: de wet, die vierhonderd jaren later is gekomen, maakt het testament, waaraan door God tevoren rechtskracht verleend was, niet ongeldig, zodat zij de belofte haar kracht zou doen verliezen'. Met andere woorden: God sloot een verbond met Abraham en gaf hem een belofte.

Toen later de wet werd gegeven, maakte dit de belofte niet ongeldig, maar de wet had een heel eigen bijzonder doel.

Galaten 3 gaat dan verder: 'Immers, als de erfenis van de wet afhangt, dan niet van de belofte, en juist door een belofte heeft God aan Abraham zijn gunst bewezen. Waartoe dient dan de wet? Om de overtredingen te doen blijken is zij erbij gevoegd, totdat het zaad zou komen waarop de belofte sloeg, en zij is op last van (God) door engelen in de hand van een middelaar gegeven.

Een middelaar is niet (de vertegenwoordiger) van één; God echter is één. Is de wet dan in strijd met de beloften Gods? Volstrekt niet! Want indien er een wet gegeven was die levend kon maken, dan zou inderdaad uit de wet de gerechtigheid voortgekomen zijn. Neen, de Schrift heeft alles besloten onder de zonde opdat ten gevolge van het geloof in Jezus Christus de belofte het deel zou worden van hen die geloven.

Doch voordat dit geloof kwam, werden wij onder de wet in verzekerde bewaring gehouden met het oog op het geloof, dat geopenbaard zou worden. De wet is dus een tuchtmeester voor ons geweest tot Christus, opdat wij uit geloof gerechtvaardigd zouden worden. Nu echter het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder de tuchtmeester. Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus'.

De wet is gekomen om de zonde te openbaren. We denken aan Rom 5:20: 'Maar de wet is erbij gekomen, zodat de overtreding toenam; waar evenwel de zonde toenam, is de genade meer dan overvloedig geworden'. De wet had als doel de mensen ervan te doordringen dat zij niet alleen zonden doen, maar dat zij in zichzelf zondig zijn; verloren zondaren, die maar één hoop hebben: de Heer Jezus Christus. Zo is de wet een tuchtmeester tot Christus; de wet drijft ons in onze nood tot Hem.

De wet laat ons zien hoezeer wij Christus nodig hebben; maar geloof is als altijd Gods middel tot wedergeboorte en ten leven. 'De rechtvaardige zal uit geloof leven'. Niet alleen wedergeboren door het geloof maar ook leven uit het geloof, want 'zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn'.

De wet kan niemand redden; een mens wordt niet gerechtvaardigd door de werken der wet maar door het geloof in de Heer Jezus. 'Want uit werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden' en 'ik ontneem aan de genade Gods haar kracht niet; want indien er gerechtigheid door de wet is, dan is Christus tevergeefs gestorven'. Zo leert de gelovige al vanaf het begin wat de grond is waarop Gods werk rust: het volbrachte werk op Golgotha, en niet de wet.

Hoewel gelovigen dit principe wel kennen, en zij weten dat zij hun eeuwig behoud uitsluitend danken aan het offer van Christus door het geloof in Zijn volbrachte werk, realiseren weinigen zich duidelijk dat leven naar Gods plan alleen mogelijk is op grond van ditzelfde geloof. Hier hebben wij de waarheid nodig van onze vereenzelviging met Christus.

De wet maakte aanspraak op de zondaar. ‘De ziel, die zondigt, zal sterven’.

Als de wet op één punt gebroken is, is zij geheel gebroken, en het loon van de zonde is de dood. Zo hielp de wet dat de zondaar zich bewust werd van zijn toestand, opdat hij tot de Heer Jezus zou komen en door het geloof gered worden. Zo leerde hij het doel van de wet inzake verlossing. Maar nu moet ditzelfde principe ook door werken in zijn dagelijkse leven. Zijn christelijke levenswandel mag niet meer zijn naar het vlees, maar zal moeten worden naar de Geest. ‘Indien gij door de Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet’ (Gal 5:18).

Vele christenen denken: Ja, ik ben door het geloof gered, maar nu moet ik proberen de tien geboden te houden, en de Heer zal me daarbij helpen. Maar het christelijke leven is van een heel andere aard. Het oude leven dat onder de wet was, en dat als het ware op de wet reageerde door te proberen deze te houden, is ondergegaan in de dood. De bijbelse boodschap is dat we nu levend zijn in de Heer Jezus Christus. Wij zijn geplaatst op een nieuwe grond, namelijk van de opstanding waar de wet ons niet kan bereiken, waar de wet geen macht over heeft. Zo is de christen vrij van de heerschappij van de wet, vrij om uit de genade te leven, vrijheid in de Heer Jezus. Genade en waarheid zijn door Jezus Christus gekomen. Wat God in ons wil zien is niet het leven van Adam, maar het leven van Christus. Natuurlijk eist de wet dat we voldoen aan een hoge norm, hoger dan waaraan de natuurlijke mens kan voldoen, maar de Heer Jezus gaat verder dan de wet.

Als iemand de bergrede leest zal hij zien dat dit veel verder gaat dan wat de wet eist. De wet eist niet dat wij de tweede mijl gaan of de andere wang toekeren, maar de Heer Jezus is superieur aan de wet. Hij is het eind van de wet tot gerechtigheid voor ieder die gelooft. Een christen hoeft niet van streek te raken bij de gedachte om zich van de wet af te keren want als hij groeit in de Heer Jezus, zal Deze hem verder brengen dan de eis van de wet.

De meeste gelovigen worstelen onder wat zij voelen als hun verantwoordelijkheid ten opzichte van de wet. Omdat zij de wet niet in eigen kracht kunnen houden en omdat God hen niet zal helpen de wet te houden, omdat Hij volgens een heel ander principe werkt, is er mislukking. Dus werkt de wet toch in het leven van de christen, net als in het leven van de zondaar. Het laat hem zijn mislukking, zijn zonde, zien. Maar deze worsteling met de wet veroorzaakt in de meeste christenen een geweldig schuldgevoel en zij dragen dit voortdurend als een last op hun hart. Zij beseffen soms niet wat het is, maar het is er.

Het is soms vaag, een druk, een last, een soort pijn, een besef van mislukking en schuld.

Dit komt door de wet; het drukt je terneer omdat de wet dood voortbrengt en geen leven. Hoe moeilijk het ook is en hoeveel pijn het ook doet, toch is dit gezond. Deze nood en deze last zullen de christen brengen bij de vrijheid die er is in de Heer Jezus. Dit zal de christen vooruit brengen om Gods antwoord te zoeken op zijn probleem en natuurlijk zal hij zich realiseren dat de Heer Jezus zijn leven is en beginnen in Hem te blijven en in Hem te rusten. Zo zal hij leren wat genade werkelijk betekent in de christelijke wandel.

Paulus schrijft over ditzelfde probleem aan de Galaten. Zij waren allemaal wedergeboren en gered door het geloof en toch probeerden zij allemaal te leven door de wet. Paulus zegt dan in Gal 3:1-4: ‘O, onverstandige Galaten, wie heeft u betoverd, wie Jezus Christus toch als gekruisigde voor de ogen geschilderd is? Dit alleen zou ik van u willen weten: Hebt gij de Geest ontvangen ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof? Zijt gij zo onverstandig? Gij zijt begonnen met de Geest, eindigt gij nu met het vlees? Was het dan tevergeefs dat gij zoveel hebt ondervonden? Ware het slechts tevergeefs!’

En zelfs als een christen in eigen kracht een goed christelijk leven zou kunnen leiden, zou het wezen van het eigen ik trots opspringen bij de prestatie.

Nee, het vlees, het oude leven, de oude natuur, kunnen niets te maken hebben met christelijke wandel. Rom 8:7 zegt: ‘Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet’.

Er is vijandschap, er is geen enkele mogelijkheid voor het oude leven om iets voort te brengen of in het gareel te lopen. God kan het niet aanvaarden, en niet alleen omdat het zondig is, hoewel dat al reden genoeg is. God kan het oude leven niet aanvaarden omdat Hij er al mee heeft afgerekend aan het kruis toen het onderging in de dood. Als wij gaan zien wat God met ons oude leven heeft gedaan, het ik-leven, kunnen wij er onszelf van afkeren, als wij het werk van het kruis gaan zien, dat wij bevrijd zijn van de heerschappij van het ik; en wij leren onszelf waarlijk dood te rekenen, gestorven met Christus. Wij zijn gestorven, buiten het bereik van het oude, en nu een nieuwe schepping in de Heer Jezus Christus, levend voor God in Christus. ‘Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God’. Zo leren wij te blijven en te rusten in ons nieuwe leven.

Dit bevrijdt ons natuurlijk van ons worstelen en ons pogen vruchtbaar te zijn. En wij kunnen in Hem blijven en Hem toestaan Zijn werk in ons te volbrengen.

‘Want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt’. Als ons hart voortdurend in verwarring is en geladen met schuldgevoel, worstelend om vruchtbaar te zijn, is dat een slechte toestand om in te zijn voor onze innerlijke mens, ons hart en onze ziel. Daar kan de Heilige Geest Zijn werk niet uitvoeren, namelijk ons te geven van de dingen van Christus, omdat wij in verwarring zijn en niet wandelen in geloof. Ons hart moet stil zijn, een hart dat rust in Hem, een hart dat Hem vertrouwt, een hart dat geloof oefent, een hart dat niet in verwarring is. Dat is de atmosfeer waarin de Heilige Geest Zijn bediening kan uitoefenen. Wij moeten wandelen, leven en standhouden door geloof. Hij voert Zijn bediening niet uit op een andere basis dan geloof. Natuurlijk is Zijn bediening ook de Geest der waarheid. Hij openbaart het woord aan ons, de waarheid. Hij openbaart ons de waarheid zodat wij het kunnen geloven. Hij laat ons de feiten zien, zodat wij erin kunnen rusten en daarom is het voor een christen zo belangrijk dat hij de feiten gaat zien van zijn vereenzelviging met de Heer Jezus en het werk van het kruis. Opdat hij in deze waarheid kan rusten en erop rekent dat zij waar zijn. Maar het is onmogelijk op iets te rekenen, totdat wij er zeker van zijn. Dan wordt het rekenen moeiteloos. Niemand kan rekenen op iets waar hij niet zeker van is. Maar als je de waarheid in de Heer Jezus ziet, als de Heilige Geest je die waarheid openbaart, als je er zeker van bent en er op rust dan reken je erop zonder inspanning. Het wordt de normale houding van de christen dat hij zichzelf dood ziet voor het oude leven, er door de dood van gescheiden, en hij rekent op die dood, dat volbrachte werk van Golgotha. En de Heilige Geest begint die dood toe te passen op het oude leven, door het in de dood te houden, als de christen in die houding blijft. Als hij wandelt in geloof in dat feit. Zo moeten wij met onze studie en ons denken blijven binnen de openbaring van het woord. Nooit mogen wij hier buiten geraken. We moeten zien wat het Woord zegt over de verhouding van de wet tot de wedergeboren gelovige, alleen de feiten. Hiervoor zullen wij de volgende keer een vaak wat verwaarloosd gedeelte van het Woord bekijken, het eerste gedeelte van Rom 7.

HOOFDSTUK 18

Romeinen 7 is één van de meest bekende hoofdstukken van de Bijbel. Maar velen die dit hoofdstuk lezen slaan het eerste deel over en beginnen bij vers 13.

Toch zijn juist de eerste zes verzen zo belangrijk en verhelderend.

Rom 7:1-6. De betekenis der wet.

‘Of weet gij niet broeders, - ik spreek immers tot wie de wet kennen - dat de wet heerschappij voert over de mens, zolang hij leeft? Want de gehuwde vrouw is door de wet aan haar man gebonden, zolang deze leeft; wanneer echter de man sterft, is zij ontslagen van de wet, die haar aan die man bond. Zo zal zij dan, indien zij bij het leven van haar man een ander tot man neemt, echtbreekster heten; wanneer echter de man sterft is zij vrij van de wet, zodat zij geen echtbreekster is, indien zij zich aan een andere man geeft. Bijgevolg mijn broeders, zijt ook gij dood voor de wet door het lichaam van Christus om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is, opdat wij Gode vrucht zouden dragen. Want toen wij in het vlees waren, werkten de zondi

ge hartstochten, die door de wet geprikkeld worden, in onze leden, om voor de dood vrucht te dragen; maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar die ons gevangen hield zodat wij dienen in de nieuwe staat des Geestes en niet in de oude staat der letter'.

Deze verzen vormen een sleutel en spreken van een geweldige waarheid die te maken heeft met onze vereenzelviging met de Heer Jezus Christus.

Paulus vergelijkt hier de relatie van een christen tot de wet met de relatie tussen man en vrouw: het huwelijk is en band tussen man en vrouw die slechts verbroken wordt door de dood. Evenzo is een mens onder de wet zolang hij leeft. Alleen de dood verlost hem van de heerschappij van de wet.

In vers 4 brengt de apostel de waarheid van onze vereenzelviging met Christus naar voren om te tonen wat er gebeurd is: Christus is voor ons gestorven en wij met Hem. De Heer Jezus heeft ons meegenomen in Zijn dood en daardoor heeft Hij ons niet alleen verlost van de heerschappij van ons zelfleven en de zonde, maar ook van de heerschappij van de wet. De dood scheidt de christen van de wet.

In de brief aan de Galaten schrijft Paulus: 'Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld' (6:14). Onze dood in Christus maakt ons vrij van de heerschappij van de wereld.

Wanneer we deze feiten gaan zien en erin leren rusten, zullen we ook de zegen ervan ervaren: bevrijding van al die heerschappijen die ons christenleven kunnen ontwrichten en ons tot slaven maken.

In Rom 7:4 lezen we dat we met Christus verenigd zijn zoals een man en vrouw in het huwelijk tot één vlees worden. Door de wedergeboorte zijn we één met Hem; we hebben Zijn leven, Zijn natuur ontvangen. We zijn met Hem verbonden zoals de ranken met de wijnstok. Deze relatie zal vrucht voortbrengen wanneer de rank in de wijnstok blijft. En vanzelfsprekend zal de vrucht de aard van de wijnstok bezitten. De vrucht van de Geest is de liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Dit zijn de kenmerken van de liefde van de Heer Jezus Christus.

Toen we nog onder de wet waren, konden we geen vrucht voortbrengen. Dat leert vers 5 heel duidelijk. Het was (en is) ook niet de strekking van de wet. God heeft de wet gegeven met dit doel dat zij ons zou tonen dat wij zondaars zijn en geen gerechtigheid kunnen voortbrengen, maar alleen dood. De wet is gegeven om dood te openbaren, niet om leven voort te brengen. Wanneer we de wet proberen te houden, maakt diezelfde wet ons duidelijk dat we falen, omdat we zondig zijn, totdat we uitroepen: 'Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?' Alles wat een mens kan voortbrengen is dood.

Tenslotte wordt hij zich daarvan bewust en verlangt naar leven. De Heer Jezus is leven. De Heer Jezus is zijn leven maar hij is er niet van bewust geweest.

'Maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar die ons gevangen hield, zodat wij dienen in de nieuwe staat des Geestes en niet in de oude staat der letter' (Rom 7:6).

Nu wij gestorven zijn heeft de wet die ons vroeger in slavernij hield haar greep op ons verloren. Wij zijn niet langer in slavernij onder de letter van de wet. We hebben een nieuw leven ontvangen door de Heilige Geest die in ons woont. Dat nieuwe leven is een natuurlijke, normale uitstroming van leven en geen worsteling om iets voort te brengen dat tegen onze natuur is. En de Heer Jezus heeft gezegd dat het niet de rank is die deze vrucht voortbrengt maar de wijnstok. 'Zonder Mij kunt gij niets doen'.

De wet eist dat we voortbrengen, de genade vraagt dat we ontvangen.

Zo vinden we dezelfde geweldige waarheid in Rom 7:4 en 6:14. Wie onder de wet is, is ook onder de zonde. Immers, de wet laat ons onze zonden zien. Dát en niets anders is haar taak. De wet is geen weg ten leven, maar ten dode. Maar in Christus zijn we niet langer onder de wet, maar onder de genade. De wet drijft ons naar het leven. Zij is een tuchtmeester tot Christus.

We vinden hier dus een geweldig principe, hoe de christen bevrijd wordt van de wet, van de heerschappij van het zelfleven, van de wereld, van de zonde, van de vijand. Door de dood van Christus

is de christen bevrijd van alles wat zijn heerschappij over hem wil uitstrekken. Niet door een krachtig wilsbesluit, de kiezen op elkaar en een rechte rug. Dat zijn de dingen waar we al snel aan denken als we Jakobus' woorden lezen: 'Biedt weerstand aan de duivel en hij zal van u vlieden'. De weerstand waartoe Gods Woord ons oproept is dat de christen het werk toepast dat God gedaan heeft. Een christen is met de Heer Jezus gekruisigd en begraven. Hij is ook met Hem opgestaan in een nieuw leven waar de vijand hem niet kan bereiken want hij is met Christus verborgen in God. In Christus zijn we buiten zijn bereik; hij heeft geen macht en geen heerschappij over ons. Alleen zó kunnen we weerstand bieden tegen de duivel.

Alleen dát doet hem op de vlucht slaan. Niets anders kan dit teweeg brengen dan het volbrachte werk aan het kruis, waar hij volkomen werd verslagen. God wil dat we ons realiseren wat onze positie is in Christus (weet gij niet ..?) en dat we daarin rusten. Maar we kunnen niet rusten in iets waarvan we niet helemaal zeker zijn. Daarom besteden we zo uitvoerig aandacht aan deze waarheden omtrent onze vereenzelviging. Daarom moeten we er ook zoveel aandacht aan besteden als we mensen tot Christus willen leiden. Het is belangrijk dat we een goed fundament leggen. Dan zullen het sterke en gezonde christenen worden die groeien. Het zal later een hoop zorg en gezwoeg en verdriet minder betekenen. Goed onderwijs, zelfs voorafgaand aan bekering en wedergeboorte maakt een gezonde groei in het geloof mogelijk. De waarheid moet in liefde onderwezen worden, ook niet overhaast. Er is tijd nodig waarin de Heilige Geest deze waarheden kan openbaren en toepassen. Maar de Geest kan alleen openbaren wat verkondigd is. Daarom is goed onderwijs over deze eerste zes verzen van Romeinen 7 zo belangrijk.

Het fundamentele probleem is dat zovele christenen niet weten dat ze verlost zijn van de heerschappij der zonde, van het zelfleven en van de wet. Er is gebrek aan vitale kennis. Het is ze nooit onderwezen, geduldig en zorgvuldig onderwezen vanuit het Woord. Als iemand niet weet dat hij vrij is, hoe kan hij dan profiteren van die vrijheid? Hij is als iemand die leeft in armoe en honger omdat hij niet op de hoogte is van het geweldige fortuin dat een familielid hem heeft nagelaten. Hetzelfde geldt voor veel christenen: ze groeien niet in de genade en de kennis van de Heer Jezus Christus, omdat ze niet weten wat ze allemaal bezitten in Hem.

Dus proberen ze er het beste van te maken op eigen kracht. Dat is natuurlijk zinloos en leidt tot volkomen mislukking, zoals Romeinen 7 bewijst.

Andrew Murray schreef dat bijna elke gelovige dezelfde fout maakt als de Galatische christenen. Slechts heel weinigen leren meteen bij het begin van hun christenleven dat we alleen door geloof kunnen leven en wandelen. Ze hebben geen idee van het onderwijs dat Paulus geeft over ons gestorven zijn voor de wet en over de vrijheid die wij in Christus gekregen hebben. Ze beschouwen de wet als een richtsnoer dat God ons gegeven heeft voor het leven en ze menen dat ze door hun bekering geschikt gemaakt zijn om de vervulling van de wet na te jagen. Maar we zijn niet meer verbonden aan de wet maar aan een Persoon, en heiliging is alleen mogelijk door voortdurend geloof in Zijn kracht en leven die altijd in ons werken.

'Want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt'. 'Niet ik, maar Christus'.

De normale gedachte is dat we behouden zijn om voortaan met de hulp van God en door de kracht van de Heilige Geest de wet te houden. Maar de Heer Jezus is het einde van de wet. Hij heeft geleefd onder de wet en de wet vervuld om een volkomen offer te kunnen zijn voor onze zonden. Door Zijn dood zijn wij niet langer onder de wet. Metcalfe zegt: 'Het is misschien wel het meest alarmerende symptoom van verval onder evangelische gelovigen in onze tijd dat ze weten dat ze voor God alleen gerechtvaardigd zijn door het offer op Golgotha, maar dat ze daarna een nieuwe wet opbouwen om onder te leven. Ze streven naar heiliging door eigen pogingen'. Is dat niet waar voor de doorsnee bijbelgetrouwe kerk? We hebben allerlei regels over wat een christen wel en niet behoort te doen. En velen doen deze dingen omdat het nu eenmaal regel is. De wet kan er misschien wel toe leiden dat we allerlei dingen niet meer doen maar kan niet verhinderen dat ons hart nog steeds naar die dingen uitgaat. En iets dóén of er diep in ons hart naar verlangen is voor God hetzelfde.

God heeft de wet nooit bedoeld als leefregel voor christenen. Nee, alleen om de aard van het vlees te tonen en te openbaren wat zonde is. W.R. Newell: ‘Het is een fatale verdraaiing van de waarheid van God als we leren dat het houden van de wet weliswaar geen middel tot behoud is maar dat wij wel onder de wet zijn als leefregel. De mens moet verlost worden van het hele wettische principe, van de hele wettische geest, eer de ware vrijheid in Christus kan doorbreken’.

Aan het kruis zijn wij voor de wet gestorven. We zijn ontslagen van de wet.

We mogen in dat heerlijke gebied waar genade regeert door de wet der liefde.

We mogen dienen in nieuwheid van Geest en niet in de oude dienst van de letter. ‘O God, ik verlang Uw wil te doen’. Dat is genade; de wet kan dat nooit voortbrengen. De Heilige Geest woont in de gelovige en werkt de wil van God in hem uit. Hij beweegt het hart en het leven van Gods heiligen.

Als God verklaard heeft dat wij gestorven zijn, dan zijn wij gestorven. Als God verklaard heeft dat wij niet meer onder de wet zijn, dan zijn wij niet meer onder de wet. Wij zijn een nieuwe schepping, naar Gods beeld geschapen in waarachtige gerechtigheid en heiligheid. Ons verlangen naar gelijkvormigheid aan het beeld van Gods Zoon zal vervuld worden door de Heilige Geest die ons gegeven is. Niemand kan geloven dat hij het recht heeft om in vrijheid en volheid te wandelen in de Geest, voordat hij weet dat hij vrij is van de wet.

En niemand kan zich aan de wet ontworstelen. Alleen de dood kan een mens bevrijden van de wet.

De Reformatie heeft grote nadruk gelegd op de heerlijke waarheid dat wij gerechtvaardigd zijn door het volbrachte werk op Golgotha. Helaas is zij niet zo duidelijk geweest over de betekenis van onze dood in Christus op Golgotha.

Het resultaat was dat de wet haar eisen bleef handhaven en haar stempel drukte op het geloofsleven. Immers, de wet voert heerschappij over een mens zolang hij leeft. Als de mens niet weet dat hij in Christus gestorven is, zal hij onder de wet blijven.

Tenzij wij geloven dat we met Hem gestorven zijn en dat onze geschiedenis in de eerste Adam geeindigd is op Golgotha, zullen we nooit vrij worden van de eis der wet in ons geweten.

Die dood heeft ons in onze Heer gebracht op de grond van het opstandingsleven. Hij is ons leven. En als we in Hem blijven, zoals de rank in de wijnstok blijft, zal er groei en rijpheid zijn; gezond, normaal en heel natuurlijk uitstromend leven. Het zal geen moeizaam zwoegen zijn.

Dit brengt ons bij Gal 5:1 - een vers waar iedere christen steeds weer over zou moeten nadenken en bidden om te verstaan wat het werkelijk zegt -: ‘Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen’.

Er zijn slechts twee gebieden waarin een christen kan leven en wandelen. Dat zijn: vrijheid door de dood van de Heer Jezus, óf slavernij onder de wet. Het juk van Christus, of het slavenjuk van de wet’.

Als een christen deze heerlijke feiten uit Gods Woord niet kent en gelooft, blijft hem maar één mogelijkheid over: worstelen en zwoegen onder de zweep van de wet. En een leven onder de wet kan geen vrucht voortbrengen voor God; het brengt dood voort. De wet heeft geen aanspraak meer op een christen.

Maar het is aan de christen om dit te aanvaarden, en te zien dát en waarván hij is vrijgemaakt, én zichzelf dood te rekenen voor de wet en levend voor God in Christus Jezus.

HOOFDSTUK 19

In dit hoofdstuk zijn we dan eindelijk aangeland bij het onderwerp dat beschreven staat in Rom 6:11: ‘Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wél dood zijt voor de zonde, maar lévend voor God in Christus Jezus’. In plaats van ‘vaststaan’ kan ook vertaald worden: rekenen, beschouwen als, houden voor. De reden dat we met dit onderwerp zolang gewacht hebben, is gelegen in het feit dat wij hier alleen over kunnen praten op het fundament van de waarheid.

Iemand moet eerst de feiten zien voordat hij daadwerkelijk kan gaan rékenen.

Velen denken dat als we maar hard genoeg rekenen, dit een soort positief denken tot uitwerking zal hebben. Als er voor het rekenen echter inspanning nodig is, dan is het geen echt rekenen meer omdat dit woord inhoudt: rekening houden met de feiten. Als de gelovige de feiten begint te zien, verdwijnt de inspanning en wordt het rekenen een natuurlijke houding. Dit rekenen kan alleen plaatsvinden als de feiten en de waarheid bekend zijn; het is dus geen middel om de waarheid over vereenzelviging te gaan verstaan, maar als iemand de waarheid 'ziet' en daarin begint te rusten, is het rekenen een natuurlijk gevolg.

Niet het rekenen maar het KENNEN is het beginpunt. Rekenen is het gevolg van kennis, het is wandelen in het licht dat we ontvangen hebben. Daarom hebben we in onze studies veel over waarheid gesproken. We hebben getracht de verschillende waarheden, die in het Woord geopenbaard worden en betrekking hebben op de christelijke groei, in het licht te stellen. Dat hebben we gedaan omdat ons geloof gebouwd moet zijn op waarheid; we moeten erop kunnen rusten.

Rekenen moet gefundeerd zijn op de geopenbaarde waarheid en op feiten, anders heeft het geloof geen fundament. En als we de feiten werkelijk verstaan, zal het rekenen spontaan gebeuren.

Als het met enige inspanning van onze kant gepaard gaat, is het geen waarachtig rekenen, omdat men dan niet zeker is van de feiten. Iemand kan de feiten tot op zekere hoogte zien en zelfs erkennen, maar als het hart niet waarachtig is toebereid, niet alleen door studie maar door datgene waar de Heilige Geest iemand doorheen voert, zal de christen nog niet in staat zijn tot 'rekenen'.

We zijn aangewezen op de genade van God. Maar het is ook Gods doel de christen op de plaats te brengen waar hij kan 'rekenen', zodat hij in een steeds toenemende mate bevrijd zal worden van dingen die zijn christenleven verwoesten, zijn groei blokkeren en zijn dienst ineffectief maken. Daarom is het Gods werk de christen in te leiden in datgene wat Hij in de Heer Jezus reeds voor hem gedaan heeft. Als we daarom dieper worden ingeleid in de waarheid, gebeurt dat enkel uit genade. Niet omdat we dit zouden verdienen of iets bereikt zouden hebben, nee, alleen op grond van genade. Tegelijkertijd is het Gods uitgesproken wil voor ons, zodat we er zeker van kunnen zijn dat Hij ons daarin zal leiden als we ons oog op Hem gericht houden.

Laten we nog eens in Romeinen zien wat er over dat rekenen geschreven staat.

We beginnen in Rom 5:20: 'Maar de wet is er bijgekomen, zodat de overtreding toenam; waar evenwel de zonde toenam, is de genade meer dan overvloedig geworden'. Dit is de functie van de wet: mensen laten zien dat ze verloren zondaren zijn. Door de wet wordt een mens aan het eind gebracht van zichzelf, omdat hij gaat zien dat hij dood is in de zonde en dood voor God. Maar dan kan hij zijn oog ook gaan richten op de Heer Jezus Christus en op het werk van Golgotha en kan hij ontdekken dat de genade meer dan overvloedig is geweest en dat de straf van de wet, de dood, reeds voltrokken is. De wet laat een mens zien dat hij dood is en door de genade ontvangt hij leven.

'Waar evenwel de zonde toenam, is de genade meer dan overvloedig geworden'.

Juist doordat de zonde toenam wordt een mens in de sfeer van de genade gedreven. Prijs de Heer hiervoor.

Als we nu verder gaan naar Rom 6:1 dan zien we dat het feit dat de zonde groter werd, waardoor de christen genade leerde kennen, niet betekent dat iemand bij de zonde kan blijven om zo meer genade te ervaren. In vers 2 zegt Paulus waarom deze houding ondenkbaar is: 'Immers, hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?' Merk op dat er staat 'gestorven ZIJN'.

Paulus probeert ons hier heel duidelijk te laten zien dat het voor een christen geen zaak is van proberen te sterven en proberen onder die heerschappij der zonde uit te komen maar dat het gaat om het volbrachte werk op Golgotha, om een voldongen feit. Dit komt overeen met wat we lezen in Gal 2:20: 'MET Christus ben IK GEKRUISIGD'. Samen MET Christus. Het is een voltooid werk.

'Hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?' Wij worden niet geroepen om te sterven aan de zonde, maar om te geloven dat we reeds aan de zonde gestorven zijn. In Gods ogen is deze positie wáár en het moet ook in onze ogen wáár worden. In vers 3 lezen we verder dat wij in Zijn dood gedoopt zijn, en in vers 4 dat wij MET HEM begraven zijn. Vragen we ons af wanneer

dit begraven heeft plaatsgevonden? Welnu, bijna 2000 jaar geleden. Toen reeds heeft God ons met Christus vereenzelvigd. God plaatste ons in de Heer Jezus, begraven met Hem. In vers 5 staat zelfs: samengegroeid met Hem. Verderop staat: onze oude mens IS medegekruisigd ... indien wij dan met Christus gestorven zijn ... zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wel dood zijt voor de zonde (dus NIET dood moet worden) ... stelt u ten dienste van God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven.

Achter deze verzen zit nog een andere gedachte die van groot belang is, namelijk dat de christen niet dood is maar dood geweest en nu levend als een nieuw schepsel in Christus Jezus, zoals we lezen in 2Kor 5:17: 'Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping'. De christen die gestorven en opgewekt is in Christus, is wedergeboren en is uit de dood overgezet in een eeuwig leven met Christus. Hij heeft de dood reeds achter zich. Het gaat er dus niet om dat we ons zonder meer dood rekenen. Wat betreft de zonde, de wereld, de satan en het zelfleven, moeten we ons DAARVOOR dood rekenen. We zijn dus niet immuun voor deze dingen maar onze roeping is: blijven in Christus. Als we op dit punt even stilstaan en aandachtig naar het zelfleven kijken, wat zien we dan? De mens die zichzelf waar moet maken, die dat misschien ook wel wil maar die verstrikt is in het net van zonde en dood. Daardoor blijft zo'n leven vruchteloos, want de mens kan niet vrijkomen uit deze verstrikking. We komen slechts vrij doordat we met Christus zijn gekruisigd, gestorven en begraven, en ook met Hem opgewekt tot een nieuw leven. Deze feiten vormen de grondslag van een christelijke levenswandel. Geloof, als een gave van God, ontvangen we wanneer de Heilige Geest bijbelse waarheid in ons hart vastlegt. Door dit geloof leren we verstaan (Hebr 11:3). In een waarheid die nog niet voor ons 'vaststaat' kunnen we niet wandelen. Verlaten we deze basis, dan vallen we terug op het vruchteloze pogen van het zelfleven. Daarom probeert Paulus ons in Rom 6:3 op deze vaste grond te plaatsen: 'Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn?'

Deze doop is een doop van de Heilige Geest, zoals we ook in 1Kor 12:13 lezen dat alle gelovigen door de Heilige Geest tot één lichaam, het lichaam van Christus, gedoopt zijn. Wij zijn opgewekt en geboren in de Heer Jezus. 'Uit God is het dat gij in Christus Jezus zijt'. De Heilige Geest plaatste ons in Christus en doopte ons in het lichaam van Christus waardoor wij leden werden van Zijn Lichaam. Op dezelfde manier werden we op Golgotha geplaatst IN Christus en daar met Hem VEREENZELVIGD. Als we dus gedoopt worden in de Heer Jezus Christus, worden we gedoopt in Zijn dood. Omdat we in Hem zijn, wordt Zijn dood onze dood. We werden meegenomen in die dood. In Christus zijn we aan de zonde gestorven. Of zoals het in Gal 3:27 staat: 'Want gij allen, die in Christus gedoopt zijn, hebt u met Christus bekleed'. Doordat de Heilige Geest ons in Christus plaatste werd Christus ons leven en werden we geborgen in Hem. 'Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God' (Kol 3:3). Als Paulus tegen ons zegt dat we de nieuwe mens moeten aandoen dan bedoelt hij hier eenvoudig mee dat we onze plaats moeten innemen en dat onze houding en onze gedachte moet zijn, dat wij IN Christus zijn. Door mijn geloof en mijn houding doe ik als het ware de nieuwe mens en het nieuwe leven aan.

'Of weet gij niet, dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? De waterdoop wil dit uitbeelden. In de waterdoop als beeld van een geestelijk feit belijdt de christen aan iedereen dat hij gekruisigd en gestorven is in Christus en dat hij met Hem is begraven en opgewekt. Het afdalen in het water is een beeld van de begrafenis en het opstaan uit het water is een beeld van het opstaan in het nieuwe leven. Dit is wat hij aan de wereld in dit beeld laat zien, dat hij nu verrezen is in de Heer Jezus en dat het zijn wens is in Hem te blijven en in Hem te wandelen. De waterdoop heeft dus geen concreet gevolg, hij beeldt alleen uit wat reeds heeft plaatsgevonden. Dit is het getuigenis van een christen tegenover anderen.

De waterdoop is dus van wezenlijk belang maar het is niet meer dan een beeld, een eenvoudig getuigenis van die wonderlijke waarheid die reeds tot stand is gekomen, van datgene wat reeds voor de gelovige gebeurd is in de Heer op Golgotha, door vereenzelviging. Dan lezen we in Rom 6:4: 'Wij ZIJN dan met Hem begraven door de doop in de dood opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen'. Deze tekst staat in nauw verband met Rom 6:13: 'En stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als mensen die dood zijn geweest maar thans leven en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God'.

Doordat we met de Heer Jezus vereenzelvigd werden, werden we uit de dood teruggebracht om nieuwe schepsels in Christus Jezus te zijn opdat we zouden wandelen in nieuwheid des levens, niet in de oudheid van de letter, niet in het zelf proberen, niet als ongeredde mensen maar als diegenen die in de Heer Jezus wedergeboren zijn en in Hem gaan groeien.

Zo zal de Heer Jezus meer en meer als ons leven gezien worden en zal Hij door ons leven heen aan anderen geopenbaard worden. 'Want het leven is mij Christus en het sterven gewin' (Fil 1:21). Dan gaat het verder in Rom 6:5 'Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood, zullen wij het ook zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn opstanding'. 'Want indien wij'.

Eigenlijk bedoelt Paulus hier te zeggen: omdat we met Hem samengegroeid zijn ... hierbij denken we direct aan Ef 2:6: 'Hij heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus'. Dat is onze positie, dat is de bron van ons leven. WIJ ZIJN VERBORGEN MET CHRISTUS IN GOD en een christen moet beseffen dat de levende Heer Jezus zijn leven is.

We denken nog even verder terug aan het feit dat de christen in Christus gestorven is. Een christen hoeft niet opnieuw door de dood te gaan, hij is reeds eens en voor altijd gestorven in Christus. Er is voor de christen geen dood maar hij leeft voor eeuwig. Als zijn aardse leven ten einde is, sterft hij in het geheel niet. Op het moment dat hij deze wereld verlaat is hij levend, volkomen levend in heerlijkheid. Er is geen gat en geen donkere rivier die hij moet oversteken. Hij gaat eenvoudig door met leven. Hij verandert alleen van omgeving. Hij heeft zijn ogen gesloten en is uit deze wereld gegaan maar is op hetzelfde moment levend in de nieuwe wereld, omdat hij reeds levend was in Christus. Zijn leven is verborgen met Christus in God, nu op dit moment. Hij hoeft niet te wachten tot het moment van de aardse dood. Hij heeft nu reeds leven in de Heer Jezus en is verenigd met Hem. Het is dus een grote troost voor een christen te beseffen dat hij niet nogmaals door de dood hoeft te gaan, want hij is in de Heer Jezus Christus op Golgotha reeds door de dood heen gegaan. Misschien hadden we dit niet beseft maar naarmate we ouder worden wordt dit voor ons steeds waardevoller. Als u zo oud bent als ik zult u het des te meer waarderen.

In Kol 3:1-3 lezen we dan: 'Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods.

Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God'. Wat een heerlijke waarheid. Op een Paasmorgen, toen ik nadacht over Pasen en over het feit dat we opgestaan en levend in de Heer Jezus, leek het alsof de Heer me deze gedachte gaf van 'naar beneden kijken', omdat onze positie en ons burgerschap in heerlijkheid is, in de Heer Jezus Christus. Wij bevinden ons boven in de hemel. Daar is de Bron van ons leven en we zijn gezeten in de hemelse gewesten. Dit is een feit en dit moet ook onze houding zijn omdat dit onze positie is. Het maakt een geweldig verschil als we beseffen waar we ons bevinden zodat we dan kunnen rusten in de Heer Jezus en ons boven de omstandigheden kunnen bevinden en we ze vanuit dat gezichtspunt kunnen bekijken. We hoeven niet het gevoel te hebben dat we onder de problemen bedolven zijn. Nee, God heeft ons geplaatst in Zijn Zoon, die Overwinnaar is over alles en we kunnen dus de dingen van bovenaf bekijken en hoeven niet door aardse dingen neergedrukt te worden. Deze houding en dit besef kunnen voor een persoon die ergens doorheen gaat een groot verschil maken. Daarom laat de Heilige Geest ons uit het Woord deze waarheid zien zodat we zullen beseffen wat we in de Heer hebben en zijn en wat een verschil dit maakt in ons leven. Ook in ons gebed en in ons geloof maakt het een geweldig verschil als we zien waar we ons bevinden, mede opgewekt en gezeten in de hemelse gewesten in Christus Jezus. 'Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God' (Kol 3:1-3). Dit zijn heerlijke waarheden die ons onze positie laten zien. Deze waarheden zijn bestemd voor de christen en willen hem de feiten laten zien. Dan komen we bij Rom 6:6: 'Dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn'. 'Dit weten wij immers'. Paulus wil ons laten weten dat onze oude mens, de natuur die we van Adam ontvingen, met Christus medegekruisigd WERD, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden. Hiermee wordt niet bedoeld dat het lichaam der zonde vernietigd wordt

maar, zoals het in het Grieks staat, dat het buiten werking wordt gesteld, opdat we niet meer de zonde zouden dienen.

Dit buiten-werking-stellen vindt plaats als we rekenen op de feiten, op onze dood in de Heer Jezus Christus. Het is de Heilige Geest die dit volbrachte werk op het oude leven toepast en dat houdt in de plaats van de dood, ZOLANG wij rekening houden met de feiten en wandelen in geloof.

HOOFDSTUK 20

Dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is - Rom 6:6.

‘Dit weten wij immers’. Als we dit werkelijk weten, zullen we er ook spontaan zonder inspanning op rekenen dat we niet langer slaven hoeven te zijn. Deze tekst spreekt over kracht ontnemen aan het lichaam der zonde. Dit kan ook omschreven worden als buiten werking stellen of terzijde stellen. Paulus gebruikt dit woord 26 keer op verschillende plaatsen in de Romeinenbrief. Buiten werking stellen, krachteloos maken, teniet doen, bevrijden. In Hebr 2:14 lezen we dat de Heer Jezus door Zijn dood de duivel heeft onttroond. Dit onttronen is in het Grieks hetzelfde woord als het woord ‘ontnemen’ uit Rom 6. Paulus bedoelt hiermee te zeggen dat de kracht van de satan op Golgotha gebroken werd. Zo geldt ook voor ons als we ons dood rekenen voor de zonde en dood voor de invloedssfeer van de satan, dat dan ook zijn kracht voor de christenen gebroken wordt. De satan kan hem niet langer als een slaaf houden en verliest zijn macht daar waar een christen wandelt door geloof en rekent op deze waarheden. Het rekenen zorgt niet voor het breken van de kracht; rekenen geeft slechts de aansluiting op ons dagelijks leven. Het breken van de kracht is al gebeurd op Golgotha.

In deze eerste helft van Rom 6 wil Paulus ons het geweldige laten zien van wat er met ons gebeurd is. Eerst toont hij ons de feiten over de Heer Jezus Christus. Dan laat hij de christen zien dat deze in de Heer Jezus Christus is en reeds in Hem was toen dit alles gebeurde, opdat we zouden ontdekken dat wat met de Heer Jezus is gebeurd, ook met ons is gebeurd.

Hij geeft ons dus eerst de feiten omtrent de Heer Jezus en komt daarna in Rom 6:11 terecht waarin hij zegt: ‘Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wél dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus’. Daar dit met de Heer Jezus gebeurde en de christen met Hem vereenzelvigd werd, staat er de oproep dat het voor ons moet vaststaan dat wij dood voor de zonde zijn, maar levend voor God IN CHRISTUS JEZUS. Dit is onze positie in de Heer Jezus: waar Hij is ook de christen. We denken nog even terug aan Rom 6:7: ‘Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde’.

In Rom 6:8 gaat het dan verder: ‘Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven’. Natuurlijk is hier niet de vraag of we met Christus gestorven zijn maar of we dit geloven, want dan zullen we ook met Hem leven. En Rom 6:9 vervolgt: ‘Daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem’. Paulus toont dus eerst wat er met de Heer Jezus gebeurde, en daarna dat de christen toen in de Heer Jezus was, met Hem vereenzelvigd zodat wat met Christus gebeurde ook met de christen is gebeurd.

‘Want wat Zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat Zijn leven betreft, leeft Hij voor God’ (Rom 6:10). Zie nu hoe het volgende vers hierop aansluit: ‘Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wél dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus’. Eerst moeten we zien wat er met de Heer Jezus gebeurd is om te weten te komen wat er met ons gebeurd is. Dat is waarachtige vereenzelviging.

In vers 11 staat dood voor de zonde. Dit wil niet zeggen dat de zonde dood is. De zonde is duidelijk levend, zowel in de christen als om hem heen. Paulus zegt dat we het er voor moeten houden dat wij dood zijn voor de zonde, buiten de invloedssfeer ervan. De zonde is niet dood maar WIJ ZIJN DOOD VOOR de zonde. De dood maakt scheiding tussen ons en de zonde; wij zijn nu levend in de Heer Jezus Christus en Hij is levend in God, zodat die dood die we in Hem ervaren ons nu afscheidt van de heerschappij en de slavernij van de zonde. Dit beeld moeten we duidelijk voor ogen hebben. Dood voor de zonde en levend voor God IN CHRISTUS JEZUS, onze Heer. Dit onderscheid is erg

belangrijk want als we ons afvragen waarom de zonde niet dood is, zullen we proberen de zonde dood te houden. Deze houding zal echter de zonde alleen maar meer levend maken. Nee, het gaat erom dat we ZIEN dat de dood, waar we doorheen zijn gegaan, ons nu afscheidt van het oude en dat we levend zijn in het nieuwe. Deze dood is de dood in de Heer Jezus op Golgotha, waar we met Hem begraven werden en werden opgewekt in een nieuw leven, waar we een nieuwe schepping in Christus Jezus werden, opnieuw geboren. We werden met Hem vereenzelvigd en Hij werd ons leven. We hebben eeuwig leven, leven dat nooit zal sterven. Christus is ons leven.

De vraag die zich dan voordoet is, wat is nu het geheim van het rekenen of het vaststaan? Dit geheim is openbaring, het weten. Paulus gebruikt uitdrukkingen als: 'Weet gij niet?' en 'Dit weten wij immers'. We hebben openbaring van God zelf nodig en natuurlijk is er ook de genade van God om ons dat gezicht te geven. Alles waar God ons doorvoert, ons falen en alles wat hiermee gepaard gaat, bereidt ons hierop voor en schept als het ware in ons leven de voorwaarden om deze openbaring te ontvangen. Als deze voorwaarden vervuld worden is de Heilige Geest in staat deze waarheden voor ons te openen. We kunnen dit niet verhaasten, we moeten er door de Heilige Geest in gebracht worden. Het geheim van het rekenen, het vaststaan voor ons, is dus openbaring, weten. De waarheid kunnen we natuurlijk alleen weten waar deze ons gegeven wordt door de Geest der Waarheid. Verder is het aan ons om te studeren.

Gods woord in ons op te nemen met een inzet alsof alles van ons zou afhangen.

Dat de Heilige Geest ons de waarheid openbaart wil niet zeggen dat wij niet hoeven te studeren. Hij openbaart ons de waarheid juist door onze biddende en afhankelijke studie. Zo gaf Paulus ook Timotheüs de opdracht te studeren. De christen die niet werkelijk het Woord bestudeert zal een hoop moeite hebben om ook maar enigszins vooruit te komen.

We moeten niet denken dat we er maar even snel overheen kunnen stappen. We hebben het nodig om stil te worden, rustig te gaan zitten en het Woord in afhankelijkheid van de Heilige Geest te onderzoeken, omdat Hij door middel daarvan de waarheid van het Woord aan ons openbaart. Dit gaat samen met datgene waar Hij ons in ons dagelijks leven doorheen voert, omdat onze dagelijkse beslommeringen de nood in ons leven scheppen die ons behoeftig maakt. De nood die ontstaat door de dagelijkse dingen is als een voorbereiding om bij het overdenken van het Woord de waarheden aan ons te openbaren. Dan hebben we een voorbereid hart. We hebben het nodig dat God Zelf ons licht geeft en om open ogen te hebben voor het feit van onze vereniging met Christus.

Velen kunnen zich nog de dag herinneren waarop ze duidelijk zagen dat Christus VOOR ons stierf. Dezelfde duidelijkheid zouden we moeten hebben voor wat betreft het moment dat we zagen dat wij MET Christus stierven. Dat Christus stierf VOOR ons houdt in: plaatsvervanging; dat wij stierven MET Christus houdt in: vereenzelviging. Plaatsvervanging is de waarheid omtrent wedergeboorte, vereenzelviging de waarheid omtrent groei.

Beste vriend, hoe vaak hebt u deze waarheid gehoord? Deze eenvoudige doch belangrijke waarheid, het verschil tussen rechtvaardiging en vereenzelviging horen de meeste christenen niet. Die waarheid is niet dat ik dood zal zijn, omdat ik mijzelf voor dood hou. Nee, omdat ik DAADWERKELIJK stierf, omdat ik NU ZIE wat God met mij in Christus op het kruis DEED, daarom kan ik mijzelf voor gestorven houden. Het is dus niet zo dat mijn houding de dood zou uitwerken. Nee, de dood is een vaststaand feit. Nu is alleen nog nodig dat we dit feit goed zien en vanuit dit feit gaan leven. Het gaat dus niet om iets dat nog moet gebeuren. Het leven van de christen is reeds volmaakt in de Heer Jezus. 'Gij zijt in Hem volmaakt' (Kol 2:10).

Uit deze volmaaktheid moeten we putten. En dat niet alleen voor onze dood aan het oude maar ook om te leven in het nieuwe. Gelovigen worden door God gezien als mensen die met Christus opgestaan zijn en dood zijn voor de zonde. Als we dan inderdaad voor de zonde gestorven zijn, hoe zullen we dan nog langer in de zonde leven? Deze aankondiging dat we voor de zonde gestorven zijn, is voor velen onbegrijpelijk, omdat de strijd met de zonde een dagelijkse ervaring is. Daarom is het voor een christen zo moeilijk dit voor ogen te houden omdat hij zich zo BEWUST is van zonde in zijn leven, van de strijd en het falen van Rom 7. Hij heeft zo duidelijk het gevoel dat hij juist LEVEND is voor de zonde. Daarom is het voor de christen zo belangrijk dat hij goed voorbereid is

voordat hij deze waarheden werkelijk kan binnengaan. Al zijn gevoelens en zijn hele bewustzijn spreken deze waarheid tegen. HIJ MOET DUS HEEL ZEKER ZIJN VAN DEZE FEITEN.

Wij moeten onze verhouding tot de zonde echter niet beperken tot zijn aanwezigheid. Onze verhouding tot de zonde is dat wij er dood voor zijn. Onze dagelijkse ervaring met de zonde is dat we er levend voor zijn. We moeten echter niet op onze ERVARING maar op onze VERHOUDING afgaan. We moeten in onze positie op de feiten afgaan. Het geloof in deze feiten gaat langzaam maar zeker onze toestand en onze ervaring beïnvloeden. Eerst komen de feiten en komt ons geloof en dit zal uitwerking hebben op ons leven. De ware ervaring ontspringt uit datgene wat reeds voor ons waar is, het volbrachte werk, dat wij volmaakt zijn in de Heer Jezus. We moeten dus duidelijk het onderscheid leren zien tussen de feiten en onze ervaring. De ervaring van de worstelende christen lijkt hem te leren dat hij niet bevrijd is. Maar de feiten in het Woord zijn dat hij wel bevrijd is. Ziet u hoe we door GELOOF moeten wandelen?

En als we geloof HEBBEN in het volbrachte werk, toegepast door de Heilige Geest, zal dit ons in onze ervaring in steeds meerdere mate bevrijden. We zijn niet door onze ervaringen voor de zonde gestorven; onze ervaring, als we falen, is dat we zeer levend zijn voor de zonde. In Christus' dood zijn we voor de zonde gestorven; onze ervaring als we falen is dat we zeer levend zijn voor de zonde. In Christus' dood zijn we voor de zonde gestorven. Dit is een schriftuurlijk feit. De tegenwoordigheid van de zonde in onze leden maakt dat we dit moeilijk kunnen grijpen en vasthouden. God zegt het echter en Hij zal ons geloof op Zijn tijd beantwoorden, als wij maar op de feiten STAAN.

'Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wél dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus' (Rom 6:11).

God zegt dit omdat het waar is en wij moeten staan op datgene wat God zegt en niet op wat we voelen. Geloof je dat je stierf voor de zonde? Komt het je aanmatigend voor om dit te zeggen? Waarom? Omdat je zegt: 'Ik ben me BEWUST van de werkingen van de activiteit van de zonde in mij. Ik weet dat ik dingen zeg en doe die zondig zijn'. Maar deze dingen zijn onze gevoelens en ervaringen, niet waar? We moeten onze ogen en ons geloof richten op geestelijke feiten, op de waarheid, en als we daar rekening mee houden en daarop staan zal de Heilige Geest de feiten van het volbrachte werk op ons leven gaan toepassen en zal het in ons dagelijks leven werkelijkheid worden: 'Niet ik, maar Christus'. HET WERK VAN DE HEILIGE GEEST GAAT GELIJK OP MET HET GELOOF VAN DE CHRISTEN.

Een christen moet wandelen en leven en staan door geloof in de feiten. De Heilige Geest wordt geeerd door de waarheid. Wordt niet ontmoedigd als dit ingewikkeld en moeilijk lijkt. Alles zal duidelijk worden naar de mate waarin u de Heer toestaat met u te handelen. Wat Christus voor ons deed toen Hij stierf voor onze zonden is inderdaad gemakkelijker te aanvaarden. Deze waarheid omtrent plaatsvervanging moest ook eenvoudig zijn omdat de zondaar op het moment dat hij gered werd zich in zijn verloren toestand bevond en hij toch in staat zou zijn de Heer Jezus als zijn plaatsvervanger te zien.

De waarheid omtrent vereenzelviging is echter in wezen net zo eenvoudig omdat het Woord het zegt. Het Woord laat ons zien wat er gebeurd is. En is ook eenvoudig, als iemand maar bereid is te wachten op de Heer en naar Hem op te zien en van Hem afhankelijk te zijn en hij ook openstaat voor het Woord en door de Heilige Geest in het dagelijks leven wordt voorbereid. Het heeft echter tijd nodig voordat de christen zeker wordt van deze dingen.

We moeten God dus een kans geven ons daar te brengen en niet proberen vooruit te lopen, niet proberen God vooruit te duwen. We kunnen niets afdwingen, we kunnen niet eisen. De Heer is soeverein en Hij is uit op het goede voor ons, we hoeven niets te eisen. Het enige wat we moeten doen is Hem eenvoudig verwachten. Dit is de juiste houding: eenvoudig op Hem vertrouwen en op Hem wachten.

HOOFDSTUK 21

De uitwerking van het 'rekenen'.

In onze vorige studie ging het erom dat het voor ons moet vaststaan dat we met Christus gestorven zijn. Hierbij moeten we goed in de gaten houden dat het ‘rekenen’ geen tovertruc is of een antwoord op alle problemen. Dit rekenen, zien wat God met de gelovige gedaan heeft in Christus, is slechts een volgende stap in Gods heerlijk plan, ons gelijk te maken aan het beeld van Zijn Zoon. Dit rekenen is geen methode, het is een houding, het zien van de heerlijke feiten van vereenzelviging en het leren in deze feiten te rusten.

Vaak leren we deze feiten te rusten. Vaak leren we deze feiten te rusten.

Vaak leren we dit in een periode van crisis waarin onze ogen opengaan voor deze waarheden die we ervaren als een bevrijding. Het gevolg van deze crisis zal dan een proces zijn van verdere diepere groei. Maar niet altijd komt er een crisis aan te pas en het zicht op wat God in Christus met ons heeft gedaan heeft niet altijd onmiddellijke uitwerking.

Dan moeten we bereid zijn te wachten en God te vertrouwen. Het gaat er echter om dat we gaan zien dat het rekenen op het gestorven zijn aan de zonde in de Heer Jezus en levend zijn voor God in Hem, een geheel nieuw gebied opent en een nieuw groeiproces in werking stelt.

In onszelf zien we alleen maar het oude zelfleven, het vlees, en als we niet zouden rekenen, zouden we Gods weg van geloof direct vergeten en terugvallen op onze gevoelens. Toch moet deze houding van rekenen in ons leven echt bevestigd worden, want als we ons weer afkeren van eenvoudig geloof in de feiten dat we gestorven zijn met de Heer Jezus en nu levend voor God in Hem, dan vallen we terug in een hopeloze strijd. Dan gaan we opnieuw proberen het vlees God te laten gehoorzamen of we smeken God om persoonlijke bevrijding.

We moeten dus leren staan op de waarheid en God op Zijn tijd en wijze leren toestaan deze waarheid werkelijkheid te doen worden in onze dagelijkse wandel. We moeten de hand aan de ploeg slaan en ons richten op Zijn doel voor ons en voorwaarts gaan in afhankelijkheid van Hem. Paulus schrijft hierover:

‘Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben’ (Fil 3:12). Paulus heeft het hier over grijpen en gegrepen zijn en dit heeft te maken met een doel. Dit doel is de Heer Jezus Christus. Het geweldige is, dat God ons door de Heilige Geest in de Heer Jezus geplaatst heeft. ‘Want uit God is het dat gij in Christus Jezus zijt’. De Heer heeft ons gegrepen opdat wij gelijkvormig gemaakt worden aan Zijn beeld, opdat HIJ in onze dagelijkse wandel en onze dagelijkse ervaring ons leven zou zijn. Dat is Gods doel voor de gelovige: hij is gegrepen om gelijkvormig te worden aan de Zoon van God. Dat is wat de christen moet zien, zijn positie in Christus, Gods doel voor hem. Naar mate waarin we zien waarom we gegrepen zijn en waartoe, zullen we ook in geloof ons richten op datgene wat Hij voor ons heeft in Christus. Dan worden Gods gedachten ook onze gedachten en ontstaat er een samenwerking en een eenheid van hart.

Paulus zegt dat hij datgene waarvoor hij gegrepen is, ook zelf wil grijpen.

Het is bijzonder vertroostend te ontdekken waar God op uit is want dan kunnen wij op hetzelfde uit zijn en kan er een eenheid zijn. Paulus zegt: Dit ene doe ik, alles wat achter mij ligt vergeten, of het nu is waar ik gefaald heb of overwonnen heb; het doet er niet toe. Ik vergeet de dingen die achter mij liggen en strek mij uit naar de dingen die voor mij liggen, naar groei en vooruitgang en ik jaag naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus (zie Fil 3:14). Dit doel is: gelijk gemaakt worden aan het beeld van Zijn Zoon. ‘Laat Ons mensen maken naar Ons beeld’. Hier jaagt Paulus naar en hij staat niet toe dat iets hem hierin hindert.

Ook in Ef 2:10 komen we deze zelfde waarheid tegen: ‘Want Zijn maaksel zijn

wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen’. In de Heer Jezus Christus is ieder christenleven reeds tot stand gekomen. God heeft alles reeds tevoren bereid in Hem die ons leven is. Wij zijn geschapen in de Heer Jezus, Zijn maaksel. ‘Want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt’ (Fil 2:13). We zijn ZIJN maaksel, IN Christus Jezus geschapen tot een nieuwe schepping, niet om te produceren of om te strijden, maar om te WANDELEN in Gods tevoren bereide werken, te wandelen in de Geest in afhankelijkheid van Hem. Daarom leidt God de christen door periodes

van falen en toont hem zichzelf, opdat hij bereid zal zijn zich van zichzelf af te keren naar de Heer Jezus toe. God wekt nood en honger in ons leven opdat we zullen jagen naar het doel.

Zolang we baby's zijn in de Heer Jezus, worden we ook als baby's behandeld.

Onze gebeden worden dan soms onmiddellijk beantwoord en we kennen veel vreugde in ons leven. Maar als we opgroeien wordt de Heer Jezus meer werkelijkheid voor ons en gaan we het terrein van discipelschap betreden. Dan moeten we ons kruis leren opnemen, ons eigen leven haten en Hem gaan volgen. Anders kunnen we Zijn discipel niet zijn. Het leven dat we moeten haten is dat oude leven dat ons in zoveel moeilijkheden heeft gebracht; het leven dat alles vergiftigt. Het kruis dat wij op ons moeten nemen is het kruis van de Heer Jezus waarop wij gestorven zijn. Op Golgotha zijn wij in de Heer gestorven en het is dat kruis dat wij door geloof op ons moeten nemen. Dit betekent: leren rekenen met het feit dat wij dood zijn voor de zonde. Als wij zo door geloof leren zeggen: 'Heer dáár ben ik gestorven; ik stel mij dat feit voor ogen', dan zal de Heilige Geest het volbrachte werk van het kruis op ons oude leven toepassen. 'Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd' (2Kor 4:11). Zo wordt het oude leven in de plaats van de dood gehouden, buiten werking. Als we ons eigen falen zien en beseffen dat wij degene zijn die alles verwoesten, dan kunnen we roemen in het kruis naarmate de Heilige Geest het kruis op ons oude leven toepast. Paulus zegt dat hij wil roemen in het kruis van Christus door Wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld.

Roemen in het kruis, dus niet proberen het te vermijden. De Heer Jezus vraagt ons dat we ons kruis opnemen en Hem volgen. Ons kruis dragen wil niet zeggen: GEBUKT gaan onder een ziekte of een situatie. Dit is een negatieve zelfgerichte houding waarbij we medelijden met onszelf hebben. Het kruis opnemen is in de allereerste plaats door geloof de waarheid toepassen dat wij op het kruis van Golgotha gestorven zijn. We rekenen dat we gestorven zijn en dan pas werkt de Heilige Geest die dood in onze dagelijkse wandel uit.

De reden dat Hij de dood toepast is: ons zelfleven aan de kant zetten en de Heer Jezus naar de voorgrond te plaatsen waardoor wij zouden groeien. We moeten namelijk niet vergeten dat er aan het rekenen twee kanten zitten. De eerste is dood voor de zonde, de tweede levend voor God in Christus, verrezen in Christus. We rekenen onszelf in Hem. Onze houding is dat we in Hem blijven en dat we WETEN DAT WE IN HEM ZIJN. Wij zijn slechts de ranken die in de wijnstok blijven. Dit brengt de groei voort.

De eerste helft van het rekenen van Rom 6:11 brengt de dood aan het oude en bevrijdt ons van de heerschappij van het zelfleven, de zonde, de wereld en de satan. Als we dan rekenen op de andere helft door te rusten in Zijn leven, is de Heer Jezus vrij om Zichzelf te openbaren. 'Niet ik, maar Christus'. Dit zijn de twee kanten.

Het resultaat van het proces vinden we in Fil 3:10: 'Dit alles om Hem te kennen en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden'. Hier gaat het om het kennen van Hem. Dit is eeuwig leven, dat we de Vader zouden kennen en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft. Het kennen van God komt door te groeien in de genade en in de kennis van onze Heer Jezus Christus; 'maar wast op in de genade en in de kennis van onze Heer en Heiland, Jezus Christus' (2Pe 3:18). Het intense verlangen van Paulus was: 'Dit alles om Hem te kennen en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden, of ik, aan Zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de opstanding uit de doden' (Fil 3:10,11). Hij is de opgestane Heer en wij zijn opgestaan in Hem. We bevinden ons op opstandingsgrond. Uit de dood gebracht in nieuwheid des levens. Als we Hem kennen moeten we Hem op deze grond kennen: de kracht van Zijn opstanding die ons uit de dood heeft gebracht. Als een christen rust in de opgestane Heer zal hij in zijn dagelijkse christenleven het proces gaan bemerken dat het oude leven in de plaats van de dood gehouden wordt. Dan zal hij in zijn ervaring sterven aan het oude en zal hij meer en meer leren van de gemeenschap aan Zijn lijden. De Heer Jezus is een lijdende Heiland en de christen gaat leren wat het betekent om te lijden.

Dit lijden hoeft niet speciaal lichamelijk lijden te zijn maar kan vooral ook mentaal lijden zijn, zoals een last hebben voor anderen. Als we ingaan in het lijden van anderen, kunnen we iets gaan leren van het lijden waar anderen doorheen gaan. Al deze dingen maken een christen meer gelijk aan de Heer Jezus. Hij wordt iemand die begrip krijgt voor anderen en geduld heeft met anderen. DAT is

onze christelijke groei, de gemeenschap aan Zijn lijden en het gelijkvormig gemaakt worden aan Zijn dood. Die dood, die wij in Hem gestorven zijn wordt in onze dagelijkse wandel werkelijkheid gemaakt, als het volbrachte werk op het oude leven wordt toegepast en wij gelijkvormig gemaakt worden aan Zijn dood. Een voortdurend proces. Uit deze dood ontspringt het opstandingsleven van de Heer Jezus. Dit alles om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding. Dit is een proces waarbij het oude wordt afgebroken en het nieuwe wordt opgebouwd. Zo komt de Heer Jezus op de troon en wordt Hij meer en meer openbaar in en door de christen. Als een christen zo leert rekenen met deze feiten wordt hij gebracht in de sfeer van 2Kor 4:11,12: 'Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u'. Hier staat iets soortgelijks als in Fil 3:10. Het spreekt van een proces en van het resultaat van het rekenen. De christen is degene die leven heeft. De tegenstelling is echter dat de levende overgeleverd wordt aan de dood, net zoals de graankorrel in de aarde valt en sterft. Deze dood betreft het oude leven dat meer en meer aan de kant geschoven moet worden. Dit proces bewerkt God door het leven van alle dag en door onze omgang met mensen.

Dit gebeurt om Jezus' wil, tot Zijn verheerlijking, opdat het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Dit nu is HET doel van God dat we meer en meer aan Hem gelijk zouden zijn, dat Hij zichzelf in en door ons zou openbaren. Hiertoe moet het oude leven uit de weg en is de dood nodig, opdat het nieuwe leven zou opbloeien. In vers 12 lezen we dan: 'Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u'. Waar het zelfleven aan de kant gezet wordt kan het leven van de Heer Jezus door de Heilige geest gaan stromen naar anderen. Zo ontvangen anderen leven doordat ons oude leven sterft. Dit is de oogst van de graankorrel die in de aarde gevallen en gestorven is, dertig-, zestig-, honderdvoud van nieuwe graankorrels.

Dit proces is het resultaat van rekenen. Hierover spreekt ook Rom 8:28,29: 'Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens Zijn voornemen geroepenen zijn. Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen'. De weg omhoog voert omlaag. Het opstandingsleven springt voort uit de dood, de dood aan het oude. Dit alles om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding.

Denk maar eens aan een machtige eik die misschien al zestig, zeventig of misschien wel honderd jaar daar al staat. Al die tijd staat hij als het ware in zijn graf, want hij is voortgekomen uit zijn eigen dood. De eikel moest in de aarde vallen en ontledigd worden en sterven, voordat het leven van deze eik kon ontspringen. Dit is precies het beeld van de christen. Een christen moet deze zelfde weg gaan, als hij een machtige eik wil worden, krachtig in de Heer en niet bij de eerste de beste krachtige storm omver geblazen wil worden. De christen moet dus net als een graankorrel in de aarde vallen, precies daar waar de Heer Jezus het wil, opdat het opstandingsleven van de Heer Jezus naar anderen zal stromen. Dit is zijn leven verliezen, opdat men het zou behouden. Maar als we ons leven zoeken te behouden en het van de dood afhouden dan zullen we alle vrucht verliezen en zal er geen oogst zijn. Dan blijven we op onszelf. Door het sterven is er nieuw leven en veel vrucht.

HOOFDSTUK 22

De uitwerking van het 'rekenen' (slot).

'Want alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde, maar smart te brengen, doch later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid' (Hebr 12:11).

Hier lezen we een wonderlijke waarheid. Vaak denkt een christen die getuchtigd wordt dat er iets helemaal scheef zit en dat hij gestraft wordt. Misschien raakt hij zelfs overstuur. Maar de zaak is dat God iets in hem aan het uitwerken is, en in feite kan de Heer dat doen naarmate de gelovige gaat rekenen op de beloften in Gods Woord. Het behoort bij zijn groeiproces. We lezen dan ook dat God ons tot ons nut tuchtigt: alle dingen werken mede ten goede. Waarom? Opdat wij deel zouden krijgen aan Zijn heiligheid, het leven van de Heer Jezus Christus. Daarom tuchtigt God ons. Als iemand er echter midden in zit is het moeilijk om er zich over te verheugen want de tucht maakt ons niet blij maar eerder benauwd. Toch brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht,

die bestaat in gerechtigheid. Dit is weer hetzelfde als het kruis opnemen en de dood tegemoet gaan. Tucht is een gevolg van rekenen, van ons kruis op ons nemen en ons dood rekenen voor de zonde.

Als we ons kruis op gaan nemen en de Heer Jezus gaan volgen dan zullen we getuchtigd worden. Hij tuchtigt ZONEN. Als een christen niet getuchtigd wordt dan is er iets vreemds aan de hand. De vraag is of hij dan wel een zoon is en geen bastaard. Tucht is een bewijs van het zoonschap. Het is heerlijk om te beseffen dat tuchtiging niets te maken heeft met straf of boosheid. De Heer Jezus heeft de straf voor de zonde gedragen.

In het Grieks betekent het woord tuchtigen het opvoeden van kinderen. Onze Vader der barmhartigheden voedt Zijn kinderen op. Hij voert ons door de dood in het leven. Hij voedt ons op tot ons nut, opdat wij deel zouden krijgen aan Zijn heiligheid. En alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde maar smart te brengen. Hierbij denken we aan het opvoeden van kinderen in deze tijd. Als zij opgevoed worden in de vreze van de Heer zullen zij sterke godvrezende kinderen worden, ze zullen hun ouders liefhebben. Er moet een duidelijke opvoeding en liefde zijn, tot hun nut. Misschien dat de vrucht pas later zichtbaar wordt maar hij zal er zeker zijn. Desalniettemin kunnen ze nu protesteren en dwars liggen. Later zullen zij een vreedzame vrucht voortbrengen. Vrucht betekent groei, geen werk. Of zoals het in Hebr 12:11 geschreven staat: ‘Doch later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid’.

Als een christen echter zijn leven zoekt te behouden, het kruis wil vermijden en de tucht uit de weg probeert te gaan, dan zal er natuurlijk ook niet deze vreedzame vrucht van gerechtigheid in zijn leven zijn. Er kunnen misschien heel wat werken van het zelfleven zijn, maar de vrucht van gerechtigheid, de vrucht van de Heilige Geest, het leven van de Heer Jezus in hem zal niet de overhand hebben omdat het zelfleven de overhand heeft. Hij behoudt zijn leven maar verliest het in werkelijkheid. Alleen als hij zijn oude leven verliest door het werk aan het kruis, doordat hij gelijkvormig gemaakt wordt aan Zijn dood, alleen DAN zal het leven van de Heer Jezus uit zijn binnenste stromen en zal hij leven en rusten in de Heer Jezus en een gelukkige vruchtbare christen zijn.

In het tuchtigen zit ook een element van het getuige zijn en niet alleen van groei. De christenen om ons heen slaan ons gade en kijken hoe wij reageren op Gods tucht. Als God ons opvoedt en tuchtigt moeten wij daarom altijd bedenken dat Hij dan in liefde met ons handelt, tot ons nut, tot ons beste wil. Wij moeten nooit de moed verliezen en wanhopig worden of knikkende knieën krijgen maar beseffen wat God door de tuchtiging in ons leven uitwerkt. Als we dit beseffen kunnen we rechtop staan, de Heer prijzen en de beproeving doorstaan.

Dan kunnen we rusten in de Heer en is onze roem niet in onze omstandigheden, maar kunnen we dankbaar zijn in de Heer Jezus. Dan kunnen we vrede en rust hebben in Hem, niet alleen om wat Hij doet maar bovenal om wat Hij is. Dan beseffen we ook hoedanig onze verhouding tot Hem is, dat Hij nooit verandert.

Zo zullen we ons verheugen in Hem. In onze omstandigheden kunnen we ons niet altijd verheugen, maar wel in Hem. Daarom moeten we onze handen opheffen en de knikkende knieën strekken en een recht spoor met onze voeten maken.

‘Heft dan de slappe handen op en strekt de knikkende knieën en maakt een recht spoor met uw voeten, opdat hetgeen kreupel is niet uit het gelid gerake, doch veeleer genezen’ (Hebr 12:12,13). Mensen om ons heen hebben hulp en een getuigenis en bemoediging in de Heer nodig. Als WIJ een recht spoor maken en ons verheugen in de Heer dan zullen zij niet van de weg af geraken omdat zij zullen zien wie de Heer is en wat Hij kan betekenen als we het moeilijk hebben en getuchtigd worden. Maar als de christen dwars ligt en vol van zelfmedelijden en teleurgesteld is, zal dit een nadelige uitwerking hebben op degenen die hem gadeslaan.

‘Want ik weet, dat dit mij tot behoud zal strekken door uw gebed en de bijstand des Geestes van Jezus Christus’ (Fil 1:19). In deze tekst zien wij dat de Heilige Geest degene is die deze waarheden toepast. Hij is genoeg. Hij is het die ons dagelijks voedt met de dingen van de Heer Jezus. De gelovige die verenigd is met de opgestane Heer groeit voortdurend naar een meer volmaakte kennis van en gelijkenis aan zijn Schepper. Wij groeien ernaar toe dat Christus alles is en in allen. Zoals een kind van nature opgroeit naar het beeld van zijn vader, groeit een christen, die bediend wordt met het nieuwe leven, op naar het beeld van de Heer Jezus Christus, die de Schepper is. Als we zo zon

der terughouding onze dood met Christus erkennen en dat het oude is voorbijgegaan om ruimte te maken voor de groei van de nieuwe mens, die naar God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid, dan kan de Heer Jezus in ons leven opbloeien. Dit is de dienst van de Heilige Geest. De wet van de geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood.

De Heilige Geest beantwoordt ons geloof in feiten en maakt deze feiten werkelijkheid in onze dagelijkse wandel. Als we onszelf zo in onze dagelijkse wandel metterdaad dood rekenen voor de zonde, zullen we afgescheiden worden van de heerschappij van de zonde door de dood. De dood is hetgeen wat scheiding maakt. De dood is definitief en de Heilige Geest past dat volbrachte werk van de dood toe op het oude leven en, naar de mate waarin wij groeien, worden wij stap voor stap van deze heerschappij bevrijd. Als we zo bevrijd worden van deze heerschappij en de burgeroorlog van het oude, worden we vrij om te rusten in de Heer Jezus. Het is van belang dat een christen weet heeft van deze waarheid omtrent vereenzelviging en dat hij ook weet HOE hij zijn kruis op moet nemen en HOE hij zichzelf dood moet rekenen voor de zonde. Anders zal hij in zijn ervaring alleen maar heen en weer geslingerd worden. Het ene moment is het het zelf-leven en het andere moment de Heer Jezus en zo wordt hij voortdurend heen en weer geslingerd. Dan is er geen vaste wandel. De christen echter, die leert zichzelf dood te rekenen voor de zonde en levend voor God in de Heer Jezus, wordt stap voor stap bevrijd van de heerschappij van het oude en meer beheerst door de Geest van Christus, door de Heer Jezus Christus Zelf. Hij wandelt in de Geest; hij wordt beheerst door de Heilige Geest wiens dienst het is het leven van de Heer Jezus in ons te openbaren. ‘Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrij gemaakt van de wet der zonde en des doods’ (Rom 8:2). Hierbij is geen worsteling. Denk maar eens terug aan 2Kor 3:18: ‘En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Heer, die Geest is’. Wij veranderen, van heerlijkheid tot heerlijkheid. Dit komt overeen met Rom 8:2. Daar is sprake van de wet van het oude leven, de wet van de eerste Adam, niets anders dan zonde en dood. De wet echter van de laatste Adam, de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus, is de wet van leven en gerechtigheid en die is sterker dan de wet van de zonde. De wet van het leven in Christus is sterker dan de wet van de dood. Als we zo leren rusten in de Heer Jezus, neemt de wet van de Geest het over en brengt het leven van de Heer Jezus voort.

Dit zit allemaal in het dagelijks proces besloten dat door zal gaan zolang wij in dit lichaam op deze aarde zijn en opzien naar de Heer. Als we naar de Heer Jezus zien en Hem als door een spiegel zien in het Woord, zien we ook Zijn heerlijkheid en er is groei. Deze groei is net als de groei van een boom. Uiteindelijk groeit een boom maar gedurende enkele maanden van het jaar. De rest van het jaar is er rust en is er een uitwerking van datgene wat in een paar maanden voortgebracht is. Het groeiproces van een christen gaat op een soortgelijke manier. Het gaat niet allemaal even vlug in een hoge versnelling. Het gaat in fases. Soms lijkt het of we achteruitgaan. Er zijn periodes waarin een christen het gevoel heeft dat hij zich in een woestijn bevindt en dat hij alles verloren heeft. Hij kan niet meer bidden, hij verliest alle honger naar het Woord en hij heeft het gevoel dat hij er niet meer uitkomt. Welnu, in zo’n periode kunnen we leren rusten in Gods getrouwheid. Als we dit niet kunnen, moeten we ons toch eens ernstig afvragen wat de echtheid van ons geloof als we ons alleen maar in God verheugen en vertrouwen hebben in Hem wanneer Hij ons zegent en alles gebeurt zoals wij het ons voorstelden.

Maar als we ons in de woestijn bevinden, waar de zon ons verblindt en waar we dorst lijden door hitte en droogte, hebben we het idee dat er geen vooruitgang is. Dan zeggen we: ‘Er is beslist iets verkeerd gegaan en God zorgt niet meer voor mij’. Dan roepen we naar God om ons hieruit te halen en ons te zegenen. We zijn teleurgesteld in het doel van God, tenminste in ons denken, omdat we niet beseffen dat Hij nog steeds onze God is en nog steeds onze Vader die Zijn doel met ons wil bereiken. De Heer die alle dingen laat medewerken ten goede voor de christen, of deze zich nu in de woestijn of in een tuin bevindt, wil ons doen beseffen dat Hij ONDER ALLE OMSTANDIGHEDEN ons leven bestuurt en dat die ogenschijnlijke nutteloze woestijnperiodes NOODZAKELIJK zijn. Het maakt allemaal deel uit van het ontwikkelingsproces.

Gewoonlijk zal een christen in zo’n periode denken dat hij nog beter zijn best moet doen en zich nog meer moet inspannen in de dienst van God. Hij rust echter niet eenvoudig in de Heer Jezus,

omdat hij vreest wat anderen wel zullen denken: ‘Hé, jij bent niet druk bezig voor de Heer. Wat is er aan de hand? Je bidt niet en leest niet in het Woord, je getuigt niet en wint geen zielen’. Dit alles zal hij aan de buitenkant proberen op te houden. Hij vergeet echter dat God weet hoe hij hem tot ontwikkeling moet brengen, dat God Zijn weg heeft en dat God soeverein is. In de Heer Jezus heeft Hij dit christenleven reeds geschapen. Hij weet wat Hij doet en HOE Hij het doet. Daarom moet de christen leren rusten in de soevereiniteit van God, rusten in het doel van God, zich verheugen in het feit dat Gods plannen niet falen en dat hij eenvoudig mag blijven in de wijnstok.

Toch zal er bij degene die rust in de Heer Jezus geen luiheid of gebrek aan activiteit zijn, en de activiteit die er is zal oneindig meer vruchtbaar zijn dan al de nerveuze energie die door de worstelende en druk bezig zijnde christen wordt gespendeerd. Want de christen die de Heer Jezus Christus en zijn Vader, de Vader der barmhartigheden, leert kennen, gaat begrijpen hoe God de dingen doet en waar Hij mee bezig is. Hij gaat begrijpen wat God reeds voor Hem in de Heer Jezus Christus gedaan heeft en wat zijn positie is in de Heer Jezus Christus. Dan kan hij met recht vrede nemen en hoeft hij niet zenuwachtig en opgewonden te zijn, altijd druk bezig om ervoor te zorgen dat de dingen op geestelijk gebied zo gaan als hij vindt dat zij moeten gaan. Hetzelfde geldt voor huisvrouwen die zo druk bezig zijn om hun ongeredde echtgenoten tot geloof te brengen en die willen dat hij zijn plaats als gezinshoofd inneemt. Vaak krijgt zo’n man dan zo’n afkeer van het christelijk geloof dat deze drukte om hem heen hem alleen maar hindert om tot de Heer Jezus Christus te komen. Een soortgelijke fout kan een man die christen is ook maken wanneer hij zo druk voor de Heer bezig is dat hij zijn gezin en zijn vrouw volledig uit het oog verliest. Zijn plaats in het gezin is zeker zo belangrijk als zijn plaats in de gemeente. Wij hebben ons vaak helemaal geconcentreerd op onze gemeente en ons gezin uit het oog verloren. Geen wonder dat onze kinderen als ze 16 of 17 zijn, tegen ons zeggen: ‘Ik trek eruit, ik ga er vandoor’. Dan vragen we ons af wat er aan de hand is en waar we gefaald hebben.

Het punt is echter dat ze nooit een christelijke thuis gekend hebben. Of het is zo dat ze dit wel hadden maar dat ze gedwongen werden om aan alles mee te doen. Nee, beste vrienden, het is de rustende, geduldige, lijdende, verblijdende, vertrouwende christen, of het nu een vader of een moeder is, een zoon of een dochter in een huis, die een steunpilaar in de gemeente is. Er is geen behoefte aan al deze drukke activiteit om de dienst van de rustige en vredige Heilige Geest uit te voeren. De Heilige Geest voert Zijn eigen dienst uit door christenen en Hij doet dat op een stille op Christus gerichte, Christus verheerlijkende en God erende manier. Als de verlorenen om ons heen dit beginnen te zien, raken ze geïnteresseerd omdat ze ziek en moe zijn van het gejaag van deze wereld. Ze zoeken rust, maar deze rust vinden ze nooit in een opgejaagde, heen en weer vliegende christen. De christen die moe is van dit gejacht en gejaag en naar rust zoekt, zal deze rust alleen vinden in de waarheid aangaande zijn positie in de Heer Jezus, in wat Hij voor hem op Golgotha gedaan heeft, door deze onrustig oude natuur mee te nemen in Zijn dood. De dood zal dit teniet doen en zal het buiten werking houden, maar de dood is dan ook het enige dat helpt. Dit is weer het onszelf dood rekenen voor de zonde, maar levend voor God in de Heer Jezus. Dit zijn de waarheden waarin een christen moet rusten voordat hij in zijn dagelijkse wandel hier werkelijk profijt van kan hebben. Eerst komt de kennis, eerst komt de waarheid, eerst komt de Bijbel, daarna het christenleven. De Heer Jezus moest eerst naar het kruis gaan en geheel Zijn werk doen voordat Hij christenen, werkelijk wedergeboren christenen, kon voortbrengen. Zulken zijn leden van Zijn Lichaam, hetgeen de gemeente is. Eerst moest de graankorrel in de aarde vallen, voor die zich kon vermenigvuldigen in anderen en Hij is de graankorrel en is in de aarde gevallen. Hij stierf en stond weer op en elke christen bevindt zich in Hem. DIT brengt vrede, DIT brengt rust en vreugde die door omstandigheden niet veranderd kan worden. Dit zijn de christenen die wij in onze gemeenten en huizen nodig hebben. Christenen die WETEN, die datgene grijpen waartoe zij door Christus Jezus en in Christus Jezus gegrepen zijn.

Wij moeten niet vergeten dat dit alles tijd kost. Pas als we de waarheden onderkennen en er in rusten, pas dan begint het proces. Het proces begint pas als we bij Golgotha komen en daar onze vereenzelviging met de Heer Jezus zien. Als we het Woord bestuderen en overdenken en stil staan bij Fil 3:10 en 2Kor 4:11 en 2Kor 3:18 en de Heer Jezus in het Woord zien, gebruikt de Heilige Geest ons alledaagse leven om ons om te vormen naar het beeld van Gods Zoon. ‘Alle dingen werken mede ten goede voor hen, die God liefhebben’ (Rom 8:28). ‘Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk

vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u' (2Kor 4:11,12). Dit is het proces dat voortkomt uit een rusten in de waarheid. De waarheid gaat aan het werk en heeft een uitwerking op ons leven van alledag, omdat de waarheid iets werkelijks is, iets dat plaats vond en door het geloof effect heeft in ons. Dat is ook wat er gebeurde toen we gered werden; we geloofden eenvoudig in de Heer Jezus en in wat Hij gedaan had en werden op hetzelfde moment gered en in Christus geplaatst. Zoals het toen met onze geboorte ging, zo gaat het ook met onze wandel. We ontdekken de waarheid, beginnen deze te kennen en erin te rusten en DAN begint het ook uitwerking op ons te hebben.

'Niet ik, maar Christus'. Door de werking van het kruis openbaart de Heilige Geest het leven van de Heer Jezus Christus en past dit toe in ons dagelijks leven.

Eindnoten door overzetter (M.V.)

(1 Het is hier evenwel van groot belang te weten dat God nooit onze WIL voorbij zal gaan. Gewilligheid zet Gods werk aan de gang. God heeft respect voor de vrijheid van de mens. De Heer KAN niet wat de mens niet WIL. God wérkt wel zowel het willen als het werken, maar schakelt onze wil zeker niet uit. <Terug>

(2 Het lijkt me duidelijk dat de Heer zijn discipelen wel degelijk een opdracht kan geven die Zijn richtlijnen voor het normale familieleven min of meer aan de kant zetten. De wil des Heren, zoals dit in het discipelschap kan worden uitgedrukt, overstijgt elke wet of richtlijn van Hem die voor het leven daarbuiten gelden. Dit was zo bij de profeten en zo was en is dat ook daarna. Zie b.v. Luk 9:59-62. <Terug>

(3 Het ZIEN van onze dood in Christus werkt niet als een toverformule op het oude, natuurlijke leven. Kennis werkt niet als toverstokje maar het stelt ons in staat een STANDPUNT in te nemen, met eigen wil het standpunt van de rank in de wijnstok op te zoeken; dit is de gemeenschap met Christus, om vanuit Zijn kracht en leven het oude leven af te wijzen en de nieuwe mens aan te doen. <Terug>

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: http://users.skynet.be/fa390968/index.htm of http://www.verhoevenmarc.be/index.htm

Ga hier naar de Nieuwste Artikelen of http://www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm